

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

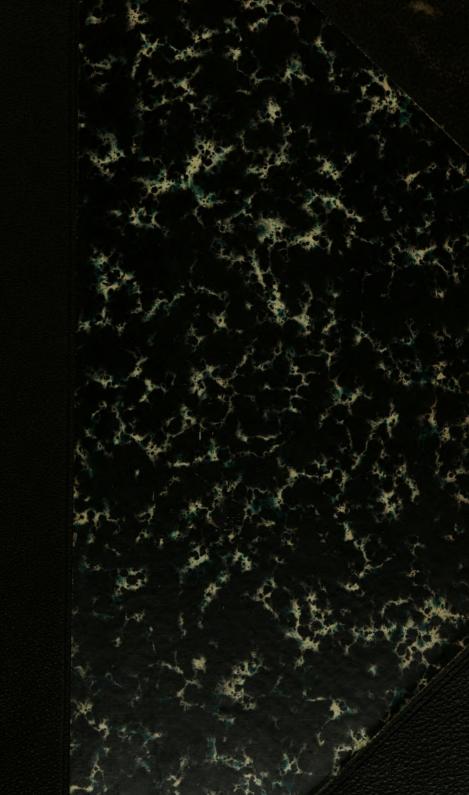
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

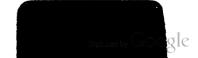
Tibrary of the Museum OF

COMPARATIVE ZOÖLOGY.

AT HARVARD COLLEGE, CAMBRIDGE, MASS.

Founded by private subscription, in 1861.

Library of H. A. Hagen No. 13.068. Otober 12, 1903.

R

ENTOMOLOGISK TIDSKRIFT

UTGIEVEN

AF

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGEN I STOCKHOLM

JOURNAL ENTOMOLOGIQUE PUBLIÉ PAR LA SOCIÉTÉ ENTOMOLOGIQUE À STOCKHOLM

ELFTE ÅRGÅNGEN

1890

MED 2 TAFLOR

STOCKHOLM

GERNANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

1890.

Digitized by Google

INNEHÅLL:

	SCHÖYEN, W. M., Norsk entomologisk litteratur 1889	Sid.	107
	, Nye Bidrag til Norges Lepidopterfauna	*	195
	THEDENIUS, C. G. H., Fångstburkar för entomologer	•	95
a	WALLENGREN, H. D. J., Förteckning öfver Trichoptera Æquipalpina,		
	som hittills blifvit funna på skandinaviska halfön	*	I
۸,		,	145

AFÖRTECKNING ÖFVER TRICHOPTERA ÆQUIPALPINA, SOM HITTILLS BLIFVIT FUNNA PÅ SKANDINAVISKA HALFÖN

AF

H. D. J. WALLENGREN.

I femte årgången (pag. 115-138) har förf. i denna Tidskrift lemnat förteckning å de Trichoptera Inæquipalpina, som dittills voro af honom kände från vår halfö. Då han nu går att lemna en sådan å Trich. æquipalpina, som hittills hafva honom veterligen blifvit funna hos oss, är den utan tvifvel mycket mindre fullständig än den förra. Det material, som nu stått honom till buds, har varit mycket ringare än hvad han hade vid uppgörandet af den förra. De sändningar, som han mottagit, hafva innehållit ganska ringa antal af hithörande arter, så att förf. varit till stor del inskränkt till egna samlingar, hvilka till största delen blott röra det sydligaste Sverige. Några få arter har förf. fått från Norge och öfra Sverige af Proff. Boheman och Wahlberg samt af Dr. Siebke under dessa Herrars lifstid. Åtskilliga arter. som uppgifvits tillhöra vår halfö, har det ännu ej lyckats förf. ens att få se, så att de ej här upptagits i ovisshet om bestämningarnes riktighet. En mängd af de sända exemplaren hafva ock varit ospända, så att förf. stannat i villrådighet om arten. Därför har han också från förteckningen uteslutit sådana, på det att icke osäkra arter skulle blifva upptagna eller en arts geografiska utbredning inom landet skulle blifva oriktigt uppgifven. Där ej annorlunda anmärkes, har M'LACHLANS »Revision and Synopsis» blifvit vid artnamnen följd.

De samme Herrars samlingar, som i förra uppsatsen nämndes, hafva äfven i denna jämte förf:s egna legat till grund för lokaluppgifterna. Dock har hr Prof. Aurivillius, sedan den förra

Digitized by Google

uppsatsen skrefs, godhetsfullt sändt mig till genomseende en del af Entom. Riksmuseets samlingar. Bland dem funnos likväl jämförelsevis ganska få hithörande arter, hvaremot många tillhörande de tre föregående familjerna, ehuru inga andra, än sådane, som redan i föregående uppsats upptagits såsom skandinaviska. Därjämte har Hr Borg sändt från Upsala några arter till påseende.

LINNE upptog i sin F. S. endast 9 hithörande arter, sedam de ovissa och de till *Perlidæ* samt *Psocidæ* hörande, blifvit frånräknade. Zetterstedt lade i Insecta Lapponica härtill ytterligare 9 arter, sedan hans *Phr. nigra* och arterna af *Hydroptila* blifvit frånräknade, hvilka utan originalexemplar ej kunna med visshet bestämmas. Med Dalmans *Hydroptilæ* är förf. ej heller på det klara, hvarför de ej här inräknas. I »Öfversigten» 1870 ökade förf. antalet arter med 18, så att hela hittills kända antalet utgjorde 36 arter. Denna förteckning upptager 66 från vår halfö kända arter.

Molannidæ.

- 1. Molanna angustata Curtis. Under juli—september månader af förf. funnen vid Ifösjö i Skåne, Byasjö, Ströma och
  Carlshamn i Blekinge; vid Upsala (Borg) vid Forsa i Helsingland
  (Aurivill.) inom Sverige; vid Kongsvold och i Saltdalen (Schöven) samt i Sydvaranger vid Storvandet (Sandberg) i Norge.
- 2. Molanna palpata M'LACHL, har af förf. anträffats tairikare än föregående vid Ifösjö, Ringsjön och Rösjöholms sjöar i Skåne under augusti och september månader; dessutom har förf. sett den från södra och mellersta Lappmarkerna (Внм) inom Sverige samt från Sydvaranger och Porsanger (SANDB.) inom Norge.

Anm. Då förf. ej kände denna sistnämnda art, när han undersökte ZETTERSTEDTS båda hithörande arter: Phr. vestita och albicans samt han numera starkt misstänker, att den sistnämnda är identisk med M. palpata, vågar han ej nu intaga de af Z. uppgifna lokalerna för någondera arten af slägtet Molanna, förr än han ytterligare granskat typexemplaren. M. carbonaria har förf. ännu ej sett från vår halfö. Den döljer sig måhända under ZETTERSTEDTS Phryganea nigra.

3. Molannodes Zelleri M'LACHL. Vid Ströma i Blekingehar förf. under juli månad funnit denna sällsynta art och därjämte fått den från Storvandet i Sydvaranger i Norge, där den af Pastor Sandberg träffats i Augusti månad.

Leptoceridæ.

- 4. Leptocerus nigro-nervosus Retz. Under juni och juli ganska sparsamt i Skåne (Ifösjön och Ringsjön) af förf.; dessutom i Öster- och Vestergötland (Bhm), vid Stockholm (Wbg) och vid Upsala (Borg) samt inom Norge vid Varvatein Javre i Sydvaranger (Sandb.). Dessutom uppgifver Zetterstedt Dovre och Lycksele.
- 5. Lept. fulvus Steph., förekommer inom Skåne under juli—september vid de större insjöarne ej synnerligen sparsamt. Därjämte har förf. sett den från Småland (Johanss.), Östergötland (WBG) och mellersta Lappland (BHM), men ej från Norge.
- 6. Lept. senilis Burm., tyckes däremot vara ganska alimän öfver hela Sverige under juni—augusti månader. Förf. har funnit den ganska talrikt vid Ifösjön, Ringsjön, Vejlesjön och Rösjöholms sjöar inom Skåne och vid Byasjö inom Blekinge, hvarjämte han sett den från Lillsjön nära Jönköping (Gadamer), från Gotland (WBG), Stockholm (HOFGREN), Forsa i Helsingland (Auriv.) och från mellersta Lappland (BHM), men från Norge endast från Varvatein Javre i Sydvaranger (SANDB.).
- 7. Lept. Robertellus L. (alboguttatus HAG.), är däremot tämligen sällsynt och af förf. endast funnen vid Carlshamn under juli månad; vidare är den funnen i Östergötland (WBG), vid Stockholm (WBG) och i Upland (THEDENIUS).
- 8. Lept. annulicornis Steph., har förf. endast funnit vid Ringsjön i Skåne under juni månad.
- 9. Lept. perplexus M'LACHL., endast funnen vid Ringsjön under samma månad som föregående af förf.
- 10. Lept. aterrimus Steph., är däremot under sommarmånaderna ganska allmän jämte var. tineoides Brauer nästan vid hvarje vatten i södra och mellersta Sverige. Förf. har sett den vid Ifösjö, Blekesjö, Ringsjön, Rörsjöholms sjöar m. m. i Skåne; vid Byasjö, Ströma, Carlshamn, Mörrum m. m. i Blekinge; från

Gotland (WBG), Östergötland (WBG), Stockholm (HOFGREN), Upsala (BORG) och Dalarne (JOHANSS.), men ännu ej från Norge.

- II. Lept. bilineatus Lin. (cinereus Curt.), är jämte dess varietet den allmännaste arten inom slägtet, åtminstone i södra och mellersta Sverige och förekommer där i alla provinser. Det nordligaste ställe, från hvilket förf. har sett den, är Lappmarken (Внм), men han känner den ännu icke från Norge.
- 12. Lept. albifrons Lin., förekommer ofta under juli—september månader, såsom vid Årup och Skräbö i Skåne (förf.), i Småland och Vestmanland (Johanss.), Bohuslän (Внм), Östergötland (Намизтром), Upland (Тнеделіиз) och N.-Lappland (Внм), hvarjämte Zеттервте uppgifver Lycksele, Kengis, Muonioniska och Karesuando.
- 13. Lept. commutatus M'LACHL., har förf. funnit endast vid Skräbö i Skåne under augusti månad; sällsynt.
- 14. Lept. bifasciatus OLIV. (bilineatus AUCT.), är en lokal art, funnen sparsamt vid Årups å i Skåne och Byasjö i Blekinge af förf., som dessutom sett den endast från Odalen (SIEBKE) i Norge. Lappland uppgifves af HAGEN.
- 15. Lept. dissimilis Steph., förekommer däremot ganska allmänt under juli och augusti, såsom vid Årups å, Rörsjöholms sjöar och Ringsjön i Skåne samt vid Ströma i Blekinge (förf.); vidare i Östergötland (WBG), i Småland och S. Lappmarken (Внм). Från Norge har förf. ej sett den.
- 16. Mystacides nigra Lin., träffas här och där under sommarmånaderna, såsom vid Ifösjön och Ringsjön i Skåne, vid Ströma och Byasjö i Blekinge (förf.), i Småland (Внм), på Kinnekulle och i Upland (Јонанск.), samt inom Norge i Porsanger (Schöven), hvarjämte den äfven af Ström uppgifves från samma land.
- 17. Myst. azurea Lin., förekommer däremot allmänt under sommarmånaderna genom hela Sverige ända upp i Tornea Lappmark (Zett) och förf. har sett den från nästan alla Sveriges provinser, men ännu ej från Norge, därifrån Zetterstedt dock uppgifver den från Finmarken.
- 18. Myst. longicornis Lin., är likaledes ganska allmän inom hela Sverige ända upp i norra Lappmarken (Zett) och har förf.

sett den från nästan alla Sveriges provinser, men ännu ej från Norge, där den dock utan tvifvel äfven förekommer.

- 19. Triænodes bicolor Curt., har förf. funnit sparsamt under juli månad vid Årup, Blekesjö och Ifösjö i nordöstra Skåne; vidare har förf. sett den från Småland (GADAMER), Östergötland (WBG) och Stockholm (JOHANSS.), ZETTERSTEDT uppgifver den dessutom från Öland samt från Wilhelmina i Lappland. Från Norge känner förf. den ej.
- 20. Triæn conspersa RAMB., är under juli och augusti träffad af förf. endast vid Ifösjö och Årup i Skåne samt af WAHLBERG i Östergötland.
- 21. Triæn. Reuteri M'LACHL., har förf. endast en gång funnit vid Ifösjön i Skåne samt vid Sölvesborg och fått ett ex. från Östergötland (WBG).
- 22. Erotesis haltica M'Lachl. Under juli månad funnen vid Carlshamn och den i närheten därintill varande, men numera uttorkade sjön Hunnemara. Från Gotland har förf. sett ett ex., som sannolikt hörer hit och som där träffats af Lektor Johansson.
- 23. Oecetis ochracea Curt., förekommer spridd inom Sverige under juli och augusti månader, såsom vid Vejlesjö och Rössjöholms sjöar i Skåne (förf.), i Småland och Bohuslän (Внм), på Gotland (Wbg), vid Stockholm (Тнеремиз), i mellersta Lappland (Внм), på Öland och vid Åsele i Umeå Lappmark (Zett.).
- 24. Oe. furva RAMB., under nyssnämnde månader funnen vid Ringsjön i Skåne och vid Sölvesborg (förf.), i Östergötland (WBG) och vid Stockholm (HOFGREN).
- 25. **Oe. lacustris** PICT., är allmännare än föregående art under juli månad i södra och mellersta Sverige, såsom vid Ifösjö, Ringsjön och Rössjöholms sjöar i Skåne samt vid Sölvesborg (förf.), i Småland (GADAMER), i Östergötland (WBG) och vid Stockholm (BHM).
- 26. Oe. notata RAMB., förekommer vid samma tid som närmast föregående art, men sparsammare, såsom i Skåne (Årup, förf.), i Östergötland (JOHANSS., WBG.) och Upland (HOFGREN).
- 27. Oe. testacea Curt., är tämligen spridd inom landet, åtminstone i södra provinserna, såsom vid Årup, Vejlesjö och

- Ifösjö i Skåne samt vid Carlshamn och Ströma i Blekinge (förf.); dessutom har förf. sett den från Östergötland (WBG).
- 28. Setodes punctata FABR., endast funnen vid Ifösjön och Ringsjön i Skåne under juli och augusti månader (förf.).

Beræidæ.

- 29. Beræa pullata Curt., har förf. funnit i maj och juni månader vid Årup och Fulltofta i Skåne och därjämte sett den från Småland (Gadamer) och Stockholm (Sundevall).
- 30. **B. maurus** Curt. Forf. eger arten från Gotland, därifrån ett ex. meddelats af Wahlberg.
- 31. **B** articularis Pict. Af denna art eger förf. ej mer än ett ex. från Jämtland, meddeladt af Wahlberg.
- 32. Beræodes minutus Lin., känner förf. endast från Östergötland genom Wahlberg.

Hydropsychidæ.

- 33. **Hydropsyche pellucida** Curt., förekommer under juni—augusti månader, men förf. har endast sett arten från Östergötland (Thedenius, Wbg) och Upsala (Borg). En hona från Forsa i Helsingland hörer sannolikt äfven hit, men förf. vågar ej med visshet afgöra detta.
- 34. H. angustipennis Curt. Förf. har träffat denna art vid Törneryd i Blekinge under augusti månad och dessutom fått den från Råslätt nära Jönköping (GADAMER), tagen i juni, samt sett den från Östergötland (WBG), Dalarne (BHM) och från Forsa i Helsingland (AURIV.), där den blifvit tagen i juni månad. Från Norge har förf. fått den, tagen vid Sydvarangers prestgård (SANDBERG), där den fångats under augusti månad.
- 35. **H. guttata** Pict. Af denna art har förf. endast sett ett ex., meddeladt från Östergötland af Boheman.
- 36. **H. instabilis** Curt., är däremot ganska allmän under sommarmanaderna och har blifvit träffad vid Årup och Skräbö i Skåne samt vid Ströma i Blekinge (förf.), vid Råslätt nära Jönköping (GADAMER), i Östergötland (HAMNSTRÖM, JOHANSS.), vid

Forsa i Helsingland (Auriv.) samt inom Norge i Odalen (Schöyen).

- 37. H. exocellata Dur. De få ex. af denna art, som förf. funnit vid Ströma i Blekinge och vid Årup i Skåne hafva olyckligtvis jämte en del andra insekter gått förlorade under författarens flyttning från N. Ö. Skåne till Farhult, så att förf. ej nu kan kontrollera bestämningens riktighet. De lågo till grund för beskrifningen i »Öfversigten» 1870 och förf. anser sig vara fullt säker på den rätta bestämningen, ehuru han ej sedan sett arten från andra ställen inom landet eller varit i tillfälle att besöka fyndorterna.
- 38. H. nevæ var. fennica M'LACHL, Förf. har sett denna art fångad under juni månad dels i Bohuslän (BHM), dels i Östergötland och Upland (Thedenius) och slutligen sett ex. utan närmare lokaluppgift i Lektor Johanssons samling.
- 39. **H. lepida** Pict. Under juli och augusti månader funnen vid Årup och Skräbö (förf.) i Skåne, vidare i Östergötland (WBG) och vid Upsala (BORG).

Philopotamidæ.

- 40. Arctopsyche ladogensis Kol. Under juli månad i norra och mellersta Lappland (Bhm) och i Jämtland (Wbg, Lampa) samt inom Norge i Kabo (Schöyen) och Sydvaranger (Sandberg).
- 41. Philopotamus montanus Donov., är under juli och augusti månader träffad i Bohuslän (Bhm), Östergötland (Weg), Dalarne (Bhm), Jämtland (LAMPA) och i Umeå Lappmark (ZETT.), samt inom Norge i Söndmöre (SCHÖYEN) och vid Alteidet i Finmarken (ZETT.).
- 42. Ph. variegatus SCOP., uppgifves från Dalarne af KOLE-NATI och förf. har i sin samling ett ex. utan lokaluppgift, men ganska säkert från Sverige.
- 43. **Wormaldia subnigra** M'LACHL., har förf. under juli och augusti månader funnit sällsynt vid Skräbö i Skåne samt vid Ströma och Byasjö i Blekinge.
- 44. Neureclipsis tigurinensis FABR., är tämligen spridd på vår halfö och har af förf, träffats under juli och augusti månader

vid Skräbö och Årup i Skåne samt vid Carlshamn och Ströma i Blekinge; vidare är den träffad vid Råslätt nära Jönköping (Gadamer), i Vestergötland (Bhm), Östergötland (WBG), samt i Dalarne (Johanss.). Inom Norge är den funnen i Odalen (Schöven).

- 45. Plectrognemia conspersa Curt., har förf. endast sett från Upland (WBG) och från Saltdalen (SCHÖYEN) i Norge. Flygtiden infaller i juli månad.
- 46. Polycentropus flavo-maculatus Pict., förekommer under sommarmånaderna tämligen spridd inom landet. I Skåne är den anmärkt vid Skräbö (förf.) och vid Kjellby å (Zett.) samt inom Blekinge vid Carlshamn och Ströma (förf.), vid Råslätt nära Jönköping (Gadamer), i Östergötland (WBG), vid Stockholm (Thedenius), på Gotland (Zett.), i södra Lappland (WBG), vid Stöttingsfjället och Granträsk i Umeå Lappmark (Zett.), men från Norge har förf. ännu ej sett arten.
- 47. P. multiguttatus Curt., synes vara mindre utbredd inom landet än föregående art, hvilken den till utseendet är förvillande lik. Under sommarmånaderna är den träffad inom Skåne vid Årup och Engelholm samt inom Blekinge vid Ströma af förf. Inom Småland är den anmärkt vid Råslätt (GADAMER); vidare i Östergötland (WBG), vid Stockholm (THEDENIUS) och vid Upsala (BORG).
- 48. Holocentropus dubius RAMB., är tämligen spridd och träffas under juni och juli månader, såsom vid Trolle Ljungby, Ifösjö och Farhult i Skåne samt vid Ströma, Hunnemara och Byasjö i Blekinge (förf.); dessutom anmärkt i Östergötland (WBG) och vid Upsala (JOHANSS.).
- 49. **H. picicornis** Steph., har erhållits vid Ströma och Byasjö i Blekinge (förf.), i Östergötland (Wbg), vid Stockholm (Thedenius) och i Dalarne (Внм). Den upptages af Ström bland Norska insekter under namn af *Phryganea umbrosa*.
- 50. **H. auratus** Kol., har förf. från mellersta Lappland, där den insamlats af WAHLBERG.
- 51. Cyrnus trimaculatus Curt., är ej sällsynt i Skåne och och Blekinge under juli och augusti månader och förf. har sett den från Småland (Bhm), Östergötland (WBG), Stockholm (Bhm och Upsala (Borg).

- 52. C. flavidus Kol., är funnen i Skåne (Johanss.), vid Stockholm (Thedenius) och i Jämtland (WBG) samt inom Norge på fjällen vid Kirkenæs i Sydvaranger (Sandberg).
- 53. C. crenaticornis Kol. Af denna sällsynta art har förf. sett ett ex. från Småland (BHM) och ett från Jämtland (WBG).

Psychomyidæ.

- 54. **Ecnomus tenellus** RAMB. Förf. har under juli månad funnit denna art vid Byasjö och Ströma i Blekinge.
- 55. **Tinodes væneri** Lin., är under juli—september ganska allmän och anmärkt vid Vejlesjö och Ifösjö i Skåne samt vid Byasjö och Ströma i Blekinge (förf.), i Småland (Внм), Vesteroch Östergötland samt Kalmar län (Zетт.), vid Stockholm (WвG), vid Brattesfjället i Umeå Lappmark och Karesuando i Torneå Lappmark samt i Finmarken (Zетт.).
- 56. T. aureola ZETT. Denna art är under september månad anmärkt vid Carlshamn (förf.), i Östergötland (WBG) och vid Karesuando i Torneå Lappmark (ZETT.).
- 57. Lype phæopa Steph., förekommer under juli—september månader i södra och mellersta Sverige, såsom vid Engelholm, Årup och Skräbö i Skåne, vid Carlshamn och Byasjö i Blekinge (förf.), i Östergötland (WBG), i Södermanland och vid Stockholm (Johanss.).
- 58. **Psychomyia pusilla** FABR., är under juli och augusti månader ej synnerligen sällsynt. Den är af förf. träffad på samma ställen som föregående art och därjämte anmärkt i Småland (BHM) samt i Östergötland och norra Lappmarken (WBG)

Rhyacophilidæ.

- 59. Chimarrha marginata Lin., är under sommarmånaderna ganska talrik vid forsar i södra och mellersta Sverige, såsom i Skåne vid Skräbö och i Blekinge vid Ströma (förf.), i Småland, Vester- och Östergötland (Johanss.) samt särskildt vid Skara (Forsell).
- 60. Rhyacophila nubila ZETT., är under juli—september månader allmän i hela Sverige ända upp i Torneå Lappmark.

Inom Norge är den anmärkt vid Grundset, Lösset och Aaset (SIEBKE) samt vid Lerdalselfven (ZETT.).

61. Rh. septentrionis M'LACHL. Af denna art har däremot förf. ej sett mer än ett exemplar från södra Lappland (WBG) och ett från Östergötland (HAMNSTRÖM).

Hydroptilidæ.

- 62. Agraylea multipunctata Curt., har förf. endast sett från Norrbotten.
- 63. A. cognatella M'Lachl., känner förf. blott från Kinne-kulle (Внм).
- 64. Hydroptila sparsa Curt., sedd blott från Södermanland (BHM).
- 65. **H. femoralis** EATON., är endast känd från Stockholm (Внм).
- 66. Oxyethira costalis Curt., har förf. endast sett från Kinnekulle, därifrån Boheman meddelat ett exemplar.

Anm. ZETTERSTEDTS och DALMANS arter kunna ej redas utan genom originalexemplar, hvarför för familjen användts de af M'LACHLAN begagnade artnamnen såsom varande fullt säkra.

Förf. måste slutligen här upptaga till besvarande några inkast mot hans i »The Lin. Soc. Journal» vol. LIV p. 725 och följande framstälda tolkningar af de i Linnés Fauna Suecica gifna beskrifningar af till ofvan afhandlade hörande Neuroptera, hvarjämte han måste rätta ett par af honom begångna felaktigheter.

Phr. flavilatera Lin. F. S. N:o 1788. Denna art har förf. ansett åsysta en Hydropsyche och möjligen H. instabilis, sastän af hans framställning framgår, att han ingalunda ansåg sig viss härpå, hvarför ej heller något namnutbyte påyrkades. Hvad som föranledde honom att antaga, det L. hast en art af detta slägte för sig, var orden i beskrifningen: *os duobus denticulis et quatuor a palpis*, då dessa ord tydligen måste angisva tandlika utskott både srån mun och palper. Sådana sinnas hos Phryganiderna endast hos slägtet Hydropsyche. Dr. Hagen åter

har i sin uppsats (Stett. Ent. Zeit. 1880, pag. 103) nästan helt och hållet med tystnad gått förbi dessa Linnes ord och Herr KOLBE har i samma tidskrift (p. 351) i uppsatsen om Phr. flavilatera och Hemerob, lutarius aldeles felaktigt citerat Linnés ord, i det att han läser: »os duobus denticulis et quatuor palpis», således helt enkelt uteslutande præpositionen a, hvarigenom meningen blir, att munnen har >2 tänder och 4 palper», ehuru L. säger den hafva »2 tänder och 4 (tänder) från palperna». Om L. anmärkt, att munnen hos hans art hade »4 palper», så hade sådant åtminstone varit öfverflödigt, emedan alla hans Phryganeæ hafva A palper, och öfverflödighet vid diurbeskrifningarne kan L. minst nåbördas. Här måste således vara fråga om ett särskildt förhållande, hvarpå L. genom de orden vill lägga vigt. De kunna också ej tolkas på annat sätt än vi gjort, och så tolkade kunna de mycket väl lämpas på någon art af Hydropsyche. detta slägte framstå maxillerna såsom små tänder, båda labialpalperna sitta på tandlika utskott och maxillarpalpernas korta basled är också tandlik, hvadan munnen verkligen har 2 tänder och 4 från palperna. Vi hafva ei sett förhållandet vara sådant hos någon annan svensk Trichopter, ej ens hos Neuronia lapponica, som Dr. Hagen anser vara åsyftad af L. Vi medgifva dock, att åtskilligt i beskrifningen finnes, som ej rätt väl låter lämpa sig till de af oss kända svenska arterna af Hydropsyche, hvarför vi blifvit allt mera tveksamme om hvilken art L. menat med sin Phr. flavilatera. Att han ei menat N. lapponica, såsom Dr. HAGEN tror, torde vara uppenbart, ehuru denna art förekommer hos oss ända ned i Skåne och således efter all sannolikhet kan träffas äfven vid Upsala, så att i så fall intet hinder möter att antaga, det L. kunnat känna den arten. Främst strider dock mot ett sådant antagande orden i beskrifningen: »collare antice et postice, non ad latera flavescens», men därjämte strider öfriga beskrifningen emot Dr. HAGENS antagande. Då denne säger sig icke hafva funnit, att L. annorstädes begagnat ordet »collare» i inskränkt betydelse vid någon beskrifning, vilja vi anföra, att han under N:0 1152 i F. S. vid N. lucernea säger: »collare erectum rotundatum bifidum»; under N:0 1154 vid N. rubricollis »collare purpureo» samt »collare sanguineo»; under N:0 1185 vid N. exoleta säger han: »collare compresso»; gå vi så till S. N.

X. p. 513 så läsa vi under N. iota: »crista collaris semiorbicularis: dorsalis thoracis bifida». Af allt detta finner man tvdligen, att L. skilier mellan »collare» och »thorax», när i och för Sammanhåller man därför LINNÉS tvdlighet sådant behöfves. ord i den vid Phr. flavilatera gifna beskrifningen, så måste däraf följa, att sidorna på thorax äro gula, men halskragen är framtill och baktill, och ej på sidorna, gulaktig, samt hela kroppen för öfrigt svartaktig». Detta är den enda rimliga tolkning af LINNES ord, såvida man ej vill beskylla honom för motsägelse, såsom Dr. HAGEN gör. För att uttrycka den af oss nyss angifna meningen, har L. sagt: »thoracis lateribus flavis — — corpus totum nigrum - - collare antice et postice, non ad latera flavescens». Dr. HAGEN säger, att orden: »thoracis lateribus flavis» i F. S. II, är en af LINNÉS lärjungar gjord ändring vid redigerandet af denna upplaga, då det egentligen borde heta, såsom det står i Ed. I. hvilken L. ensamt ombesörjt: »thoracis marginibus flavis», men Dr. HAGEN har glömt, att i S. N. X. som L. själf redigerat och som utgafs förr än F. S. II, står vid Phr. flavilatera uttryckligen: »thoracis lateribus flavis», och att således rättelsen, om det är en sådan, måste anses härleda sig från L. själf och ej från någon af hans lärjungar. Men härvid är likväl att märka, att L. ofta med »sidorna» på thorax menar blott sidokanten, såsom vid N:o 722 och N:o 1088 i F. S., flera andra exempel att förtiga. L. kan således vid Phr. flavilatera lika visst hafva menat, att sidokanterna på thorax skola vara gula, som att själfva sidorna skola vara det. Men i hvilketdera fallet som helst är detta något, som ej inträffar på N. lapponica. Ej heller kunna orden: »Sedet alis deflexis uti phalæna, vel potius phalæna quercifolia» lämpas dit, ty nyssnämnde art sitter aldrig på det sättet. - Däremot skulle vi mycket hellre velat gå in på Hr Kolbes tolkning, att Linnés beskrifning afsåg Sialis lutaria auct., ehuru vi förr (Trichopt. planipennia p. 59) opponerat oss emot en sådan tolkning och därför för den arten behållit Linnéanska speciesnamnet endast »tills vidare blott på grund af Linnés ännu quarvarande samling». Men här möta dock samma svårigheter, som ofvanför framhållits. hos Sialis hvarken på sidokanterna eller på sidorna gul, ej heller är halskragen i någondera kanten gulaktig, utan hela kroppen

både »thorax» och »collare» är alldeles svart. Väl försäkrar Hr KOLBE, att man kommer till att se den gula färgen »wenn man das lebende Thier mit den Fingern ergreift und den Körper ein wenig zusammendrückt». Jag får bekänna, att jag aldrig försökt göra detta med Sialis lutaria och vågar högeligen betvifla, att L. gjort det och sedan efter ett så misshandladt djur affattat beskrifningen, utan att nämna något därom i denna. Dessutom lär man hvarken få sidokanterna eller sidorna af thorax gula, huru hårdt man vill sammantrycka djuret, ehuru man genom en sådan behandling nog lär kunna få hvarjehanda färger fram annorstädes på kroppen. - Hr Kolbe åberopar för sin åsigt såsom ytterligare skäl Linnés ord om Phr. flavilatera: » sedet tranquilla — sedet alis deflexis uti phalæna vel potius phalæna quercifolia». Att Sialis »sedet tranquilla et sedet alis deflexis uti phalæna» är fullkomligt sant, så att funnes icke tillägget; potius phalæna quercifolia, så vore ingenting att säga emot dessa ords tillämpning på Sialis, men tillägget gör, att de omöjligen kunna afse denna art. Vi hafva därför redan för 18 år sedan sagt i vår ofvan åberopade afhandling om Trichoptera planipennia »så sitter aldrig S. lutaria» och ännu hafva vi aldrig sett den sitta så, ehuru vi sedan den tiden sett flera tusenden af denna hos oss allmänna art sittande. Den sitter aldrig med bakvingarne skjutande framom framvingarne såsom Phalæna quercifolia gör, eller såsom L. vid beskrifningen af sin Papilio malvæ F. S. N:o 1081 säger: »alæ erectæ non sunt, sed divaricatæ fere uti phalænæ quercifoliæ». Då det af det anförda synes, att Linnés beskrifning af Phr. flavilatera ännu ej kan med full säkerhet tolkas, torde vara bäst att tillsvidare anse den ej vara till. det är en framtid förbehållet att nöjaktigt tolka den, sedan de skandinaviska phryganidæ blifvit bättre kända, än nu är fallet. — Ehuru det egentligen ligger utom ämnet, anse vi oss likväl här kunna i förbigående nämna, att Linnés beskrifning i F. S. N:o 1513 Hemerobius lutarius har af oss redan för 18 år sedan blifvit tolkad såsom snarare åsyftande någon art bland Perlidæ, än författarnes Sialis lutaria. Huruvida den åter fullt lämpar sig till Nemura variegata Oliv., såsom Hr Kolbe vill, måste vi tills vidare lemna därhän. Den torde lika snart kunna lämpas till någon art bland Tæniopteryx, såsom vi redan då påpekade.

Skandinaviens arter af *Perlidæ* äro ännu så litet utredda, att vi ej med säkerhet veta hvilka arter, vi häraf ega inom landet eller ej. Förr än sådant skett, kan icke ens en Skandinavisk Entomolog med någon visshet yttra sig i ärendet och ännu mindre en utländsk. De enda senare uppgifter, som vi ega om våra *Perlidæ* äro de, hvilka Zetterstedt har meddelat i *Insecta Lapponica*, men dessa äro ofullständiga, såsom afseende blott halföns nordligaste provinser.

Phr. filosa Lin. F. S. N:o 1493 är också en apokryfisk art, hvars tolkning torde vara nästan omöjlig. Orden »alæ cylindrico-incumbentes» äro hvarken fullt tillämpliga på Oecetis ochracea eller på Leptocerus tineoides (SCOP.) BRAUER. Det torde därför vara bäst att äfven lemna den beskrifningen därhän.

Phr. bilineata Lin. F. S. N:o 1496. Rörande tolkningen häraf hafva vi helt och hållet misstagit oss, då vi uppgifvit, att den ei kan afse annan art än Leptocerus bilineatus Auch. (= bifasciatus Oliv., Pict.). Vi hafva därigenom möjligen bidragit därtill, att Linnés artnamn ännu användes för arten ei nog öfvervägt Linnés ord förr än nu på senare tiden och därigenom kommit till annan öfvertygelse. Huru kort beskrifningen än är, kan man dock, när man jämför den med hvad L. säger om sin Phr. albifrons likväl inse, att han ingalunda åsyftat L. bilineatus Auct. Denne senare är hvad färgen beträffar alldeles lik L. albifrons utom på hufvudet och pannan, hvilka äro svarta. Hade dessa delar haft sådan färg på Linnes art, så hade han också ganska säkert nämnt detta i sin beskrifning, då den skiljaktigheten från L. albifrons faller genast i ögat och är den enda, hvarigenom båda arterna kunna till färgen skiljas från hvarandra. Han hade gjort detta så mycket snarare, som han alltid uppgifver de mest i ögonen fallande skiljaktigheterna arterna emellan. Redan häraf måste man således sluta, att hans art ei är densamma, som senare författares. Vidare säger han om sin art: »nigricans, alis superioribus utroque margine lineolis duabus transversis albidis». Författarnes art återigen är ej svartaktig (nigricans) utan svart (ater) såsom L. säger om sin Phr. albifrons. Framvingarnes tvärlinier äro ej heller hos författarnes art hvitaktiga (albidæ) utan snöhvita (albæ), såsom L. uttrycker sig vid Phr. albifrons. Häraf framgår påtagligen, att L. åsyftat

en annan art, än senare författare. Den enda skandinaviska art, som L. med sin beskrifning kunnat åsyfta, är också L. cinereus Curt., särdeles dess var. bifasciatus Kol. Framvingarne äro hos denna ej svarta, utan svartaktiga eller svartbruna och båda vingkanternas två korta linier (lineolæ) äro ej hvita (albæ), utan matt gulhvita, således hvitaktiga (albidæ), såsom L. säger. Härtill kommer också, att L. cinereus är jämte sin varietet den allmännaste arten af slägtet inom Sverige ända upp i Lappmarkerna. Det är äfven den arten, som vi hafva under namnet af L. bifasciatus Oliv., ehuru orätt, beskrifvit i Öfversigten 1870, p. 105. Den rätta L. bifasciatus Oliv. (= bilineatus Auct.) är däremot högst sällsynt inom Sverige. Vi hafva därför här ofvan ändrat namnen för båda arterna i enlighet med de åsigter, vi nu uttalat.

Phr. minuta F. S. N:0 1501, är utan tvisvel samma art, som M'Lachlan beskrisver under namn af *Beræodes minutus*, såsom vi förut antydt.

Tinea Robertella F. S. N:0 1304. Det är väl alldeles utan allt tvifvel, att L. med denna art ej åsvftat någon Tinca, då inom Sverige liksom öfver hufvud inom hela Europa ingen art, tillhörande denna grupp, finnes, på hvilken den gifna beskrifningen kan rimligtvis lämpas. Den kan endast afse någon art bland Leptoceridæ, hvilket äfven M'LACHLAN medgifver, men Dr. HAGEN yttrar endast, att han ej känner den arten. Troligen har ingen Neuropterolog tänkt sig möiligheten, att L. skulle hafva bland Tinea beskrifvit ett neuropteron. Bland Leptoceridæ kan arten ej sökas bland slägtet Mystacides, emedan L. beskrifver alla tre dithörande arter. Ej heller kan den sökas bland de skandinaviska arterna af slägtena Triænodes och Erotesis, då ingen af dessa ega hvit fläck i framvingarnes analhörn. Bland slägtet Oecetis finnas flera svenska arter, om hvilka med fog kan sägas såsom L. yttrar: »alis longissimis albis», men ingen enda, på hvilken de öfriga Linnés ord: alæ fuscæ l. nigræ — macula alba ad angulum ani», kunna lämpas. Slägtet Setodes har hos oss blott en art och dess framvingar äro försedda med silfverfläckar, så att den kan ej vara af L. åsyftad. Det återstår således ej annat slägte än Leptocerus, bland hvilket Linnés art kan sökas, då många af slägtets arter hafva nära framvingarnes analvinkel en gulaktig, eller mer eller mindre hvit fläck. Här

möter dock främst den svårigheten, att hans art skall hafva hvita antenner (»antennis albis»). Strängt taget har ingen hithörande art rent hvita antenner, utan mer eller mindre vdligt svartringlade eller brunringlade. Men vi tro att Linnés ord ei här få tagas så noga. Skäl härför synes oss vara hvad L. säger om antennerna vid sin Phr. longicornis (N:0 1402), där det heter »anteunæ albidæ», ehuru de hos denna art hafva dels bruna ringar och dels mot spetsen bruna ledfogningar. Sådant anmärkes ei af L., utan hans ord skulle, strängt tagna, gifva anledning till påståendet, att antennerna voro enfärgadt hvitaktiga. likväl ej förhållandet och man vet äfven, att i viss dager synas de mörka ringarne försvinna, så att antennerna tyckas vara enfärgadt hvitaktiga, hvilket således gifvit anledning till Linnés ord. Sådant kan därför äfven vara förhållandet med antennerna hos hans T. Robertella, som ej beskrifves i S. N. X. utan aldraförst i F. S. ed. II. Vi äro ej i tillfälle jämföra de senare editionerna af S. N., utan måste hålla oss till orden i F. S. Här heter det: »alæ fuscæ s. nigræ, vix manifeste cinereo inauratæ (= irroratæ) macula alba ad angulum ani». Vidare säger L. om storleken: »statura Ph. Svammerdamella, sed paullo minor». Af de nu anförda orden äro tydligtvis »cinereo-inauratæ tryckfel i stället för »cinereo-irrorata», elies voro de meningslösa. Då vi skrefvo första uppsatsen i ämnet, ansågo vi, att L. med sin beskrifning afsett Leptocerus dissimilis, men vi ansago oss ej fullt säkra härpå, hvarför vi ej vågade föreslå något namnutbyte. Vi kände ej heller då, så många Leptocerus-arter från Sverige, som vi känna numera. Af dem vi då kände kunde Linnés ord endast tolkas så som vi gjorde. Vi hafva dock nu lärt känna en svensk art, som nästan helt och hållet öfverensstämmer med den Linnéanska beskrifningen. Vi mena Leptocerus alboguttatus HAG., M'LACHL, Hos den äro framvingarne bruna (fuscæ) såsom L. säger; vid närheten af tvärnerverna finnas några glesa, hvitaktiga hår, så att Linnés ord: »alæ — - vix manifeste cinereo-inauratæ (= irroratæ) fullkomligt passa härtill. Arten är också något mindre (paulo minor), än Tinea Svammerdamella, såsom L. uppgifver. Den har på framvingarne nära analhörnet en stor hvit fläck, som är mycket tydlig då djuret lefver och vingarne äro sammanlagda (»macula alba ad angu-

lum ani»). Arten förekommer också i södra och mellersta Sverige spridd anda upp i Upland (»habitat Upsalia»). Vingformen påminner, liksom antennernas längd, ganska mycket om Tinea Svammerdamella, med hvilken arten af L. jämföres. Ordet »nigræ», som L. i beskrifningen tillagt för att närmare beteckna den »bruna» färgen på framvingarne, visar att färgen ei är ljusbrun utan mörkbrun. Den är också mörkt brun och blir mörkare hos den torkade insekten. Endast orden »antennis albis» tyckas svära emot vårt antagande, då antennerna äro hos L. albo-guttatus bruna, men de äro också ända ut i spetsen försedda med hvita ringar. hvilka mot basen äro ganska breda. I viss dager skimra också antennerna hvita, så att den tämligen ljust bruna färgen försvinner för den skarpt hvita. Detta förklarar, hvarför L. vid denna art ansett antennernas färg vara hvit samt anmärkt den såsom sådan just för att därigenom skilja arten från den närmast föregående Tinea Degeerella, om hvilken han säger: »antennæ nigricantes». Här inträder således samma förhållande, som vi nyss ofvan anmärkte vid Linnes Phr. biline-Ingenting kan därför vara vissare, än att Tinea Robertella L. är L. albo-guttatus, hvarför vi tilldela denna art det af L. gifna namnet.

NOTISER.

Agrilus Pratensis RATZ.

Denna hos oss mycket sällsynta art anträffades i ett exemplar på Lidingön 1889 af studeranden John Peyron. Den enda, så vidt jag vet, hittills kända fyndorten är Lärketorp i Östergötland (Zetterstedt) enligt Thomson. Den sistnämdes uppgift i sitt senare arbete »Skandinaviens insekter» att den funnits i Vestergötland torde härröra af misskrifning eller tryckfel.

S. L.

Vespa crabro L.

Förliden sommar anträffades ett bålgetingbo af kolossala dimensioner i doktor O. Höglunds villa Ektorp på Wermdön. Getingarna hade byggt sitt bo på vinden vid en hanbjälke, omkring 30 cm. från en fyrkantig öppning i väggen af ungefär 40 cm. sida, hvilken ej täcktes af något fönster. Vare sig nu att blåsten eller sannolikare det skarpa dagsljuset från öppningen generade dem, hade de tilltäppt denna med en gardin af samma slags material som boets bladiga omhölje, samt endast nedtill lemnat en liten öppning under gardinen, så att de obehindradt kunde färdas ut och in. Af någon anledning, antagligen af blåsten, befanns en dag den skyddande gardinen förstörd, men det dröjde icke länge förrän arbetet börjades på en ny, hvilken dock ej hann mer än till hälften fullbordas, då den stränga årstiden, getingarnas oblidkeliga fiende, kom och gjorde slut på arbetet.

Boet hade vid denna tid nått en höjd af något öfver 40 cm. Det var sammansatt af ett grågulaktigt, tämligen tjockt, något sprödt pappersmaterial i många lager, det ena utanpå det andra. Dessa lager voro något ojämna och olika tjocka; i den fria kanten tunnare, och företedde något olika skiftningar i ljusare och mörkare grågula bugtiga ränder, allt efter som materialet till skifvorna varit af något olika beskaffenhet. Här och där på yttersta lagret funnos små hvalflika ingångar till boets inre.

Då det är bekant, att bålgetingarna efter regeln bygga sina bon i gamla ihåliga träd, där de hafva fullt skydd för blåst och dager, så är det i hög grad anmärkningsvärdt, att de här byggt boet på en vind, öppen för blåst och ljus. Såsom nämdt är hade de genom att bygga en gardin för vindsgluggen sökt utestänga bådadera.

Då boet nedtogs befanns det vara på ena sidan sönderhackadt, sannolikt af några mesar (Parus), för hvilka såsom bekant är getinglarver äro den yppersta läckerhet.

C. G.

GAMLE OG NYE HOVEDMOMENTER TIL CICADARI-ERNES MORPHOLOGI OG SYSTEMATIK

VED

D:R H. J. HANSEN (Kjöbenhavn).

T.

For c. 7 Aar siden blev det af Hr Professor J. C. SCHIODTE overdraget mig at gjennemarbeide og opstille Universitetets zoologiske Museums Materiale af udenlandske Cicadarier. Ved Udförelsen af dette Arbeide blev jeg bekjendt med de fleste vigtigere Slægter og med de væsentligere literære Arbeider. Af disse sidste fremgik, at de hidtil opstillede Charakterer for de auchenorhynche. Homopterers Familier vare temmelig faa og tildeels lidet skarpe, at man fra Formen af Hoved, Prothorax og Skinnebeen hentede nogle af de væsentlige Familiecharakterer, og at Fölgen heraf har været, at flere eiendommelige Slægter, som Tettigometra, Paropia, Ulopa, Ledra, snart stilledes til en, snart til en anden Familie, snart opfattedes som Repræsentanter for særegne Familier, hvorfor Antallet og Begrændsningen af Familierne er yderst forskjellig hos de forskjellige Forfattere.

I Sammenhæng med andre Studier gav jeg mig saa i 1886 til at undersöge Bygningen af de forholdsviis anseelige Korn eller Smaaknuder, som med en Lupe saa let iagttages paa Antennernes andet Led hos mange större Fulgorider (som Laternaria L., Fulgora L., Calyptoproctus Spin., Dictyophora Germ.). Jeg fandt her Sandseorganer af en Type, der, saavidt jeg vidste, var ukjendt og enestaaende indenfor Insekterne, og jeg antog da,

, Digitized by Google

at Bygningen og Beliggenheden af Antennernes Sandseredskaber vilde kunne afgive nye og skarpe Charakterer. Vel veed jeg ikke, at noget saadant er forsögt gjennemfört indenfor nogen större Afdeling af Insekter, men Prof. Schlödte har dog henledet Opmærksomheden paa disse Organers systematiske Værdi i sit Arbeide: Danmarks Cerambyces (Naturh. Tidskr. 3 R. B. II), hvor det p. 405 hedder: >Hos Tenebrionerne f. Ex. vrimler det saaledes af skjönne Former og nye Combinationer, at denne store Families Systematik vil faae en ganske anden Gænge, naar de engang tages i Betragtning»; og i en hertil knyttet Fodnote giver Forf. saa en meget kort Fremstilling af »Sandseporernes» Optræden hos en Mængde Tenebrion-Slægter. I samme Arbeide gjör han p. 406--00 de samme Dannelser til Gienstand for en noget nærmere Omtale hos en Mængde Cerambycin-Slægter, men former dog kun for enkelte Typer Resultatet af sine Undersögelser til systematiske Charakterer. - Först nu i 1889 fandt jeg en gunstig Leilighed til at foretage en Undersögelse af Antennerne hos en Række Slægtstyper, og besluttede saa ogsaa at studere Bygningen af andre af Cicadariernes Organer for at finde gode systematiske Charakterer; dette Studium, hvis Resultater ere nedlagte i denne lille Afhandling, bragte unægtelig adskilligt större Udbytte, end jeg havde ventet.

Förend jeg imidlertid gaaer over til Fremstillingen af Undersögelserne maa det være mig tilladt at fremsætte nogle Bemærkninger om deres Omfang og om Materialets Beskaffenhed og Behandling. De indre Organer (som Tarmkanal, Kjönsorganer, Nervesystem o. s. v.), ere slet ikke blevne undersögte, skjöndt der, med Henblik til L. Dufours senere omtalte anatomiske Arbeide, er en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at i det mindste flere af disse Organsystemer ville kunne afgive smukke Charakterer. Ligeledes har jeg forbigaaet Mundbygningen, der maa studeres paa velconserverede Sprit-Exemplarer af alle Hovedtyper, da det, at slutte fra Lepidoptera og især fra Diptera, er særdeles sandsynligt, at Muskulaturen af flere Grunde maa medtages, ligesom ogsaa Svælgets og Spiserörets Bygning maa inddrages i Undersögelsen. Bygningen af Thorax er kun tildeels medtaget, men synes heller ikke paa Grund af Ringenes Beskaffenhed at frembyde ret mange brugelige Charakterer; de ydre

Kjönsorganer ere forbigaaede, da de vistnok næsten kun afgive Mærker for Arter og Slægter eller Slægtsgrupper, og deres Elementers alm. Morphologi tilmed for störste Delen först maa udredes. Selv om jeg havde havt nok saa megen Lyst til at medtage nogle af de nævnte Bygningsforhold er Mangelen paa rigeligt Spiritusmateriale og for flere Organers Vedkommende den Omstændighed, at det i et saa nordligt Land som Danmark er umuligt at skaffe sig friske Exemplarer af Stridulantia, större Fulgoridæ, Tettigometra, Cercopinæ til Dissektion en tvingende Grund til ikke at pröve paa et Studium.

Teg har saaledes næsten udelukkende kun undersögt Bygningen af forskjellige Dele af det ydre Hudskelet. Til Dissektion anvendtes deels i Spiritus opbevarede Exemplarer, der i flere Henseender ere at foretrække for törrede Stykker, men hvis Indsamling og Studium de systematiserende Entomologer hidtil have forsömt meget; dernæst anvendtes i stor Maalestok törrede Exemplarer, der bleve kogte nogle Minutter i Vand og dernæst lagte i stærk Kalioplösning, hvori de forbleve i à 2 Dage, saa at deres Chitinskelet efter denne Behandling lod sig rense fuldstændig ved Udpumpning i Vand giennem et Hul, der blev klippet paa Bagkroppens Ryghud. Saadanne Hude og Dele af dem ere ypperlige til Undersögelse baade under et godt Dissektionsmikroskop og under det sammensatte Mikroskop. Dernæst har jeg med stærk Lupe gjennemgaaet Slægterne i det Zoologiske Museums Samlinger, thi naar man först gjennem Studiet af Sprit- eller Kalipræparater har undersögt en Type for en Hovedslægt, saa kan man paa törrede Exemplarer af nærstaaende Slægter see mere, end man ellers vilde blive opmærksom paa. Desværre lider min Afhandling her af nogen Ufuldstændighed pa Grund af Mangel paa fuldt tilstrækkeligt Materiale, thi deels er der beskrevet flere vigtigere Slægtstyper, som enten slet ikke ere repræsenterede i vort Museum eller af hvilke Materialet er saa ringe, at der ikke kunde afsees et Exemplar til den undertiden nödvendige Molestering eller Dissektion. Jeg har saaledes ikke kunnet undersöge Antennerne hos de mærkelige Former Otiocerus Kirby, Bothriocera Burm., Derbe F., og flere Fulgoride-Typer, heller ikke kunnet dissikere Bagkroppen af den mærkelige Cystosoma Saundersii Westw., hvilket har været mig et föleligt Savn; ja den mærkeligste af alle Stridulantier, Hemidictya Burm. har jeg aldrig seet. Jeg har derfor ikke kunnet gjennemföre Undersögelsen af enkelte Organer saa langt som jeg önskede, men jeg troer dog, at disse Mangler ville vise sig ikke at have videre Betydning for Charakteriseringen af Familier, og at de först træde tydelig frem som rigtignok stærkt hindrende Momenter ved Afgrændsningen af Underfamilier eller Slægtsgrupper.

Jeg vil bringe Hr Inspektor D:r F. Meinert min Tak for at have overladt mig af Univers. Zoolog. Museums Materiale en Række Slægtstyper til Dissektion.

II.

Væsentligere Arbeider.

- FABRICIUS, I. C.: Systema Rhyngotorum 1803.
- LATREILLE, P. A.: Genera Crustaceorum et Insectorum. T. III. 1807.
- GERMAR, E. F.: Bemerkungen über einige Gattungen der Cicadarien (Magazin der Entomol. B. III, p. 177—227 og B. IV, p. 1—106).
- DUFOUR, L.: Recherches anatomiques et physiologiques sur les Hémiptères (Mémoires présentés par divers savants à l'Acad. roy. des sciences de l'Institut de France. Sc. Math. et Phys. Tome IV, 1833, p. 131—461, Pl. I—XIX).
- BURMEISTER, H.: Handbuch der Entomologie. B. II. 1. 1835. SPINOLA, M.: Essai sur les Fulgorelles (Ann. de la Soc. ent. de France T. VIII, 1839, p. 133-454).
- AMYOT, C. J. B. et Serville, A.: Histoire naturelle des Insectes. Hemiptères. 1843.
- FLOR, G.: Die Rhynchoten Livlands. Zweiter Theil (Arch. für Naturgeschichte Liv- Esth- und Kurlands. 2 Ser. B. IV, 1861).
- STAL, C.: Neue systematische Eintheilung der Homopteren (Stettin. Entomol. Zeitung, 19 Jahrg. 1858, p. 233-34).
- Hemiptera Africana. T. IV, 1866.
- Schiodte, J. C.: Nogle nye Hovedsætninger af Rhynchoternes Morphologi og Systematik (Naturh. Tidskr. 3 R. B. VI, 1869, p. 237—266).

- SAHLBERG, J.: Öfversigt af Finlands och den Skandinaviska halföns Cicadariæ (Notiser ur Sällskapets Pro Fauna et Flora Fennica förhandlingar. Tolfte Häftet. Ny serie. Nionde häftet. 1871).
- FIEBER, F. X.: Les Cicadines d'Europe d'après les originaux et les publications les plus recentes. (Udgivet af Reiber i 1875 og de fölgende Aar).
- MOLEYRE, L.: Recherches sur les organes du vol chez les Insectes de l'ordre des Hémiptères (Comptes rendus hebdom. des séances de l'Acad. des Sciences, T. 95, 1882, p. 349—352).
- PASCOE, F. P.: Note on the classification of the Homoptera (Annals and Magaz. of Natural History, 5 Ser. Vol. IX, 1882, p. 424—25).
- WITLACZIL, E.: Die Anatomie der Psylliden (Zeitschr. für wissensch. Zoologie, 42 B. 1885, p. 569-638).

I ovenstaaende korte Liste er der kun medtaget de Arbeider, der 1) enten give væsentligere Bidrag til eller en mere udförlig og selvstændig Bearbeidelse af Cicadariernes Systematik (om Pascoe's Artikel see senere), eller 2), som Moleyres Artikel, give Bidrag til Kundskaben om upaaagtede Bygningsforhold hos disse Dyr, eller 3), som Schlödtes Arbeide, streifer Homoptera og henpeger hos Heteroptera paa Bygningsforhold, af hvilke nogle ogsaa bör undersöges hos den anden Underorden af Rhynchota. Naar en Forfatter har givet flere systematiske Oversigter (som. f. Ex. Fabricius, Latreille, Stål) har jeg sædvanlig kun omtalt Hovedværket. Jeg haaber, at der ikke er forbigaaet noget Arbeide af större Betydning for mine Formaal; Hovedmassen af den anseelige systematiske eller rettere slægts- og artsbeskrivende Literatur giver ingen nye Bidrag til Kundskaben om Familiernes og Hovedgruppernes Bygning. Derimod tör jeg aldeles ikke svare for, at der ikke i den spredte histologiske Literatur om Sandseredskaberne hos Arthropoder eller speciellere hos Insekter kan findes nævnt nogle af de her fremdragne Bygningsforhold.

Lad os med de anförte Arbeider som Grundlag nu undersöge Udviklingen af Cicadariernes Systematik fra Fabricius til Pascoe samt Kvantitet og Kvalitet af de benyttede Charakterer. Fabricius har i det anförte Værk opstillet 14 Slægter af de Former, der nu henföres til Cicadarierne. Han omtaler i Slægts diagnoserne kun Antenner og Munddele, men Charaktererne især fra de sidstnævnte Organer ere for en större Deel ikke gode. Dernæst stiller han ikke her, som saa ofte ellers, de nærmest sammenhörende Slægter i Rækkefölge; saaledes finder man de nu til Fulgoriderne henregnede Slægter fordeelte paa 4 Steder mellem de andre Typers Slægter.

Gaaer man derpaa til LATREILLE, træffer man i hans Genera. der kun er udkommen 4 Aar senere end Fabricius' Syst. Rhyngot... en Systematik, der i Opstilling af Hovedafdelingerne, ia endog af Underafdelinger (Slægter i Latr. Forstand), paa de allerfleste Punkter falder fuldstændig sammen med de Resultater, mine Undersögelser have givet. Han deler Cicadarierne i 3 jævnbyrdige Grupper: Cicada vera (= Stridulantia), Cicadella og Fulgorella; til Cicadella henfores Cercopis, Ledra, Membracis (svarende til de fleste senere Fortatteres Familie af samme Navn). samt Tettigonia (= Jassiderne); til Fulgorellæ henföres Tettigometra og de af de fölgende Forf, til samme Familie henregnede Slægter. Der hentes hertil Charakterer fra de forskjellige Dele paa Hovedet (Antennernes Form og Stilling, Öine, Biöine, Pande, Kinder m. m.), fra Formen af Prothorax og Scutellum, fra Elytrernes Beskaffenhed, Skinnebenenes Væbning samt Cicadernes Sangapparat. — Dette er, sammenlignet med Fabricius. et forbausende Fremskridt, og man maa i höieste Grad beundre den store Franskmands Omsigt og fine systematiske Sands.

Germar deler i det ovennævnte Arbeide Cicadarierne i 5 Familier: I. Fulgorellæ (med flere nye Slægter), II. Tettigometræ, III. Membracides, IV. Ranatræ (med Slægterne, hvaraf flere nye, i fölgende Orden: Cercopis, Penthimia, Aphrophora, Ledra, Ulopa, Tettigonia, Gypona, Coelidia, Jassus, Eupelix, Aethalia), V. Manniferæ. Denne Inddeling forekommer mig at staae langt under Latreilles, og Ordningen af Slægterne indenfor Ranatræ er tildeels uheldig. Derimod udmærker Afhandlingen sig ved sine Slægts- og særlig sine Artsbeskrivelser, hvor ogsaa Vingernes »Nerver» og Celler benyttes noget, men dette vedkommer jo ikke Systematiken. Det bör nævnes, at »tegula» omtales hos de 2 förste Familier, men inddrages dog ikke i deres Diagnose.

LEON DUFOUR dvæler i sit store anatomiske Arbeide fortrinsviis ved Rhynch, hemiptera, medens Homoptererne, blandt hvilke Cicadarierne udgjöre en större Deel, blive noget stedmoderlig behandlede af Forf., idet han kun har undersögt temmelig faa Slægtstyper. Om Spiraklerne siges ved Omtalen af disse Organer hos Rhynchoterne i Almindelighed, at der findes kun 1 Par Thoracalspirakler (p. 362), Abdominalspiraklernes Antal angives til sædvanlig 6, undertiden 7, undertiden mindre end 6 Senere (p. 386) beklager han at have forsomt Studiet af Homopterernes Spirakler, og angiver saa 6 Bagkropsspirakler hos Cicada orni, men meddeler Intet om Thoracalspiraklerne eller om Spirakler hos andre Cicadarier.* Pag. 415-17 gives saa en resumerende, systematiskt opstillet Fremstilling af hans anatomiske Fund hos Cicadarierne, af hvilke der nævnes fölgende 7 Slægter: Cicada, Fulgora, Cixius, Issus, Ledra, Cercopis, Aphrophora. Skjöndt Angivelserne ere temmelig ufuldstændige og idetmindste en (angaaende et Stykke af Tarmkanalens Tilbagelöbning i en Ring hos Cicada) er afgjort urigtig, saa kan man dog med betydelig Sandsynlighed skjönne, at disse Slægter maa fordeles paa den af STAL og her i denne Afhandling foreslaaede Maade, og at der i Bygningen af Spyttekjertler, Tarmkanal og Kjönsorganer findes anatomiske Forskjelle, som maa kunne anvendes i Systematiken.

BURMEISTER reducerer (see GERMAR) Familiernes Antal til 4, i det *Tettigometra* paa Grund af Antennernes Stilling igjen henföres til Fulgoriderne, medens *Membracina* bibeholdes. Der opstilles en Række nye Slægter, blandt hvilke den ved sine Antenners Stilling og Retning eiendommelige *Bothriocera*. Forövrigt angiver denne med Rette anseete Bog ingen nye Charakterer af gjennemgribende Betydning.

SPINOLA diskuterer i det förste Afsnit af sin Monographi over Fulgoriderne ogsaa Cicadariernes Systematik og opstiller (p. 155) 3 Familier: Stridulants, Cicadellaires og Fulgorelles. Pag. 136 har han med Grund kritiseret det tidligere benyttede Mærke,

^{*} Dette omtales her for Sammenligningen med mine senere Angivelser om Spiraklernes Antal m. m.; saavidt jeg veed har kun Witlaczil siden Dufour givet paa Undersögelser grundede Meddelelser om dette Æmne og det kun om deres Antal hos i lille Jasside.

Antennernes Stilling, som ikke dannende en skarp Adskillelse mellem Cicadeller og Fulgoreller; han opstiller derfor en anden Charakteer, nemlig den, at hos Cicadeller (og Stridulantia) ere Hovedets Sideflader adskilte fra Midtfladen [Panden] ved en »sillon sutural», medens hos Fulgorellerne de samme Dele ere adskilte ved en Kjöl eller idetmindste »une arète sensible». Resultatet heraf er, at Tettigometra henföres til Cicadellerne, hvor den ikke hörer hjemme. — Fulgorellerne deles dernæst i 2 Familier (Fulgorites og Issites) og hver af disse henholdsvis i 4 og 3 Underfamilier med talrige, tildeels nye Slægter. Som Charakterer benyttes Hovedets Flader (Anvendelsen heraf noget overdreven), Vingerne og Antennernes Form og Længde; ved Skildringen af Slægter og Arter ogsaa Hannernes og Hunnernes ydre Kjönsredskaber. Speciellere Referat af Forfatterens Systematik gives ikke her, da jeg ikke kan tiltræde en större Deel af den.

AMYOT og SERVILLE vende tilbage til Latreilles Opstilling og Begrændsning af Familierne, som her faae Navnene: Stridulantes, Subtericornes og Antericornes; til deres Begrundelse fremsættes ingen nye Charakterer. Hver Familie deles saa i Grupper, Undergrupper o, s. v. Stridulantia deles i Reticelli og Octicelli, hvilket er uheldigt. Fulgoriderne deles i Planigeni (= Tettigometra) og Cavigeni, disse atter i 1) Nudimargines [der falde i Fulgorides, Pseudaphanides (blandt andre Slægter Cixius), Caloscelides, Delphacides, Derbides (hvortil Otiocerus), Issides (hvortil Eurybrachys)] og 2) Strigimargines [der falde i Acanonides, Flatides og Ricanides]. Antericornes deles i Conidorsi (= Membraciderne) og *Planidorsi*, de sidste igjen i 1) *Lævi*pedes [der falde i Cephalelides, Eurymelides (Eurymela og Æthalion), Ulopides, Cercopides og 2) Serripedes [der falde i Tettigonides, Scarides (hvortil Ledra, Epiclines, Scaris, Zinneca, Gypona, Penthimia) og Jassides. Denne Systematik er i mange Henseender god; den væsentligste Indvending, der kan reises derimod, er vel Cercopidernes Stilling. Sammenligner man i andre Henseender Arbeidet med den tidligere Literatur er dets Mangel i Paapegen af nye, væsentligere Bygningstræk i höi Grad paafaldende.

FLOR slutter sig i Begrændsning og Charakterisering af Familierne ganske til Burmeister. Derimod giver han af Slægter

og Arter udförlige og omhyggelige Beskrivelser med megen Hensyntagen til Skinnebeen, Vinger, Kjönsredskaber m. m., men da dette ikke kommer videre i Betragtning i denne Sammenhæng nævnes Arbeidet her kun, fordi det er et ældre Hovedværk for den nordeuropæiske Faunas Vedkommende.

STALS i 1858 publicerede, kun lidt over 1 Side lange Artikel er utvivlsomt den for Charakteriseringen af Familierne vigtigste Afhandling lige fra LATREILLE til Nutiden. Forf, har forsögt »eine neue Eintheilung dieser Thiere aufzustellen und dabei von Charakteren Gebrauch gemacht, deren man sich bisher nicht bedient hat, z. B. der Einfügung der Beine, und der Form verschiedener Theile derselben etc., Charaktere, welche nothwendig mit dem Bewegungs-Vermögen und der Lebensweise dieser Thiere in näherem Zusammenhänge stehen». Dette er fortræffeligt, og det kan kun beklages, at han ved Udförelsen standsede paa Halvveien, og at ikke alle Angivelser ere fuldt holdbare. Han skiller först Fulgorina ud fra de andre ved: »Coxis intermediis elongatis, late distantibus, longe a disco pectoris insertis; tegminibus basi tegula tectis»; særlig Udtrykket »elongatis» passer imidlertid ikke paa Tettigometra, og han har ikke seet det Ringeste af den mærkelige Uddannelse, Fulgorinernes Bagbeen (særlig deres Hofte og Trochanter) har modtaget. Dernæst skiller han Cercopina og Cicadina (= Stridulantia) ud fra de övrige ved Baghofternes Form og Brede og Skinnebenenes Form, men den sidste Charakteer holder ikke ganske Stik. Cercopina skilles fra Cicadina ved Forlaarenes Form, Scutellums Störrelse, Forekomsten af Arolium mellem Klöerne og Ocellernes Antal. Endelig deles de til Cicadella Latr. hörende Former (efter Fjernelse af Cercopina) i Membracina (hvortil blandt andre Slægter ogsaa Aethalion og Ulopa henföres) og Jassina, men denne Adskillelse har ikke den Rang, Forf, tillægger den, hvilket ogsaa kan sees af de opstillede Charakterer, der ere temmelig svage. Han opstiller saaledes ialt 5 Familier. Det bör fremhæves, at Udstillelsen af Cercopina som en Familie er et meget stort Fremskridt.

I Hemiptera Africana fremsætter STÅL ingen nye Familiecharakterer; han bruger dem, han tidligere har anfört (rettende eller ændrende paa uheldig Maade nogle af sine tidligere Angivelser) blandede med andre, tildeels mindre skarpe, hvorved det Hele taber i diagnostisk Skarphed. Fulgorinernes >tegula> angives af være >raro deficiens>: jeg har ikke kunnet finde nogen positiv Angivelse af Mangel ved nogen Slægt. Han opstiller nu kun de 4 ogsaa af mig antagne Familier: Stridulantia, Cercopida, Fassida og Fulgorida. Cercopida deles i 3 Underfamilier: Cercopida, Aphrophorida og Machærotida, hvilket er fortræffeligt undtagen i den Henseende, at en Familie og en Underfamilie her som overalt i hans System have samme Endelse. Fassidadeles i 6 Underfamilier: Hoplophorida, Membracida, Darnida, Smiliida, Tragopida, Centrotida (hvortil Æthalion) og Jassida (hvortil *Ulopa*); denne Inddeling indeholder adskilligt Godt, men forekommer mig dog ikke fuldt tilfredsstillende. Fulgorida deles i ikke mindre end 13 Underfamilier, men denne Sönderdeling forekommer mig noget kunstig og tarvelig begrundet. Opstillingen af nye Slægter forekommer mig dreven ud over alle rimelige Grændser.

SCHIÖDTES Arbeide streiser kun denne Afhandlings Æmne; det vil senere blive citeret et Par Steder.

Sahlbergs Arbeide er præget af stor Flid og Samvittighedsfuldhed; foruden hans Skildring af Slægterne læser man med Fornöielse den betydelige Mængde biologiske Iagttagelser. Derimod har han, maaskee med Undtagelse af en Angivelse om Differenser i Hannernes Kjönsorganer, ikke noget nyt Bygningstræk, der er brugeligt som Familiecharakteer, og Indledningen om Cicadernes Bygning forekommer mig ogsaa at vise, at han kun har studeret Dyrenes Bygning paa opstukne, törre Exemplarer. Han optager de af Stal paapegede Familiecharakterer og antager atter denne Forfatters i 1858 opstillede 5 Familier, dog med en Omflytning af Ulopa. Jassina deler han i: Ledrides, Tettigonides, Bythoscopides, Typhlocybides, Jassides, Acocephalides, Eupelicides, Ulopides, Paropides.

I FIEBERS store og flittige posthume Arbeide benyttes heelt igiennem den analytiske Methode, men den eensidige, paa Spidsen stillede, alt andet end Bestemmelse negligerende Maade, hvorpaa den er gjennemfört, bevirker rigtignok, at Værket, efter mit Skjön, kun duer til at bestemme efter, hvis det endda saa altid er godt dertil. Tavlen til at bestemme Familierne efter forekommer mig nemlig at være et Monstrum, baade naar den

betragtes som Bestemmelsestabel og naar man seer paa den som givende en Beskrivelse (der ellers ikke findes i Bogen) af hver Familie; en nærmere Paaviisning heraf vil imidlertid tage formegen Plads i Forhold til Sagens Vigtighed, synes jeg. Betegnende for Værkets ›Aand › er, at de af Stål fremhævede og af Sahlberg benyttede Charakterer fra Hofterne m. m. ikke optages her, ja at Ståls vigtige lille Afhandling slet ikke nævnes i den lange men förövrigt ikke dadelfri eller ganske fuldstændige Literaturliste. — Der opstilles 8 Familier, idet Paropida, Ulopida og Scarida (Ledra) her skilles ud som coordinerede med de 5 af Stål i 1858 og af Sahlberg antagne. — Fra et zoologisksystematisk Standpunkt forekommer Værket mig at betegne et stærkt Tilbageskridt i flere Retninger.

MOLEYRE beskriver Sammenhægtningsmechanismen mellem For- og Bagvinger hos Rhynchoterne, men kun Stykkerne om Cicadarierne komme her i Betragtning. Der giöres opmærksom paa, at Bagvingens opad og bagud krummede Hægteplade har ' noget forskjellig Længde m. m., men Fremstillingen af dette Organ hos Sangcicader m. Fl. forekommer mig ikke særlig træffende. Hægtepladens Længde m. m. lader sig neppe anvende med Fordeel i Systematiken indenfor Cicadarierne. Dernæst beskrives den triangulære, med faa Randkroge udstyrede Udvidelse paa Bagvingens Forrand hos Cercopiderne, og denne Dannelse kaldes »un appareil de rattachement», hvilket vistnok er rigtigt, men dets Virksomhed beskrives ikke og jeg har ikke kunnet udfinde den; Forf. har overseet den sikkert tilsvarende Kjöl paa Forvingens Underflade. Krogenes Forekomst paa en lang Strækning af Bagvingens Forrand hos Ledra samt Forrandens Beskaffenhed hos andre Grupper nævnes ogsaa. - Afhandlingen har forövrigt ikke ringe Interesse ved at beskrive de ovennævnte og flere hos andre Rhynchoter forekommende, af saagodtsom alle övrige Forfattere negligerede Bygningstræk.

Pascoes 1¹/₂ Side lange Artikel indeholder Intet godt Nyt og er medtaget som Curiosum paa Grund af sin i Form af en Art analytisk Tabel givne »Systematik». Cicadarierne deles i 13 Familier: Cicadidæ (Stridulantia), Flatidæ (Strigimargines), Fulgoridæ, Issidæ, Derbidæ, Cixiidæ, Lystridæ, Tettigometridæ, Membracidæ (Conidorsi), Jassidæ, Tettigonidæ, Ledridæ, Cer-

copidæ. Som et Bidrag til Belysning af den analytiske Tavles Kvalitet kan nævnes, at den sidste Familie, Cercopidæ, kun udskilles fra de 3 forrige Familier ved, at Bagskinnebenene hos den er »without a double row of spines», medens denne Dobbeltrække skulde findes hos de andre 3 Familier; efter dette bliver Ulopa, Aethalion og Fl. at henföre til Cercopiderne, hvilket er fuldstændig meningslöst, og om Ulopa siges det da ogsaa i en Note kort foran, at den bör stilles til Jassidæ. — Den hele »Note» burde aldrig været trykt.

WITLACZIL giver en udförlig Fremstilling af den ydre og indre Bygning hos de med Cicadarierne nærbeslægtede Psyllider, men den er for det vdre Skeletdeles Vedkommende neppe hverken fuldstændig eller ganske rigtig. Afhandlingen nævnes imidlertid ikke her for dens Hovedindholds Skyld, men fordi Forf. til Sammenligning med Psylliderne fremdrager Træk af de egentlige Cicadariers Bygning, særlig efter egne Undersögelser af den lille Jasside Typhlocyba Rosæ L. Det Væsentligste om denne Form angaaende de af mig medtagne Bygningsforhold findes paa Side 630 og 632, og i dette lille Afsnit er Hr. WITLACZIL absolut saa pheldig, at man uvilkaarlig overförer en vis Mistillid til andre Kapitler af Arbeidet. For at være fuldstændig sikker i min Dom har jeg undersögt et Par opkogte Exemplarer netop af den paagjældende Tvohlocvba Art. Hr. W. skriver: Die Antennen sind bei Typhlocyba klein og besitzen wie bei vielen Cicadarien nur drei Glieder: Zwei kurze Basalglieder und ein borstenförmiges Endglied.» Dette »Endglied» er altsaa = Svöben, hvis proximale Halvdeel nu, hvad der med 3-400 Ganges Forstörelse er yderst let at see, er særdeles tydeligt mangeleddet og bygget omtrent som det samme Stykke hos Idiocerus (see Fig. 6 paa Tab. I i denne Afh.), medens den distale Halvdeel er haarfiin med udslettet Leddeling, En endnu langt grovere Feil findes kort efter paa Side 630: »An den Beinen fand ich bei Typhlocyba wie bei den Psylliden und Aphiden zwei Tarsalglieder», men det er selv med en ikke meget stærk Forstörrelse let nok at tælle 3 Led i hver af alle 3 Par Tarser, og forövrigt vilde Forekomsten af 2 Led ogsaa være mærkelig, da man hidtil har fundet og angivet 3 Led i Födderne hos alle Jassida, Cercopida og Fulgorida, medens man indenfor Stridulantia træffer oftest 3, undertiden 2

Saadanne Feil forekomme mig ret grove, særlig for en mikroskoperende Anatom, og ved den sidstnævnte Feil opnaaer Forfatteren desuden at dokumentere, at han hverken kiender Literaturens Angivelser og heller ikke videre til Formerne af den Familie, indenfor hvilken han vælger sit Undersögelsesobjekt. — Pag. 632 skriver han: »Auch das Tracheensystem bietet interessante Verhältnisse. Bei den Cicadarien ist es, so viel mir bekannt, noch nicht viel untersucht worden. Ich habe es desshalb auch bei Typhlocyba verfolgt. Ich fand auch hier an der Grenze von Pro- und Mesothorax das erste, im Metathorax das zweite. und in den folgenden Abdominalsegmenten noch sieben, aber kleinen Stigmen.» Forf, vælger altsaa en af de allermindste Former til en Undersögelse, der paa et saadant Objekt oftest vil frembyde store Vanskeligheder, istedetfor at tage et Exemplar af en större Sangcicade eller en stor Fulgora, koge den og undersöge den med en god Lupe! Skjöndt Udtrykket om 2:det Par Spirakler ikke er godt, kan man dog ved Sammenligning med en Udtalelse p. 586 forstaae, at han mener det Par, der ligger mellem Meso og Metathorax; altsaa bliver der efter Forf. Mening 7 virkelige Abdominalspirakler, om hvis Pladser man forövrigt ikke faaer nogen Oplysning. Som man vil see i det Fölgende har jeg hos Tettigonia og flere Jassider (ligesom hos Cicadarier af alle de 3 andre Familier) fundet 8 Par Abdominalspirakler (foruden de 2 Par Thoracalspirakler), hvis Pladser nærmere angives. I Anledning af Hr. W:s Angivelse, som jeg först læste, da det Fölgende om Spiraklerne var nedskrevet, gav jeg mig til at undersöge netop Typhl. Rosæ, og det lykkedes mig paa en med Kali renset Hud at finde alle 8 Par Abdominalspirakler liggende ganske som hos Tettigonia viridis (see senere); det förste Par, der er det vanskeligste at finde, sees, naar den Baghofterne omfattende Deel af Metasternum böies tilside under stærkere (c. 100 Ganges) Forstörrelse. Selv om jeg ikke havde kunnet eftervise alle 8 Par paa gamle Exemplarer af dette lille Dyr, vilde jeg med betydelig Sikkerhed have kunnet postulere deres Existens, da de findes hos alle af mig undersögte sædvanlig större Cicadarier af alle 4 Familier, og tilmed Hr. WITLACZILS Oplysninger herom idet Hele ere saa defekte og löse, at man ikke har större Forpligtelse til at stole paa en Angivelse, der ikke er sandsynlig.

Ovenstaaende historiske Fremstilling fylder desværre ikke faa Sider, men den kan neppe være synderlig kortere, naar den skal opfylde sin Bestemmelse, at give en brugelig Oversigt over Æmnet, der ikke er fremstillet af nogen anden Forfatter.

I SCHIÖDTES ovenfor nævnte for 20 Aar siden offentliggjorte Afhandling, der giver en ny og væsentlig Distinction mellem Hemiotera og Homootera, men forövrigt kun fremstiller Bygningsforhold hos Hemiptera, fremsættes Pag. 241 en haard Kritik over Rhynchoternes Studium i höjere Forstand, begyndende med: »Rhynchoternes Systematik staaer i videnskabelig Henseende endnu ganske saaledes, som Fabricius og Latreille oprindelig skabte den. At nogen ny og frugtbar Idee siden deres Tid er bragt til Anvendelse, vil man neppe kunne paavise, har netop denne Orden i de sidste Decennier med Forkiærlighed været bearbeidet af en Mængde Specialister, hvis ufortrödne og tildeels höilig förtjente Bestræbelser man skylder en forbausende · Udvidelse af Arternes Tal.» Strax derpaa udtaler han, at Distinctionen mellem Systematikens »forskjellige Bestemmelser er udvisket og det morphologiske Overblik er gaaet tabt». Giennemlæsning af ovenstaaende historiske Fremstilling vil nu utvivlsomt vise, at det eneste og kun halvt gjemnemförte Forsög paa en bedre Charakterisering af Cicadariernes Familier fra LATREILLE i 1808 til Dato er Ståls lille Artikel i 1858 (med dens deels gode deels uheldige Ændringer i 1866) og dens Resultater ere endda ikke optagne i det sidste Hovedværk over de europæiske Cicadarier, FIEBERS store Arbeide. Man vil ved Gjennemlæsning af Ståls Diagnoser af Jassida og Fulgorida i Hemipt, Africana kun finde angivet een absolut, i alle Tilfælde skillende Charakteer, næmlig at »Coxæ anteriores» ere hos den förste Familie »a lateribus remotæ», hos den sidste »prope latera corporis insertæ», og den er endda ikke correkt, thi den gjælder kun Mellemhofterne. Man vil finde, at det eneste alle Forfattere have været enige om, er at opretholde Stridulantia som een god Familie, derimod har Störstedelen af Forfatterne fundet sig beföiet til at dele de andre Cicadarier hver paa sin Maade. Tettigometra er saaledes af et Par Forfattere udskilt fra Fulgoriderne, Begrændsningen af Membracider og Jassider har, som rimeligt er, voldet megen Uenighed, og flere Slægter, som Ledra og Ulopa, kastes

snart til den ene, snart til den anden Familie, indtil de af et Par Forf. i den nyere Tid opstilles som egne Familier! Man anstrenger sig imidlertid forgjæves for at finde en eneste god Charakteer, der kan begrunde denne Familieopstilling, og kommer til det Resultat, at hvis de Slægter eller Grupper, der af den ovenfor forbigaaede Kirschbaum og af Fieber (for ikke at tale om Pascoe) opstilles som Familier, skulle nyde denne Rang, saa kunne andre eiendommelige Slægter fortjene det samme, men saa ere Dörene ogsaa aabnede paa vid Gab for Vilkaarligheden, og Værdien af Begrebet »Familie» vil forholdsviis blive omtrent ligesaa pauvert som Begrebet »Slægt» forlængst er blevet, först ved Stals og senere ved andre Forfatteres aldeles overvældende Fabrikation af nye »Genera». — Schiödtes Kritik vil saaledes endog i 1889 befindes ret træffende for Cicadariernes Vedkommende.

Den væsentligste Grund til denne Misère er vistnok det Forhold, som særlig i det sidste halve Aarhundrede har udviklet sig særdeles indenfor Entomologien, om end dog heldigviis paa de færreste Steder saa stærkt som indenfor Rhynchoterne, nemlig en stedse stigende Adskillelse mellem Studiet af Anatomi og Morphologi paa den ene Side og Formkundskaben med Slægtsog Artsbeskrivelsen paa den anden Side. Meget faa af dem, der give sig af med Anatomi og Morphologi, tilegne sig Kundskaber om Arter og Slægter, de allerfleste undersöge yderst faa og ofte tilfældig og som Fölge deraf tildeels uheldig valgte Typer, ja see endog ned paa de systematiske Forfatteres Kundskaber og Beskjæftigelse; Systematikerne paa den anden Side glemme oftest, at en vel funderet, naturlig Systematik ikke kan vindes alene ved selv den meest samvittighedsfulde Beskrivelse af, hvad man med en Lupe kan see udvendig paa tört opstillede, ofte 'noget indskrumpede eller haarklædt Specimina. For at tage et Exempel indenfor denne Afhandlings Æmne, saa synes det virkelig, at ikke een af de formbeskrivende Forfattere har fundet paa at see lidt nærmere paa et friskt fanget eller opkogt eller i Spiritus opbevaret Exemplar af en Fulgoride, thi saa maatte dog den mærkelige Bygning af Bagbenenes Rodparti være bleven erkjendt.

Disse Indvendiger mod Systematikerne forekommer mig dog væsentlig kun at burde rettes mod den Deel, der ere Lærere i Entomol. Tidskr. Årg. 11. H. 1-2 (1890).

Digitized by Google

Faget ved Universiteter eller Bestyrere af og Assistenter ved Nationalmuseerne (som Exempel kan saaledes henvises til adskillige entomologiske Publicationer fra British Museum), thi af dem er man, synes jeg, berettiget til at forlange langt mere end af den talrige Skare Privatfolk, for hvem entomologisk Produktion er en Beskjæftigelse i deres Otium. Naar de förstnævnte Herrer vare mere alsidige og grundlagde en god Systematik, vilde de sidstnævnte sædvanlig heller ikke optræde med deres oftest hazarderede Forsög paa Forbedringer». De store zoologiske Museer burde vist ogsaa i langt höiere Grad end hidtil lægge Vægt paa at skaffe sig godt Spiritusmateriale af Repræsentanter for de vigtigste Slægter indenfor alle Familier af Insekter.

III.

I Systematiken er hidtil anvendt Charakterer væsentligt hentede fra Formen af Hovedet, fra Ocellernes Antal og Stilling. Antennernes Stilling og habituelle Form, fra Snabelens Længde og Leddeling, Formen af Prothorax, Scutellums Störrelse, Vingernes Beskaffenhed og Nervation, Hofternes, Skinnebenenes og Föddernes Form og Udstyr, de ydre Kjönsorganer og endelig Forekomsten af Stridulationsorgan hos Sangcicaderne. af disse Forhold, som Form af Hoved og Prothorax, Scutellum, Ocellerne, Antennernes Plads og Vingernes Nervation, ere saa meget studerede, at jeg ikke seer mig i Stand til at föie noget til, og det forekommer mig desuden, at man af og til har tillagt adskillige herfra hentede Charakterer for stor Vægt. Om Betydningen af Snabelens Længde og Leddeling tör jeg ikke have nogen Mening. Derimod vil jeg her særlig gjöre Antennernes og Lemmernes Bygning til Gjenstand for en ny Behandling, samt fremdrage nye Charakterer fra Abdomens Bygning og dens Spiraklers Beliggenhed.

A. Antennerne.

De Charakterer, man hidtil har hentet fra disse Organer, referere sig kun til de Bygningsforhold, man med Lethed kan see med en middelmaadig Lupe, nemlig de 2 à 3 förste Leds relative Længde og Tykkelse samt »Börstens» Længde og Tykkelse.

Derimod har man ikke undersögt Sandseorganernes Bygning og Beliggenhed, hvis systematiske Værdi Prof. Schlödte, som ovenfor nævnt, har paapeget for nogle Billefamiliers Vedkommende.

Hos alle Cicadarier kan man betragte Antennen som bestaaende af Skaft (pedunculus) og Svöbe (flagellum). Skaftet bestaaer altid af 2 anseelige Led, af hvilke idetmindste det förste altid mangler Sandseorganer. Svöben er, selv ved Roden, altid langt tyndere end Skaftets andet Led og bestaaer af flere eller mange Led, men kan ogsaa ved Leddenes fuldstændige Sammensmeltning vise sig som bestaaende af en tykkere, kort Roddeel med en fra samme udgaaende, lang, uleddet, tynd Börste. — Det kan strax anföres, at jeg ikke hos nogen Form har fundet nogen mærkelig Forskjel i Sandseredskabernes Bygning hos de 2 Kjön.

Stridulantia. Antennerne sidde i Gruber mellem Öinene lige under Pandens överste Rand; de synes ogsaa, undersögte med Lupe, at frembyde særdeles stor Lighed i Bygning hos alle mig bekjendte Former. Skaftleddene ere simple; det förste er mere eller mindre skjult i den af et Tag overdækkede Antennegrube og er, idetmindste sædvanlig, det længste; andet Skaftled er uden Sandseredskaber og altid betydelig tykkere end förste Syöbeled. Svöben er middellang, ret tyk ved Roden og aftagende i Tykkelse mod Spidsen; den bestaaer hos den tegnede Form, Cicada bruinosa SAY (Tab. I, Fig. 1) af 5 lange, indbyrdes omtrent ligelange Led; samme Tal af Led har jeg fundet hos de enkelte andre Former, hvis Antenner jeg har undersögt med Mikroskop. Ved Lupens Hiælp vil man let kunne erkjende de 2 à 3 förste, altid forholdsviis lange Svöbeled hos alle Stridulantia, men det apicale Afsnit er ikke altid let at vinde Klarhed over med Lupe paa törrede Stykker, saa jeg tör ikke afgjöre, om Tallet 5 altid er constant, eller om det kan (hvad jeg dog betvivler) synke til Undersiden af 1:ste og 2:det Svöbeled er udstyret med et meget stort Antal Sandseredskaber. Hvert af disse bestaaer af en Grube, fra hvis Bund en Tap rager op, men forövrigt lade de sig henföre til 2 lidt forskjellige Former. Nogle ere nemlig meget anseelige (Fig. 1a, m), og saa er Gruben paafaldende vid i Forhold til sin Dybde, og Sandsetappen er tyk og rager noget ud af Gruben; de andre (Fig. 1a, n) ere langt mindre, deres Grube er smal og forholdsviis dyb, Sandsetappen er tynd og naaer

neppe udenfor Grubens Munding. Paa de 3 sidste Svöbeled har jeg fundet nogle faa af den mindre Art af Sandseredskaber.

2. Cercopidæ. Jeg har med Mikroskop undersögt Antennerne hos en brasiliansk Monecphora, hos Triecphora sanguinolenta L., Aphrophora Alni Fall, og Philænus spumarius L., altsaa Repræsentanter for de 2 af de 3 Grupper, i hvilke Cercopiderne deles af STAL (Hemipt. Afric. IV, p. 55). Med stærk Lupe har jeg dernæst undersögt 2 Ex. af Machærota (Repræsentant fra STALS 3:die Gruppe) og en Mængde Stykker hörende til forskjellige af de 2 förste Gruppers Slægter. Resultatet har været, at Antennerne hos alle Former vise særdeles stor Overensstemmelse baade i Habitus og i finere Bygning, og at de i begge Henseender afvige meget distinkt fra de andre Familiers. sidde altid foran Öinene i Gruber paa Panden tæt under den idetmindste netop paa det Sted fremspringende Kant mellem Isse og Pande. Skaftets andet Led er (Tab. I. Fig. 2 og 3) omtrent af Störrelse som förste Led, tilnærmelsesviis cylindrisk, uden Sandseorganer: dets brede, distale Ende bestaaer af en tynd, tyerrynket Hud, der er foldet indad, saa at Leddet ender med en Skaal. Svöben bestaaer af et enkelt, ret tykt Rodled og en haarfiin, temmelig lang Börste, der ikke ved nogen Ledföining er afsat fra förste Led og som f. Ex. hos Monecphora er uden Spor af Leddeling, medens den hos Aphrophora er temmelig utydelig mangeleddet (Fig. 3a) paa en længere Strækning. Rodleddet er kort og skjævt ægdannet eller næsten kugledannet, dets Basalparti gaar ud i en kort, tynd Stilk, hvormed det er fæstet i Bunden af den af andet Skaftleds Endeparti dannede Skaal: Leddet har ud mod Enden (Fig. 2a) paa den ene Flade et mindre Antal (c. 6-9) simple, forholdsviis ret anseelige Sandsegruber med en enkelt, kortere Tap i hver, desuden findes ved dets Spidse oftest 2 anseelige, kortere (Triecph. sanguinolenta og Philænus) eller længere (Monecphora) Torne, som jeg ikke har kunnet finde hos Aphrophora Alni, hos hvilken Form jeg har fundet 2 store Gruber (Fig. 3, s) (1 paa hver Side af Leddet), som lignede saadanne Tornes Tilheftningsplads, men om hvis Natur jeg dog ikke tör udtale nogen bestemt Dom.

Antennerne hos Larverne have en fra det voxne Dyrs aldeles forskjellig Bygning af Svöben. En Antenne af *Philænus spu*-

marius kort för sidste Hudskifte er afbildet i Fig. 4 paa Tab. I. Man seer, at Svöben her bestaaer af 7 Led, der, med Undtagelse af det næstsidste, temmelig korte Led, ikke vise stor Differens i Længde; 1:ste Led er meget tykt og de andre blive tyndere mod Spidsen. Förste Led bærer flere smaa, normale Sandseorganer, og enkelte saadanne findes ogsaa spredte paa 2:det til 5:te Led. Dernæst viser Figuren ogsaa den fuldstændig anlagte Antenne af det voxne Dyr indeni Larveantennen; man seer den Voxnes tykke, basale Svöbeled indtage godt Halvdelen af Rummet i det samme Led hos Larven, og dernæst sees den börstedannede Deel af Svöben som en tynd Stribe strække sig igjennem alle de langt tykkere Larveled lige til Spidsen.

3. Jassidæ. Af denne mægtige Familie (der svarer til Antericornes Am. & Serv. med Fradrag af Cercopiderne) har jeg med Mikroskopet undersögt Antennerne hos: Tettigonia ferruginea F. og T. obtusa F., Idiocerus Populi L., J., Typhlocyba Rosæ L., Acocephalus striatus F., Paropia Scanica Fall, Ledra aurita L. (adult. et jun.), Ulopa reticulata F., Æthalion reticulatum L., Centrotus cornutus L., Membracis tectigera Oliv,, altsaa Repræsentanter for de fleste Hovedtyper. Med stærk Lupe ere alle övrige vigtigere, mig bekjendte Slægter eftersete.

Antennerne sidde i mere eller mindre tydelige Gruber, men Pladsen viser betydelige Forskjelle, thi medens de hos nogle, som Tettigonia, sidde foran Öinene, ere de hos andre, som f. Ex. Idiocerus og især hos Æthalion, rykkede saa langt nedad og tilbage, at de sidde under Öinene i ligesaa höi Grad som hos adskillige Fulgorider. Som det fremgaaer af Afbildningerne (Tab. I, Fig. 5-10), der vise de meest eiendommelige Typer (hos nogle af de ovennævnte Former) af Antenner, vise disse ret betydelige Forskjelligheder, men ogsaa særdeles væsentlige Ligheder, ved hvilke de fjerne sig fra de forrige Familiers. Andet Skaftled er som Regel af Störrelse med eller lidt mindre end förste Led, det er ofte ligesom skjællet paa Grund af en eiendommelig Skulptur, mangler altid Sandseorganer, og dets distale Ende frembyder aldrig en saa eiendommelig udformet Skaal som Cercopider-Svöben er altid tydelig mangeleddet, idetmindste i den förste Halvdeel af sin Længde, undertiden er den kortere og ret tyk (Ulopa, Centrotus, Æthalion), undertiden lang eller meget lang (Tettigonia og fl. Slægter) og i Störstedelen af sin Længde meget tynd, men deres stærkt aflange, altid noget, undertiden meget fortykkede (Ulopa) Rodparti har talrige Tverfurer (idetmindste tildeels hidrörende fra undertrykt Leddeling) eller bestaaer af 2 til 6 Led, der ere udstyrede med faa, simple Sandseredskaher, bestaaende af middeldvbe, smaa Gruber med en Sandsetap i hver; paa de övrige tynde Börsteled har jeg aldrig fundet Spor af Sandseredskaber undtagen maaskee hos Hannen af Idiocerus. hvis distale Svöbeparti som bekiendt danner en stor, flad, oval Plade (Tab. I, Fig. 6), der viser spredte Punkter, som maaskee ere eiendommelige, yderlig smaa Sandseredskaber, men om hvis Natur og Bygning jeg forövrigt ikke kan meddele noget, da min stærkeste Forstörrelse (600 Gange) var aldeles utilstrækkelig*. Hos Tettigonia ferruginea (Fig. 5) er Svöben lang og haarfiin undtagen dens noget tykkere, men dog forholdsviis ret slanke, sandsebærende Rodparti (Fig. 5a), der tydelig bestaaer af 5 Led. af hvilke de 3 midterste ere de korteste og det sidste lange maaskee dannet ved en Sammensmeltning af 2 Led; Resten af Svöben bestaaer af et stort Antal Led, af hvilke de förste ere korte, udefter blive de længere, men saa iagttages det ogsaa let, at hvert af disse er paa en noget uregelmæssig Maade (Fig. 5 b) deelt i flere yderst korte Led ved de saakaldte falske Leddelinger; det sidste Stykke af Svöben er yderlig tynd, og enhver Leddeling er forsvunden. Hos Idiocerus Populi of (Fig. 6) er Svöbens sandsebærende Rodparti af Tykkelse som hos Tettigonia og bestaaer af 6 Led; Stykket mellem Roddelen og den nylig omtalte »Palet» er ikke dobbelt saa langt som det sandsebærende Stykke, ret kraftigt og deelt regelmæssig i 18-10 ikke atter tverdeelte Hos Ledra aurita (Fig. 7) er Rodpartiet omtrent som hos Tettigonia, men bestaaer dog kun af 3 Led og det sidste er meget langt; det distale Afsnit er kortere og tykkere end hos Tettigonia, men dog slankt og fra Basis til henimod Midten deelt i talrige Smaaled, medens Resten ganske mangler Leddeling. Hos Ulopa reticulata (Fig. 8) er det sandsebærende Stykke aldeles usædvanlig tykt og bestaaer kun af 2 Led, men det sidste af

^{*} Jeg har ikke sögt ved fremmed Hjælp at studere denne Dannelse hos *Idiocerus*-Hannarne, da Spörgsmaalet, saa interessant det end kan være, ikke forekommer mig at være af videre Betydning for min Afhandlings Formaal.

af disse er meget langt og svarer sikkerlig til flere af Leddene hos de nvs omtalte Slægter; Resten af Svöben er forholdsviis ogsaa tyk, bliver tyndere mod Spidsen og er deelt i c. 16 normale Led, der tiltage i Længde mod Spidsen. Hos Centrotus cornutus (Fig. o) gaaer det middeltykke, sandsebærende Afsnit næsten jevnt over i den distale Deel, dets Leddeling er ikke tydelig og bliver yderligere ukjendelig paa Grund af uregelmæssig Tverstribning, saa at Antallet af de sammensættende Led ikke lader sig fastslaae; Resten af Svöben er plump, bestaaende af mange korte, uregelmæssige Led, af hvilke nogle endog vise ligesom Skraadeling ved Hjörnene. Hos Æthalion reticulatum (Fig. 10) er Svöben bygget næsten som hos Centrotus, dog er det sandsebærende Afsnit bedre adskilt fra Resten, der er forholdsviis noget tyndere. — Hos Membracis tectigera (der. ligesom de 2 fölgende Former, ikke er afbildet) er det sandsebærende Stykke bygget som hos Æthalion, dog lidt kortere, mere ægdannet og bedre afsat fra den forholdsviis længere og tyndere distale Deel, der dannes af talrige, som hos Ulopa regelmæssig afsatte Led. Hos Paropia Scanica og Acocephalus striatus er det sandsebærende Parti slankt og tydelig deelt i 6 Led, den övrige Deel af Svöben er hos Acocephalus omtrent som hos Ledra, hos Paropia længere og deelt regelmæssig i Led lige til Spidsen. - Hos ikke kjönsmodne Former (af hvilke jeg har undersögt Ledra og et Par Stykker af vore indenlandske Jassinæ (see senere)) afvige Antennerne ikke i nogen væsentligere Henseende fra de kjönsmodne Dyrs.

4. Fulgoridæ. Af denne Familie har jeg nöiere undersögt Antennebygningen hos en med Fulgora ocellata Westw. meget nærbeslægtet Art, hos Dictyophara europæa L., Calyptoproctus Stigma F., Cixius nervosus L., Eurybrachys sp., Calliscelis Bonellii Latr., Issus coleoptratus Geoffr., Ricania sp., Poeciloptera phalænoides L., Tettigometra costulata Fieb., Aræopus (= Delphax) crassicornis F., Megamelus notula Germ., Stenocarenus minutus F. og Liburnia limbata Boh. Undersögelse med Lupe er forövrigt foretaget af Museets Materiale.

Antennerne sidde som bekjendt under Öinene, oftest langt tilbage under Öinenes bageste Deel eller endog bag denne (Fulgora), undertiden under Öinenes forreste Deel i et Indsnit i samme

(Bothriocera). De sidde ikke indsænkede i Antennegruber, men Skaftets Rodled er med en bred eller endog overordentlig bred Leddehud (Tab. I. Fig. 11) forbundet med Kindernes faste Chitin.

Antennerne ere her byggede paa en Maade, som i höieste Grad afviger fra de forrige Familiers og til en vis Grad fra Alt, hvad jeg (efter Literaturen og egen Undersögelse) kjender hos andre Insekter. Ved Siden af, at der saaledes vindes smukke, nye Familiecharakterer træffer man ogsaa paa Variationer, der idetmindste til en vis Grad synes meget brugbare til Hjælpved Opstilling af Grupper.

Det Væsentligste om Antennerne hos Fulgoriderne kan kortelig udtrykkes saaledes: Skaftets andet Led, der aldrig er paafaldende mindre, oftest baade længere og tykkere end förste Led, er udstyret med flere til mange store, eiendommelig byggede, (sammensatte) Sandseredskaber; Svöben bestaaer af et temmelig lille, omtrent pæredannet Grundled, der bærer i Sandsegrube med en enkelt Tap, og af en meget tynd, leddet eller uleddet Börste uden Spor af Sandseredskaber.

Undersöger man med Lupe Antennens andet Skaftled hos en stor Fulgorin af Underfamilien Fulgorida STAL (f. Ex. Fulgora, Calyptoproctus), viser dets Overflade sig beströet med talrige mörke Smaaknuder (Tab. I, Fig. 11). Undersöger man nu Bygningen nærmere med Mikroskop paa et Kalipræparat, sees det let, at hver Knude dannes af en Ring af kegledannede, mörke Chitinstifter, der staae udad og tillige convergere lidt mod Ringens Centrum; Arealet indenfor Ringen er opfyldt med talrige, anseelige, tynde, ofte uregelmæssig böiede, foroven afrundede Blade (Fig. 11a, g, Fig. 11b samt Fig. 12) der staae uregelmæssig mellem hverandre og sikkerlig maa være Sædet for en Sands. Det er hver saadan »Knude» jeg altsaa benævner »et sammensat Sandseredskab»; det beskyttes af den omgivende Krands af Chitinstifter*. Hos Fulgora staae Knuderne ret tæt over hele

^{*} Hos Musca (Calliphora) vomitoria har Leydig (Ueber Geruchs- und Gehörorgane der Krebse und Insecten. > Arch. f. Anatomie, Physiologie und wissensch. Medicin, Jahrg. 1860 p. 265—314) vel paaviist noget lignende sammensatte Sandseorganer, men hos dette Dyr har man som sædvanlig Sandsekegler (ikke Blade), der sidde mange sammen i Bunden af en stor, dyb Grube (l. c. p. 275—76, Taf. VIII, Fig. 9).

andet Leds Overflade: hos Calvotobroctus er et Stykke af Overfladen glat: hos Dictvophara og Cixius er Antallet af Knuder langt ringere, men Bygningen er den samme paa det nær, at Sandsebladenes Antal bliver mindre. — Hos Eurybrachys, Calliscelis Bonellii og Issus coleoptratus er andet Skaftleds Overflade besat med mange, smaa, spidse Knuder og endeel Börster; Sandseredskaberne ere hos de 2 sidst nævnte Slægter (Tab. 1. Fig. 14 og 13) ringe i Antal, hos alle 3 Slægter mangle de den beskyttende Ring af Chitinstifter, medens Bladene i hvert Organ ere talrige hos Eurybrachys, langt færre hos de 2 andre Slægter (Fig. 13a). — Hos en Ricania sp. er andet Skaftled neppe större i Volumen end förste Led. Sandseredskaberne sidde næsten kun paa Endefladen, ere faa i Antal og forholdsviis smaa (Fig. 15) samt udmærkede ved, at hvert kun besidder 1 à 2 Blade, medens Randen er böiet op i eiendommelige, öreformede Processer, udenfor hver af hvilke der sidder en kegledannet Tap. Hos Poeciloptera phalanoides (Tab. I, Fig. 16 og 16a) ere Sandseredskaberne endnu yderligere reducerede i Störrelse, men dog byggede paa en lignende, skjöndt ikke saa udpræget Maade som hos Ricania: Sandsebladene har jeg först efter forgjæves Forsög med Sikkerhed kunnet eftervise i enkelte Felter i et Antal af 1 à 2. -Hos Tettigometra costulata (Tab. I, Fig. 17) er andet Skaftled forholdsviis meget stort og saa skjævt, at Svöben er indleddet langt fra Spidsen paa den ene Side; Sandseredskaberne ere forholdsviis ret talrige og store, den beskyttende Krands af Chitinstifter mangler som hos Issus, men deres övrige Bygning er yderst vanskelig at klare. Efter den omhyggeligste Undersögelse forekommer det mig, at hvert næsten cirkeldannet Sandseareal (Fig. 17a) er beklædt med en tynd Hud, der er yderst fiint punkteret og paa hvilken der oftest hæver sig 1-4 uregelmæssige, langstrakte, lave Kjöle, der altsaa svare til Bladene hos de ovenfor omtalte Fulgorider. — Hos Delphax-Gruppen, af hvilken jeg har undersögt Aræopus crassicornis, Megamelus notula, Stenocarenus minutus og Liburnia limbata, træffer man en Bygning, der særdeles charakteristisk adskiller sig fra de övrige mig-bekjendte Fulgoriders. Andet Led (Tab. II, Fig. 1) er besat med enkelte större Börster og talrige Smaabörster, og Sandseredskaberne ere i Forhold til Dyrenes Störrelse ret talrige og meget iöinespringende. Chitinstifterne i den hvert Organ omgivende Ring ere paafaldende faa i Antal og af en anseelig Störrelse (Fig. 1a), og istedetfor Sandseblade har jeg paa den blödere Hud indenfor Ringen kun fundet Börster, der hos Stenocarenus og Megamelus hverken i Form eller Störrelse afvige synderlig fra de paa Leddets övrige Overflade spredte Smaabörster, kun sidde de indenfor Ringen betydelig tættere end udenfor, hos Liburnia sidde de langt tættere og ere noget kortere og plumpere samt langt mere krummede end de normale Smaabörster, endelig hos Aræopus ere de betydelig kortere og plumpere og ligeledes langt mere tæt stillede end Leddets Smaabörster, men have dog bevaret Charakteren af Börster.

Det börstedannede Parti af Antennernes Svöbe er snart relativt langt (Calliscelis), snart kort (Fulgora, Tettigometra), snart med meget tydelig Leddeling i hele eller en stor Deel af Længden (Tettigometra, Aræopus, Megamelus), snart uden Leddeling (Fulgora, Issus, Calliscelis).

Medens Svöbens Beskaffenhed ikke synes at have nogen videre systematisk Betydning, saa synes derimod den finere Bygning af 2:det Skaftleds Sandseredskaber i fortrinlig Grad at besidde en saadan Værdi. Jeg maa beklage, at jeg af Mangel paa Materiale ikke har seet mig i Stand til at inddrage en langt större Række af de mere eiendommelige Slægter i Undersögelsen. Den ogsaa paa anden Maade skarpt charakteriserede Delphax-Gruppe synes ogsaa ypperlig begrændset ved sin Antennebygning; derimod er jeg ikke i Stand til at afgjöre, om Tettigometra er godt adskilt, da jeg mangler de Former, Stål stiller i dens Nærhed, ligeledes kan jeg ikke optrække skarpe Grændser for Ricania-Flata-Gruppen, og f. Ex. af de eiendommelige Stålske Grupper: Achilida, Tropiduchida og Derbida m. fl. har jeg ikke undersögt Exemplarer med Mikroskop. Her bliver altsaa en anseelig Lacune i mine Undersögelser.

B. Tegulæ og Vinger.

Tegulæ træffes som bekjendt kun hos Fulgoriderne. Her ere de ogsaa almindelig forekommende, oftest lette nok at see, men dog undertiden dækkede af Prothorax' Siderande. Stål siger

i Hemipt. Afric. p. 128, at de mangle sjeldent, men anförer ikke bestemte Slægter, hvor det er Tilfældet. Den eneste af mig undersögte Slægt, hvor jeg selv ved Dissektion ikke har været i Stand til at eftervise dem, er hos den blandt andet ved sine overmaade stærkt reducerede Vinger charakteristiske Slægt Calliscelis. Man kan saaledes sige, at deres Forekomst er typisk og eiendommelig for Fulgoridernes Familie, men da de kunne mangle eller vel rettere reduceres til Forsvinden (hvilket sikkerlig hænger sammen med Flyveredskabernes stærke Reduktion), afgiver Mangelen af dem ikke nogen absolut Charakteer.

Vingernes Aarenet er benyttet overordentlig meget, undertiden vistnok vel meget af de systematiske Forfattere; da jeg ikke har noget videre Nyt at tilföie, skal jeg ikke indlade mig herpaa, saameget mere, som den særlig hos dimorphe Arter hyppige Reduktion af Vingerne stiller sig noget hindrende for Aarenettets Anvendelse i Praxis. Derimod mener jeg at have fundet andre hidtil ikke fuldt paaagtede Forhold.

Hos Cercopidæ er et Stykke af Bagvingens Forrand (hos Cercopinæ og Aphrophorinæ henimod sammes Rod, hos Machærota midt mellem Retinaculum og Rod) trukket ud i et trekantet Fremspring (Tab. II, Fig. 2, a), hvis Yderrand paa Oversiden bæ rer nogle faa, bagudrettede Kroge, der (i Fölge mikroskopisk Undersögelse af Cercopiner og Aphrophoriner) sidde paa tykkere, fast chitiniserede Fodstykker (Fig. 2a). Paa Dækvingernes Underside findes et lille Stykke bag Forranden og henimod Roden (Machærota er ikke undersögt) en ophöiet Længdekjöl (Tab. II, Fig. 3 og 4, c), der er noget forskjellig i Höide og Form. Disse Dannelser paa For- og Bagvinge staae sikkerlig i Forhold til hinanden og tjene vistnok (see ovenfor pag. 29) til at holde Bagvingen fast i Hvilestilling; da jeg ikke har truffet en saa eiendommelig Udvikling hos nogen Form blandt de andre Familier, maae disse Forhold ansees for gode Familiecharakterer.

Hos Ledra aurita er Bagvingens lidt udadböiede Forrand fra et Stykke fra Roden til Retinaculum besat med c. 20 Kroge af en lignende Bygning som hos Cercopiderne, men paa Dækvingen har jeg ikke fundet Spor af nogen Kjöl. Det er jo muligt, at man kan træffe lignende Krogvæbning hos enkelte andre af Jassidernes Slægter (hos Typhlocyba Rosæ har jeg saaledes

truffet den), men som oftest findes den ikke hverken hos Jassiner eller hos Membraciner.

Hos Fulgorider danner Bagvingens Forrand hen imod Roden oftest en temmelig flad, dog noget forskjellig krummet Bue. og den kan saa paa Toppen af Buen undertiden (f. Ex. hos Poeciloptera phalænoides) være udstyret med nogle fremad- og udadrettede, spidse, lige Torne, men Buen gaaer aldrig over til den for Cercopiderne charakteristiske Trekant, og Kroge findes ikke. Svarende til Buen træffes (f. Ex. hos Fulgora og Poeciloptera) paa Dækvingens Underside lidt fra dens Rod en lille, trekantet, fra Vingen lodret udstaaende Plade, der sikkert har samme Funktion, men aldeles ikke en lignende Form som Cercopidernes Længdekjöl. Hos adskillige Former, hvor Udbueningen af Bagvingens Forrand er meget svag eller forsvindende, som hos Tettigometra, Aræopus og Stenocarenus, har jeg heller ikke fundet Pladen paa Forvingens Underside; dog kan Buen undertiden være svag og Forvingens Plade ret godt udviklet (Calvptoproctus Stigma). — Familiecharakterer for Fulgoriderne faaer man altsaa ikke, men der er stor Rimelighed for, at de nævnte Forskjelle kunne afgive Mærker for Grupper eller Undergrupper.

Hos Stridulantia træffer man ikke Spor til de hos Fulgorider eller Cercopider omhandlede Forhold; Bagvingen holdes fast i Hvilestillingen ved, at dens svagt buede Forrand lægger sig paa en Strækning tæt til den paa Forvingens Underside stærkt fremspringende, tykke Costalaare.

C. Benene.

Disse beskrives bedst saaledes, at Hofter, Hoftering og Laar tages sammen for sig, og at Föddernes Bygning afhandles for sig; om Skinnebenene har jeg her ikke noget Nyt at meddele. Ved Baghofterne medtages 3:die Thoraxrings Bugparti, som jeg benævner som »Metasternum», hvilket neppe er fuldt rigtigt, men jeg har ikke været i Stand til at skjelne mellem Sternum, Epimerer og Episterner og tillader mig i saa Henseende ogsaa at henvise til en Udtalelse af Schiödte i hans ovenfor citerede Afhandling: »Cryptoceraterne (en Gruppe af Hemiptera) have udeelte Thoraxringe, ligesom alle andre Rhynchoter. Man pröve Sagen endnu

engang, og man vil sikkert finde, at en virkelig Söm mellem Sternum og Epimerer aldrig lader sig paavise.»

1. Hofter, Hofteringe og Laar.

Ved Hofterne maa man ikke nöies med, hvad Forfatterne hidtil sædvanlig have gjort, at beskrive deres Udstrækning i Brede og Længde, men man maa ogsaa, hvad der er fuldt saa vigtigt, og som Prof. Schlödte ogsaa (l. c.) har paapeget, henvende sin Opmærksomhed paa den eller de Bevægelser, de ere i Stand til at udföre baade i Fölge deres Form og efter Beskaffenheden af deres Indledning. Da Forbenene frembyde store Overeensstemmelser hos alle Familier kunne de omtales under Et, medens de 2 andre Beenpar maa behandles for hver enkelt Familie.

Forbenene. Disses Hofter ere snart af en betydelig Længde i Forhold til deres Tykkelse eller Brede (Stridulantia, Fulgora), snart temmelig korte og brede (Tettigometra, Aethalion), dog neppe nogensinde kortere end brede, men hvordan deres Form end er, charakteriseres de ved kun at være fastheftede til Kroppen med deres skraa Rodparti, saa at et altid anseeligt distalt Afsnit er aldeles frit, og dernæst ere de altid tilleddede mere eller mindre ud mod Siderne af Prothorax, med deres Inderhjörne ved Indledningen idetmindste et ret anseeligt Stykke fra Dyrets Midtplan, og de rettes saa bagud og indad mod Midtplanet. Trochantinerne (Tab. II, Fig. 6, d) ere meget tydelige ved Roddelens Forside. Leddehuden er med Undtagelse af Stedet ved Hoftens proximale Spids vel udviklet og særlig bred ved Tilledningens Inderside. Som Fölge af denne Tilledning kunne Hofterne udföre 2 Arter af Bevægelse: deels kunne de dreies om en Axe, der danner en meget spids Vinkel med deres egen Længdeaxe, og ved denne Dreining bevæges Laarets Spids i et Stykke af en Cirkelbue bagfra fremefter og indefter (og omvendt), deels kan deres distale Deel ved Dreining om en Axe lodret paa Hoftens Længderetning föres noget bagud og indad, noget fremad og udefter (Adduction og Abduction), hvoraf Fölgen er, at Foden kan strækkes længere udad og fremester, naar Hoften bliver abduceret.

Hos Stridulantia ere Forlaarene som bekjendt meget tykke og sædvanlig paa Undersiden tandede; Trochanterne ere tykke, stöttende, altsaa forbundne med Laarene ved en meget skraa Ledföining, der kun besidder en, rigtignok her ret vel udviklet, vippende Bevægelse. — Hos de 3 andre Familier ere Forlaarene sædvanlig ikke fortykkede, uvæbnede, Trochanterne stöttende, normale; kun hos Darnis F. har jeg fundet baade Forlaar (og Mellemlaar) stærkt oppustede.

- b. Mellembenene. 1. Stridulantia. Hofterne ere temmelig korte, ved Roden brede, skiævt trekantede, med en Tilheftning, der er fuldt saa lang som Hoften, og Tilheftningens Inderhjörne ligger temmelig nær ved Dyrets Midtplan. Hofterne naae med deres temmelig korte, frie, distale Deel undertiden sammen i Midtplanet, ofte er dette dog ikke Tilfældet, ja hos Platypleura er Afstanden mellem dem endog ikke saa ganske lille. Hovedbevægelsen er Rotering i Retningen frem og tilbage om en Axe fra Tilheftningens Yderhjörne til dens forreste Inderhjörne, omtrent lodret paa Dyrets Længdeaxe; desuden tilsteder det Forhold, at Leddehuden overalt langs Leddeskaalens Inderrand har en ret anseelig Brede, en ikke stærk Ad- og Abduction. Der findes ingen egentlig » Meracanthus», men den paa Hoftens Bag- og Yderrand værende Plade, hvorfra den ellers udgaaer, er vel udviklet. Trochanterne ere stöttende og Laarene normale ligesom hos de fölgende 3 Familier.
- 2 og 3. Cercopidæ og Jassidæ. Hofterne have en noget lignende Form som hos Stridulantia, dog ere de fuldt saa tverliggende og rykkede tæt sammen, saa at deres frie Endepartier naae sammen i Midtplanet, endelig er den ad- og abductoriske Bevægelse kun ringe. En Meracanthus er meget anseelig og kraftig hos alle Cercopidæ; den mangler hos de fleste Jassidæ, men er dog kraftig, lang og bred ved Roden hos Hoplophorinæ (see STAL i Hemipt. Afr.), og jeg har ogsaa truffet den som en svagere Dannelse hos flere andre Former. Den er saaledes kortere men dog bred ved Roden hos nogle (alle?) Darnis Arter; hos Epiclines planata F. og Petalocera Bohemanni STAL er den ret lang men smal, hos Proranus adspersipennis STAL er den meget kort, og hos Ledra aurita L. kan man finde Spor af den.
  - 4. Fulgoridæ. Mellemhofterne ere her, i Modsætning til

de forrige Familiers, byggede og indleddede omtrent som Forhofterne. Hos f. Ex. Fulgora have de en meget betydelig Længde (ere adskilligt over dobbelt saa lange som brede), ere fastheftede med en kortere Flade et godt Stykke fra Midtplanet ud mod Kroppens Siderande, og derpaa rettes de med deres frie, anseelige, distale Deel indefter og bagud, hvor de ved Trochanternes Tilledning omtrent naae sammen i Midtplanet; Trochantinerne ere meget tydelige: Leddehuden ved Indledningens Inderhjörne anseelig. En saadan Bygning træffes hos de fleste Fulgorider. Hos Tettigometra (Tab. II, Fig. 6) ere Hofterne korte og mod Roden meget brede med en meget lang Tilheftning, men Hoftens faste, med Leddehuden forbundne Inderhjörne er alligevel fjernet ret betydeligt fra Dyrets Midtplan, og da deres distale, frie Deel er kort, bliver dennes Inderhjörne ogsaa fjernet et Stykke fra den modsatte Hoftes. - Man faaer altsaa det Resultat for denne Familie, at Mellemhofterne have deres i Tilledningen værende Inderhjörne betydelig fjernet fra Midtplanet og særlig at deres Bevægelse bliver som Forhofternes udpræget dobbelt (Rotation og betydelig Ad og Abduction); selv Tettigometra, der vistnok meest peger over mod f. Ex. Jassiderne, har dog bevaret de for Fulgoriderne meest charakteristiske Træk i Indledningens Natur og Plads. — En Meracanthus mangler sædvanlig; hos Aphana farinosa Weber, Odontoptera spectabilis Carreno og flere Former har jeg dog fundet en saadan, der saa er kort eller dog temmelig kort, siddende ud mod Hofternes Yderhjörne,

c. Bagbenene. 1. Stridulantia. Metasternum er overalt fast chitiniseret, ved Midtlinien er det ofte kort, men ikke sjeldent har det dog ogsaa her en meget betydelig Udstrækning i Retning af Dyrets Længde. Hofterne have her den simpleste Form indenfor Cicadarierne; de ere af Störrelse med eller kun lidet större end Mellemhofterne og med lidt længere Tilledning end disse; de naae ved Basis næsten sammen i Midtlinien og paa Grund af deres relativt ikke betydelige Störrelse er der derfor (som fremhævet af STAL) en anseelig Afstand mellem deres Yderhjörne og Metathorax' Siderand. Paa Grund af deres Indledning, særlig den svage Udvikling af Leddehud ved Ledföiningens Inderhjörne, ere de kun istand til at dreies frem og tilbage om en Axe fra Indledningens Yder til dens Inderhjörne. Tro-

chantinen er vel udviklet, lang og temmelig smal. En Meracanthus er stærkt udviklet hos nogle Former, svag eller manglende hos andre. Trochanteren maa nærmest betegnes som stöttende, dog er Ledföiningen mellem den og Laaret næsten lodret paa dettes Længdeaxe og Bevægelse ret vel udviklet som vippende; endelig ere Trochanteren ikke bredere end Laaret, der er temmelig spinkelt og af normalt Udseende.

Cercopida. Metasternum har altid en ret anseelig, undertiden (Philanus) en meget betydelig Brede (maaskee rettere Længde, da Udstrækningen, der skal betegnes, er i Dyrets Længderetning); langs Midtlinien findes en Stribe, der fortil bag Mesosternum udvides til en Plade, som er fast chitiniseret, og paa hver Side af denne faste Midtstribe findes et ret anseeliet, blödhudet Parti, der strækker sig paatvers langs Baghostens Forrand næsten til dens Yderhjörne og gaaer saa derfra mere eller mindre fremad og udlefter. Baghofterne have ikke kjendelig bredere Tilledning end Mellemhofterne og forholde sig i saa Henseende altsaa som hos Stridulantia, men Tilledningen er, da Partiet langs næsten hele Hoftens Forrand er blödhudet, af en anden Beskaffenhed, og den egentlige, solidere Tilledning mellem Hofte og Thorax findes derfor langs den förstes eiendommelig formede Yderrand og ved dens nedre, ved Bagkroppens Rod liggende Inderhjörne. Bevægelsen er vel udviklet, vippende som hos Stridulantia. derrandene af de to Hofter stöde sammen i Midtlinien; deres frie Parti er strakt bagud over Abdomens Basis og er forholdsviis længere end hos den forrige og den fölgende Familie, Meracanthus mangler. Trochanteren har ogsaa en noget afvigende Form og er noget bredere end Laarets Rodparti (Fig. 5, b); Ledföiningen mellem Trochanter og Laar er ikke meget skraa, og Leddehuden er paa den mod Midtplanet vendte Side ret bred, hvorfor Bevægelsen bliver större end hos Stridulantia og Jassidæ. Laaret er lidt slankere ved sin Rod end lidt fra samme, og paa den mod Bagkroppen vendte Side findes lidt fra dets Basis en anseelig Tverforhöining (Fig. 5, d), hvis Betydning jeg ikke forstaaer, men da den træffes hos alle af mig undersögte Cercopider (ogsaa hos Machærota) og ikke hos nogen anden mig bekjendt Cicadarie, afgiver den formeentlig en smuk Familiecharakteer. Forhöiningen og dens nærmeste Omgivelser har en eiendommelig, ligesom skjællet Skulptur; dens indvendige Huulhed er opfyldt af en bindevævsagtig Masse.

Cercopiderne afvige saaledes i Beskaffenheden af Metasternum, i Baghofternes Form og Tilledning (tildeels ogsaa i deres Störrelse), i Beskaffenheden af Ledföiningen mellem Trochanter og Laar, samt i Tilstedeværelsen af den nævnte Forhöining paa Laaret fra den forrige og den fölgende Familie, og de danne i flere af disse Henseender en Overgang til de yderst mærkelige Fulgorider.

- 3. Jassidæ. Metasternum er vel chitiniseret og danner kun et smalt Tverbælte undtagen om Midtlinien, hvor det sender en Længdestribe bagud mellem Baghofterne. Disse ere meget store, deres Indledning strækker sig heelt ud til Kroppens Siderand og næsten ind til Midtlinien, deres frie, distale Deel er forholdsviis temmelig kort og rettet nedad, bagud og indefter, saa at Inderhjörnerne af de 2 Hofter naae sammen i Midtlinien; Trochantinerne ere store. Hofterne bevæges som hos Stridulantia. Meracanthus mangler. Trochanterne ere stöttende; Bevægelsen mellem dem og Laaret er ikke saa ganske ringe. Laarene frembyde Intet afvigende.
- Fulgoridæ. Metasternum (Tab. II, Fig. 6) har en betydelig Langde i Retning af Dyrets Langdeaxe, og det er, naar man undtager en lille, fastere Plade (b') fortil i Midtlinien og en smal, tildeels af Mellemhofterne dækket Tverstribe langs Forranden, blödhudet (b) overalt heelt ud til et lille Stykke fra Kroppens Sideflader, medens disse og deres noget ind paa Underfladen böiede Parti (c) ere fast chitiniserede. Baghofterne naae næsten sammen ved Dyrets Midtplan og ere anbragte saa langt tilbage som vel muligt paa Metathorax, saa at de, tiltrods for deres ringe Udstrækning i Retning af Dyrets Længde, naae lidt ind over Bagkroppens Rod, hvis Bugside ligger i et Plan, der er meget betydelig lavere (seet nedenfra) end Metasternums. Hoften stöder fortil op til Metasternums blöde Hud, kun ved Siden og ind paa Undersiden begrændses den af fast Chitin (Fig. 7, a), med hvilken den er sammenvoxen saa inderlig, at en virkelig begrændsende Söm er forsvunden, og at man höist kan finde en svagere Fure (b). Tilstedeværelsen af en mere eller mindre udviklet Meracanthus (Fig. 7, d) og Sammenligning med Cercopi-

Entomol. Tidskr. Årg. 11. H. 1-2 (1890).

derne giver som Resultat, at Hoften naaer ud til et Sted et min dre Stykke fra Kroppens Siderand. (Den hele Bygning af Hoften og dens Befæstelse er forövrigt saa forskjellig fra andre Cicadariers, at jeg ikke seer mig i Stand til at klare alle herhen hörende Spörgsmaal. En stor Forlængelse af Hoftens Chitin fortsætter sig saaledes fremad og noget udefter inde i Metathorax. men Betydningen heraf er mig ukjendt). Trochantiner har jeg ikke kunnet eftervise. Trochanteren (Fig. 7, e) er kort og langt tykkere, indtil næsten dobbelt saa bred som Laaret; dens Bevægelse mod Hoften skeer i et meget nöie bestemt Plan, men Axen er snart (som f. Ex. hos Fulgora) næsten lodret paa Legemet, snart mere skraa; Bevægelsen i det givne Plan er meget vid. og Bindehuden ind mod Midtlinien har en overordentlig Brede, hvilket let sees f. E. hos Fulgora. Ledföiningen mellem den mægtige Trochanter og Laaret (g) afviger særdeles meget fra Forholdet hos andre Cicadarier, thi den tilsteder en ikke ringe Bevægelse i flere Retninger. Laaret er omtrent lige tykt overalt, og nær ved dets Basis findes paa den mod Bagkroppen vendte Side en aflang eller rundagtig, lys, hvidlig eller guullig Plet (Fig. 8, a), der er noget udhvælvet, skarpt begrændset, og hvis ydre Chitinlag viser, seet med c. 600 Ganges Forstörrelse, en eiendommelig naaleprikket og ridset Struktur. Jeg har forsögt nærmere at studere Bygningen paa et Spiritusexemplar af Calyptoproctus Stigma F. og fandt, at Laarets egen Chitinbud paa det Sted, hvor Pletten sad, var mörkere end Omgivelserne, fast og naaleprikket paa lignende Maade, og at Substansen, som dannede den lyse udenpaa Huden liggende Plet, kunde skjæres af i Flader og lignede Chitin af en eiendommelig, lös og temmelig blöd Consistens. Det ligger jo nær at antage, at denne Plet er et eiendommeligt Organ, men dets Natur er mig fuldstændig gaade-Pletten findes hos alle af mig undersögte Fulgorider, og den er oftest let nok at see med Lupe paa törrede Exemplarer, naar Bagkroppen er hævet noget opad eller Baglaarene rettede noget nedad. Dens Forekomst maa betragtes som en god Familiecharakteer.

Baghofterne ere som sagt ubevægelig fastvoxne med Metathorax, men den Omstændighed, at Metasternum er næsten heelt blödhudet, og at Strækningen for Baghofternes Sammenvoxning

med Metathorax' faste Chitin er forholdsviis temmelie kort, tillader, som det synes, en vis Elasticitet. Benets kraftigste og störste Bevægelse er samlet i Ledföiningen mellem Hofte og Trochanter, og da Dyrene, som bekjendt, kunne springe, kan man her vente at træffe særlig udviklede Organisationsforhold. finder nu ogsaa, at der fra Trochanterens Inderside udgaaer fremefter en mægtig Sene (Tab. II, Fig. 7, f), der ender med en overmaade stor. flad, pladeagtig Skaal (f1), som optager den skraat fremad og noget udad rettede, gjennem Metasternums blöde Hud ofte synlige, forbausende store Musculus adductor, hvis Contraction sikkert bevirker Springet. (Hos de andre springende Cicadariæ træffes, som rimeligt er, den samme Muskel med sin Sene og dennes Udvidelse, men ikke saa mægtig udviklet.) Den usædvanlig frie Bevægelse mellem Trochanter og Laar maa vistnok ogsaa, idetmindste tildeels, baade udfylde sin sædvanlige Rolle og tillige erstatte den Bevægelse, der er gaaet tabt ved Hoftens Fastvoxning, thi Benet skal jo baade kunne göre Tjeneste til Spring og Gang eller Klattring paa Planter, og Laarets Bevægelse i det enkelte Plan, der bestemmes af den faste Ledaxe i Ledföiningen mellem Hofte og Trochanter, er neppe tilstrækkelig hertil.

2. Födderne.

Disse ere, som bekjendt, altid 3-leddede undtagen hos enkelte *Stridulantia*, hvor Antallet af Led reduceres til 2. Foden ender altid med 2 eensdannede Klöer, som jeg altid har fundet simple, uden Takker eller andre Eiendommeligheder. Dernæst er det bekjendt, at man træffer en Empodialdannelse hos alle Familier undtagen hos *Stridulantia*. Dette Empodium er, hvad der hidtil har undgaaet Opmærksomheden, forskjellig bygget hos de paagjældende Familier. Det maa strax anföres, at jeg aldrig har truffet Heftehaar paa Empodiet, samt at det hos samme Dyr altid er væsentlig eens paa alle 3 Beenpar. Af praktiske Hen syn vil jeg beskrive Jassidernes Fod för Cercopidernes.

1. Jassidæ. Empodiet er altid fastvoxet med Inderstaden af Klöerne til et kort Stykke fra eller endog meget nær ud til disses Spids, dernæst er dets frie Enderand altid dybt indskaaren i Midtlinien (see Tab. II, Fig. 9, Fod af Ledra

aurita: Fig. 10. Fod af Ulopa reticulata: Fig. 11. Fod af Membracis tectigera). Ved Undersögelse af törrede Exemplarer med Lupe faaer man som Regel det bestemte Indtryk, at Empodiet danner en tykkere Vold langs hver Klo fra Roden til tæt ud til dens Spids, og at det mellem Klöerne er klövet næsten til Roden; dette Billede er grundforskielligt fra det, man faaer ved at undersöge Empodiet paa törrede Fulgorider (see nedenfor). Klövningen viser sig nu paa törrede Exemplarer paa Grund af Sammentrækning foranlediget ved Indtörringen betydelig stærkere end den i Virkeligheden er paa friske Stykker, og Foden af opkogte, med Kali behandlede Stykker viser det temmelig udspilede Empodiums virkelige Form saaledes, som det er gjengivet i mine Figurer. Dernæst har Empodiet (paa de af mig undersögte Former) ved Midten eller hen imod Roden 2 korte og brede eller lange og smalle, fastere chitiniserede Plader (Fig. 9 og Fig. 11 l), i sin ellers for störste Delen eller heelt blödhudede Overflade; Underfladen er blödhudet og mangler tydelige Længdeskinner samt de ved Empodiets Yderhjörner hos den fölgende Familie forekommende Processer.

2. Cercopidæ. Empodiet er her forholdsviis tykkere og solidere end hos Jassiderne; hos mange, særlig större Former er det forbundet med Inderfladen af Klöerne i godt Halvdelen af disses Længde, hos andre strækker Forbindelsen med Klöerne sig heelt ud til et lille Stykke fra deres Spids, og hos disse Former er det saa meget stort og tykt. I opblödt og udspændt Tilstand naaer dets Enderand ofte et godt Stykke udenfor Klöerne (Tab. II, Fig. 12), men denne Rand er, i Modsætning til Forholdet hos Jassiderne, ikke skarpt og dybt indskaaren, men heel eller noget udrandet. Oversiden indtages henimod Roden af en trekantet Chitinplade (Fig. 12, 1), der er mere eller mindre tyndhudet langs Midtlinien, og som aabenbart svarer til de to af hinanden frie Plader hos Jassiderne. Udenfor denne Plade findes (altid?) i Midtlinien en særegen Börste (s), bestaaende af en tykkere, cylindrisk Roddeel og et hertil tilleddet, börstedannet Endeafsnit. Langs Undersiden (Fig. 12a og Fig. 12b) löber nær ved hver Siderand en fast chitiniseret, börstevæbnet Længdeskinne (m); lignende Börster har jeg ogsaa fundet hos Ledra, men egentlige mörke Lister fandtes ikke. Dernæst træffes

hos alle med Mikroskopet undersögte Former (see Opgivelsen ved Omtalen af Antennerne), en eiendommelig Proces (n), der udgaaer noget fra Enden af Kloens Inderflade paa det Sted, hvor dennes Forbindelse med Empodiet hörer op. Denne Proces, der oftest er fastere chitiniseret, undertiden dog lys og svag, men altid udstyret med smaa Chitinbörster, er ikke fast forbunden med Kloen og tilhörer afgjort Empodiet, skjöndt den, seet fra Siden, nærmest viser sig som en Tap fra Indersiden af Kloens nedre Parti. Processen er let at see paa mange törrede Exemplarer af exotiske Cercopiner og Aphrophoriner, men hos en Række Former har jeg ikke med Sikkerhed kunnet see den paa saadanne Stykker og tör ikke have nogen bestemt Mening om den saa virkelig mangler eller (som hos Philanus spumarius) kun er ganske lille og svagt udviklet. - Födderne af Macharota, der ere undersögte med Lupe, synes at stemme overeens med de andre Cercopiders. - Som Charakterer for Familien faaes altsaa, at Empodiet er ret tykt, forbundet med Klöerne i en större eller en meget stor Deel af disses Langde, at dets frie Enderand ikke er egentlig indskaaren, og at det paa Undersiden viser to faste Lænødeskinner.

Fulgoridæ. Hos Fulgora er Empodiet, ovenfra seet (Fig. 13), en kort, næsten rektangulair, tverliggende, tildeels fastere chitiniseret Dannelse, der kun er forhunden med Klöerne tæt ved disses Rod og forövrigt rager frit frem mellem dem. Hos Calvotoproctus, Dictyophara, Cixius, Delphax-Gruppen (Fig. 14) og Poeciloptera (Fig. 15) er Empodiet en anseelig, tyk Dannelse (störst hos de 2 sidstnævnte Typer), der rager langt frem imellem Klöerne, men kun er forbunden med disse paa en kortere (langt fra Halvdelen af Klöernes Længde) eller meget kort Strækning og som enten (Megamelus) kan være betydelig, ligesom noget diffust chitiniseret eller tvertimod (Poeciloptera) er heelt blödhudet med et Par smalle Chitinstriber ud mod Randene paa Oversiden. Hos Tettigometra (Fig. 16) er det heelt blödhudet og naaer, seet fra Siden, ud til lidt fra Klöernes Spidser, seet ovenfra er det dog kun forbundet med deres Inderflader i noget over Halvdelen af deres Længde. Hos Calliscelis*

^{*} Hos denne Form er Bagfodens Rodled stærkt udvidet og Underfladen tildeels besat med eiendommelige Börster (Tab. II, Fig. 17 b), der for en större

naaer det, naar Foden med udspilede Klöer betragtes ovenfra (Fig. 17), endogsaa langt udenfor disses Ender, men man seer ogsaa, at deres Kant ved Hjörnerne böier meget stærkt om, saa at den virkelige Forbindelse med Klöerne finder Sted længere tilbage, og idetmindste disses yderste Trediedeel er fri. Empodiet har paa Oversiden to store Chitinplader, paa Undersiden (Fig. 17a) 2 Börster. Hos Issus iagttages en lignende Bygning, dog er over Halvdelen af Klöerne her frie.

En Sammensatning af dette giver, at idetmindste den yderste Trediedeel og oftest over eller langt over Halvdelen af Klöerne er fri, uden Forbindelse med Empodiet, der med et frit Afsnit rager frem mellem dem, og hvis frie Enderand er afrundet, afskaaren eller höist lidt udrandet, aldrig dybere indskaaren. Selv paa törrede Exemplarer ere disse for denne Familie eiendommelige Forhold sædvanlig lette at see. Skinner paa Undersiden og en Proces ved Spidsen som hos Cercopiderne har jeg ikke fundet.

D. Spiraklerne og Abdomen.

Angaaende Spiraklernes Antal veed jeg ikke af, at man har andre Angivelser, begrundede paa Undersögelser, end L. Dufours feilagtige Opgivelse (i 1833) for Tallet hos Slægten *Cicada* (see ovenfor) og WITLACZILS (i 1885) for Tallet hos *Typhlocyba*.

I det ovenfor citerede Arbeide siger Schlödte p. 255: »Rhynchota heteroptera have uden Undtagelse 10 Par Spirakler, hvis Fordeling er ganske saaledes, som jeg forlængst har paaviist dem hos Billerne.» De angives saa nærmere at ligge: 1:ste Par mellem For- og Mellembrystet, 2:det Par mellem Mellem- og Bagbrystet, 3:die Par »paa Dyrets Ryg, skjult af Vingerne, mellem Metanotum og Bagkroppens förste Rygskinne» (p. 257); 4:de til 10:ende Par »ligge paa Bugsiden af Bagkroppens Pleuralfold. Bagkroppens Bugspirakler ere altsaa syv Par». Hos Typer af alle 4 Familier af Cicadarier har jeg lige-

Deel ere udfladede, spateldannede, med afrundede Ender, medens nogle af dem dog ere længere, spidse og noget udfladede. Heftehaar af den Beskaffenhed, der findes f. Ex. paa Cerambycidernes Fod, synes ingen af dem at være. Mellemste Fodled viser ogsaa nogen Udvidelse. — Lignende Foddannelse har jeg ogsaa truffet hos Eurybrachys.

ledes fundet 10 Par Spirakler. I Beliggenheden af de 8 Par Abdominalspirakler findes desuden Forhold, som afgive nydelige Familiecharakterer, og nogle af dem afvige fra den Regel, Schlödte opstiller som gjældende for Rhynch. heteroptera. Ved Omtalen af Abdominalspiraklerne bliver det tillige nödvendigt at medtage enkelte Punkter af Bagkroppens Bygning, og de enkelte Familier maae behandles hver for sig, derimod synes Thoracalspiraklerne ikke at frembyde synderlige Differenser hos de enkelte Familier, og disse kunne derfor sammenfattes.

- Thoracalspiraklerne. 1. Spiraklerne mellem Proog Mesothorax ligge i den blöde Leddehud mellem disse 2 Segmenter, omtrent under Forvingernes Rod, enten paa Kroppens Siderand (Cicada) eller et mindre Stykke under samme (Aphro-De skiules af de udfladede, brede Prothoraxrande og sees lettest, naar disse bortklippes. De ere næsten lodrette (Cicada) eller helde nedefter endeel bagud (Aphrophora); de ere altid anseelige, undertiden særdeles store (Tettigonia, Aphrophora). 2. Spiraklerne mellem Meso- og Metathorax ligge omtrent under Bagvingernes Tilheftning lidt fra Sideranden ind paa Kroppens De ere mindre end (Aphrophora), af Störrelse med (Cicada) eller næsten större (Fulgora) end förste Spirakelpar. Hos f. Ex. Fulgora ere de synlige udvendig uden Præparation; hos Stridulantia sees de bedst fra Siden, da de nedefter dækkes mere eller mindre af en fra Mesothorax' Bagrand udspringende bagud rettet Plade; hos Jassider og Cercopider ere de dækkede af et lignende pladeagtigt Fremspring og ligge saa skjulte, at de slet ikke ere saa lette at paavise.
- b. Abdomen og dens Spirakler. 1. Stridulantia. 1:ste Bagkropsrings Rygskinne er vel udviklet, særlig mod Midten dog langt smallere end de fölgende Ringes; Bugskinnen er ligeledes vel chitiniseret, særlig hos Hannen meget kraftig og eiendommelig. 2:den Bagkropsring er overalt fast, uden Spor af Bindehud mellem Ryg- og Bugskinne; Rygskinnen er fuldt saa bred som de fölgende Ringes. 3:die--7:nde Ring dannes hver af en Bugskinne, der langtfra naaer ud til Kroppens Siderand, og en Rygskinne, der naaer ud til denne; mellem Rygskinnens Enderand og Bugskinnen findes altsaa paa Bugsiden et anseeligt Stykke, der, efter den her antagne Tydning, er optaget af Pleura. Denne

bestaaer af 2 Dele, nemlig udefter af en anseelig Chitinplade, der (undtagen hos Cystosoma og tildeels hos enkelte andre Former med noget oppustet Bagkrop) er adskilt fra Rygskinnen ved en meget smal, tyndere eller tynd Randhud, og dernæst indefter af en (undtagen hos Cystosoma) tydelig, smal, tynd Hud mellem Pladen og Bugskinnen*. 8:nde Bagkropsrings Rygskinne er sammensmeltet med Pleurens Chitinplade, medens Bugskinnen er aldeles omdannet i Kjönslivets Tjeneste. (De fölgende Ringe medtages, hverken ved denne eller ved de fölgende Familier; kun saameget kan siges, at man hos begge Kjön af Cicada finder bag de 8 spirakelbærende Abdominalringe 3 tydelige Ringe til foruden Analklapper, og at 9:de og 10:de Bagkropsring ere hos Hannen særdeles omdannede, medens hos Hunnen kun 9:nde er meget stærkt omdannet, medens 10:nde er lille og lidet ændret).

1:ste Par Abdominalspirakler ligger paa Legemets Bugside tæt ved Sideranden i en Indsænkning ved Bagkroppens Rod, omgivet af fast, til Metasternum hörende Chitin, der særlig hos Hannen er meget tyk og af en ret anseelig Brede; de ere tverliggende som Thoracalspiraklerne, men dog noget kortere end disse. de fleste Hunner ere de ofte ikke vanskelige at see, naar Bagkroppen böies noget opad, men hos nogle Hunner og hos de fleste Hanner dækkes de af saakaldte »Opercula». De 7 övrige Par Spirakler ere betydelig mindre end förste Par og af en anden Bygning; de ere altid gabende med en oval eller næsten kredsrund Munding; thi Peritremet er en fast Ring, der tilmed er udstyret med en Mængde ind mod Spiraklets Centrum rettede Haar. Lukkemechanismen ligger noget bagved Peritremet. forreste af dem (altsaa 2:det Par Bagkropsspirakler) er ikke ganske let at finde; det ligger ligesom förste Par paa Bagkroppens Underside et lille Stykke fra Sideranden ved anden Bagkropsrings Forrand, men denne Rings Chitin er böiet saaledes indad (nedad, seet fra neden), at der opstaaer en Tverfure, saa at Spiraklet kommer til at ligge nær Bunden af denne Fures Yderkant, vendende fremad og ind mod Dyrets Midtplan. Hos Hunnen sees det uden

^{*} Spiraklernes Beliggenhed i 3:die Ring hos f. Ex. *Tettigonia viridis* taler for at regne Chitinpladen til Pleura, ikke som en ventral Deel af Rygskinnen; Bygningen hos Cercopider og Jassider taler for at betragte Huden mellem Pladen og Bugskinnen ikke som en Söm, men som et Stykke af Pleura.

Præparation, medens det hos Hannen ofte dækkes af Operculum. 3:die—8:nde Abdominalspirakel ligge lidt fra hver Rings Forrand i selve Bugskinnen tæt ved Pleura.

2. Cercopidæ. 1:ste Rings Rygskinne strækker sig heelt ud til Sideranden, hvor den er ret bred, men ikke stærkt chitiniseret, ind mod Midten afsmalnes den stærkt eller forsvinder endog som fast Dannelse; Bugskinnen er smal, vel chitiniseret ved Midten og hörer op langt fra Siderandene. 2:den Rings Rygskinne er ret bred, vel chitiniseret og strækker sig heelt ud til Sideranden; Bugskinnen er ved Midten smallere end Rygskinnen og bliver endda smallere ud mod Sideranden; den naaer heelt ud til denne og næsten til Rygskinnens Enderand. (Bugskinnerne af disse 2 Ringe ere ikke synlige uden videre, og Baghofterne maae helst heelt bortpræpareres, da de springe frem over dem og for störste Delen dække dem). 3:die-8:nde Ring ere i det Væsentlige bygget som hos Stridulantia, kun er den indre Deel af Pleuræ altid meget tydelig udviklet, men dog ikke synderlig bred; den er undertiden saagodtsom heelt blödhudet, men undertiden indeholder den Chitiniseringer. Hos Aphrophora Alni findes saaledes i den blöde Deel af Pleura af 3:die-5:te Ring 2 tydelige, smaa Chitinplader (en forreste og en bageste) for hver Ring.

1:ste Par Spirakler ligger indenfor Sideranden paa Legemets Underside saa langt frem som muligt mod Bagranden af Metasternum, og paa Grund af dettes Form, Hofternes Fremspring og Spiraklets ret svagt afsatte Munding er det vanskeligt at paavise. 2:det Par Spirakler ligger paa Sideranden i et lille Chitinstykke, der fra anden Rygskinnes Sidehjörne gaaer lidt fremad og nedad og vistnok maae betragtes som svarende til de fölgende Ringes store, ydre, pleurale Chitinplade. 3die—8:nde Spirakelpar ligge paa Bugsiden i Pleuras indre Afsnit, og hvis dette indeholder Chitiniseringer, saa ligge de i den forreste af disse. — Idetmindste 2:det—8:nde Spirakelpar ere spaltedannede, middelstore.

3. Jassida. Bygningen af denne Familie stemmer meget overeens med den foregaaendes. Den Form, hvor jeg har fundet Forholdene lettest at studere og, om man vil, meest typisk udviklede, er Hunnen af vor almindelige Tettigonia viridis L., hvorfor den bliver lagt til Grund for Fremstillingen.

1:ste Rings Rygskinne er ikke udviklet ved Midten, men

noget udefter fremtræder den som en ikke synderlig bred Plade, der atter tilspidses udefter og hörer op lidt fra Sideranden; Bugskinnen er meget smal, naaer ikke fuldt ud til Sideranden og er afbrudt i Midtlinien. 2:den Rings Rygskinne er vel udviklet, ikke synderlig bred og naaer næsten til Sideranden; Bugskinnen er ved Midten næppe saa bred som Rygskinnen, og de afsmalnede Ender naae næsten til Siderandene. 3:die til 8:nde Ring ligne meget Cercopidernes; paa 4:de—7:de Ring bestaaer hver Pleura af et bredere, fast chitiniseret, ydre Stykke og en indre Stribe, der i hele sin Længde indeholder en smal Chitinplade; i 3:die og 8:nde Ring er der ikke udskilt nogen saadan indre Plade.

r:ste Par Spirakler ligger som hos Cercopidæ paa Undersiden et lille Stykke indenfor Sideranden tæt op til Metasternums Bagrand; 2:det Par ligger ved 2:den Rygskinnes ydre Forhjörne nær ved Sideranden, saa at det vender udefter og opefter. 3:die og 8:nde Spirakelpar ligge i Pleurens ydre, faste Plade, 4:de—7:nde Par i Forenden af den smalle Plade i Pleuras indre Deel. — Alle Spiraklerne ere smaa.

Hos Membracinerne er Bagkroppen som bekjendt ofte höi, meget betydelig sammentrykt og stærkt chitiniseret; dermed fölge nogle Eiendommeligheder i dens Bygning og i Spiraklernes Be-Som Exempel bliver Bygningen hos Centrotus cornutus nærmere beskreven. — Hos denne Form er 1:ste rings Rygskinne temmelig svag, noget eiendommelig formet og standser et godt Stykke för Sideranden; Bugskinnen er bredere og sværere end hos Tettigonia og ikke afbrudt ved Midten. Rygskinne er temmelig svag og smal, standser et godt Stykke för Sideranden, og ved dens Ende findes en lille Pleuralplade. Paa begge Ringe bliver der altsaa paa Siden et godt Stykke mellem Enderne af Ryg- og Bugskinnerne, og for 2:den Rings Vedkommende udfyldes det ved, at 3:die Rings Pleuralplade og dens Rygskinnes laterale Parti kile sig frem paa Siden som en stor og fast chitiniseret Dannelse. 3:die Rings Rygskinne viser hen mod Forranden en dyb Tverfure og foran dette et udhvælvet Parti, som man let antager for 2:den Rings Rygskinne, hvil ket det ikke er, da denne ligger foran som en svagere, smal Stribe. Paa 3:die-8:nde Ring er Pleuras indre Deel kun en smallere Leddehud, medens dens chitiniserede, ydre Plade er meget

anseelig. 1:ste og 2:det Par Spirakler ere som Fölge af de förste Ringes eiendommelige Bygning og Kroppens Form flyttede adskillig ovenfor selve Sideranden og vende udefter, 2:det Par ligger i den lille Pleuralplade lidt höiere oppe end 1:ste Par. 3:die—8:de Spirakelpar ere flyttede ind i det indre Forhjörne af Pleuras Plade.

Hos Membracis tectigera træffes noget lignende Forhold, men her er 3—8:de Rings Pleuralplade kun adskilt fra Ryg- og Bugskinnen ved en svag Som uden egentlig Bindehud. — Æthalion reticulatum stemmer, fraregnet temmelig smaa Eiendommeligheder, væsentlig overeens med Tettigonia i Bygningen af de 2 förste Ringe og i Beliggenheden af disses Spirakler, hvorimod den stemmer væsentlig overeens med Centrotus i Bygningen af 3:die—8:nde Rings Pleuræ og Beliggenheden af disses Spirakler. — Ledra aurita stemmer derimod i Alt Væsentligt overeens med Tettigonia.

Fulgoridæ. Denne Families eiendommelige Bygnings-4. forhold ere simplest og lettest at studere hos en af de store Former, f. Ex. Dyr af Underslægten Fulgora, og en Art af denne Slægt er derfor lagt til Grund for den fölgende Skildring. 1:ste Rings Rygskinne, der ved Midten er utvdelig og smal, bliver udefter bredere og vel chitiniseret og holder op lidt fra Bagkroppens Siderand, der er blödhudet, udadtil begrændset af og forbunden med et bagud og noget udad rettet Sideparti af Metanotum; Bugskinnen er overalt meget smal, men vel chitiniseret og naaer heelt ud til Sideranden. 2:den Rings Rygskinne er bred ved Midten og afsmalnes stærkt mod Siderne for at forsvinde, inden den naaer heelt ud til Randen; Bugskinnen er overalt temmelig smal, ikke meget fast chitiniseret og naaer ikke helt ud til Sideranden af Ringen, der er fuldstændig blödhudet, men meget kort, da 3:die Rings Pleura og den ydre Deel af dens Rygskinne forlænges som en tilsammen anseelig, skjævt trekantet Dannelse fremester paa Bagkroppens Sideparti. 1:ste og 2:den samt en större Deel af 3:die Rings Bugskinne dækkes, seet nedenfra, af Bagbe-3:die-8:nde Rings Rygskinner nenes Hofter og Trochantere. naae som sædvanlig ud til Siderandene, derimod naae deres Bugskinner (af hvilke 8:nde er omdannet i Kjönslivets Tjeneste) noget længere ud mod Sideranden end hos de övrige Familier;

Pleura er bred og bestaaer af en nedre, vel udviklet, men dog ikke synderlig bred, hos Fulgora ventral Chitinplade, og et oftest bredere övre, lateralt Parti, der maa betegnes som typisk blödhudet, optræder som saadant hos en Mængde Former (f. Ex. Issus, Megamelus), men hos Fulgora viser noget uregelmæssig formet, fast Chitinisering mod sin nedre Rand.

1:ste Par Abdominalspirakler ligger paa Legemets Rygside foran og tildeels udenfor Endepartiet af 1:ste Rings Rygskinne samt bagved og indenfor Metanotums bagud rettede Sideparti; det er hos Fulgora anseeligt, tverliggende. 2:det Par Spirakler ligger ligeledes paa Rygsiden et ret anseeligt Stykke fra Sideranden bag 1:ste Rygskinnes laterale Parti, altsaa nærmere ind mod Dyrets Midtplan end 1:ste Par; det er lidt större end dette og ligeledes tverliggende. 3:die—8:nde Par ligge paa Kroppens Sideflader i den blöde Deel af Pleuræ op til dennes fastere Chitinisering; de danne skraa, fortil nedefter heldende Spalter og ere alle store, de 3 förste Par de störste og af Störrelse med 2:det paa Ryggen liggende Par*.

Afvigelserne fra denne Bagkropsbygning hos andre af mig undersögte Fulgorider forekomme mig at være temmelig smaa og af underordnet Betydning. Nogle væsentligere Exempler kunne nævnes. Hos Araopus crassicornis ere 1:ste og 2:det Spirakelpar forholdsviis betydelig mindre og, som det synes, kortere og bredere end hos Fulgora, deres Beliggenhed i Forhold til Metanotums Yderparti og i Forhold til hinanden er den samme: 3:die-8:nde Par ligge i den faste Deel af Pleura, der her, paa Grund af Bugskinnernes Brede, vende ud til Siden ligesom det övre. blödhudede Parti. Hos Eurybrachys sp. er 3:die-8:nde Rings Pleura vel meget bred, men et chitiniseret nedre Parti er egentlig ikke udskilt; idet Pleura overalt er blödhudet uden synderlig Differens i Hudens Beskaffenhed. — Hos Tettigometra costulata har 2:den Rings Rygskinne næsten til Sideranden en meget anseelig Brede, og det ægdannede Spirakel ligger i selve Skinnen, men dets og förste Pars relative Beliggenhed er som

^{*} At dömme efter en Undersögelse af de laterale Spirakler hos Calyptoproctus er deres Bygning ret eiendommelig, men der er Anledning for mig til at antage, at Bygningen ikke er eens hos de forskjellige Fulgorideformer, hvorfor jeg her ganske undlader en Fremstilling, som jeg ikke kan gjennemföre.

hos Fulgora; 3:die—7:nde Par Spirakler ligge et Stykke inde i Pleuras faste Deel, der vender skraat udad og nedad; paa 8:nde Ring er Pleuras faste, spirakelbærende Deel sammenvoxen med Bugskinnen. De eiendommelige Flatider med höi, sammentrykt Bagkrop stemme i det Væsentlige overeens med de middelstore Fulgorider.

Som Resumé kan anföres for denne mærkelige Familie: 1:ste og 2:det Spirakelpars dorsale Beliggenhed, 1:ste Pars Beliggenhed i en Vinkel af Metanotum, 3:die—8:nde Spirakelpars Venden væsentlig eller heelt ud til Siden i de for den större Deel eller heelt laterale, af en övre, heelt eller for störste Delen blödhudet, og en nedre, oftest fast chitiniseret Deel bestaaende Pleuræ.

TV.

Som ovenfor nævnt antager jeg den af STAL i »Hemiptera Africana» T. IV. fremsatte Inddeling af Cicadarierne i 4 Familier og netop med den af ham givne Begrændsning for disse. STALS Begrundelse af denne Inddeling er imidlertid ret mangelfuld, hvorfor heller ingen af de senere Forfattere, ikke engang J. SAHLBERG, har antaget den. Jeg vil nu forsöge at samle Hovedpunkterne af mine Undersögelsers nye Resultater med de tidligere kjendte Momenter til en i en analytisk Form given Oversigt over Familiernes Charakterer.

De exclusive Charakterer ere trykte med Cursiv, de ikke absolut exclusive, godt characteriserende Bygningsforhold ere trykte med Corpus. Naar man har at gjöre med flere Typer (her Familier) indtræffer paa Grund af den analytiske Tabels Natur af og til en Vanskelighed, nemlig en skarp Fremhæven af en Charakteer, der er absolut eiendommelig for kun i Familie (f. Ex. Mangel af Empodium hos Striaulantia i Modsætning til dets Forekomst hos alle andre Familier); en saadan Fremhæven har jeg sögt at opnaae ved yderligere at benytte spærret Skrift dertil.

A. Antennarum articulus secundus pedunculi organis sensilibus nullis instructus; flagellum foveis sensilibus compluribus vel multis instructum. Coxæ intermediæ angulis interioribus basalibus paulum inter se distantibus; abductio coxæ sat parva.

Metasternum aut totum corneum aut areis duabus mediocribus membranaceis instructum.

Coxæ posticæ mobiles; trochantini manifesti.

Trochanteres pedum posticorum femoribus paulo vel non latiores; flexio inter trochanterem et femur solum fieri potest.

Femora postica »macula flava» nulla in latere superiore instructa.

Pleuræ segmentorum abdominalium 3-8 omnino in ventre corporis sitæ, e lamina exteriore cornea majore et area interiore et angustiore ex parte membranacea vel evanida formatæ*.

Spiracula abdominalia 1:mi paris aut in latere aut in ventre corporis sita.

Spiracula abdominalia 3:tii-8:vi parium in ventre abdominis sita, deorsum vergentia.

Tegulæ semper desunt.

a. Ocelli tres.

Antennarum flagellum ex articulis 5 (vel 4?) elongatis formatum; foveæ sensiles in articulis duobus basalibus flagelli numerosæ (nonnullæ etiam in articulis ceteris inventæ).

Mesonoti pars conspicua permagna.

Femora antica a femoribus intermediis valde diversa [semper aliquantum incrassata].

Empodium nullum.

Spiracula abdominalia secundi paris in furca ventrali transversa sita, antrorsum et ad medium versus vergentia.

Spiracula abdominalia 3:tii-7:mi parium in laminis ventralibus segmentorum, nec in pleuris, sita.

Organum stridulatorium in mare adest.

^{*} In genere Cystosoma cum laminis dorsalibus et ventralibus segmentorum omnino concretæ (vid. pag. 56).

Antennæ semper in foveis profundis ante oculos sub marginem anteriorem verticis sitæ.

Tegmina subtus inermia. Alarum margo anterior ad basin versus perpaulum curvatus, inermis.

Metasternum totum corneum.

Coxæ posticæ coxis intermediis haud latiores, nunquam ad marginem lateralem thoracis attingentes.

Femora postica simplicia.

Tibiæ posticæ teretes.

T. Stridulantia.

b. Ocelli duo vel nulli.

Antennarum flagellum aut ex articulis numerosis aut ex articulo basali inflato et »seta» gracillima compositum; foveæ sensiles nonnullæ, nunquam numerosæ.

Mesonoti pars conspicua mediocris vel parva vel nulla.

Femora antica a femoribus secundi paris vix diversa [sæpissime non incrassata]*.

Empodium magnum adest.

Spiracula abdominalia secundi paris in latere abdominis sita, extrorsum vel ex parte sursum vergentia.

Spiracula abdominalia 3:tii-8:vi parium in pleuris sita.

Organum stridulatorium nullum.

a. Antennarum flagellum ex articulo basali majore, subpyriformi, et »seta» gracillima, interdum subarticulata, compositum; articulus basalis foveis sensilibus compluribus, »seta» foveis nullis instructa.

Tegmina carina ad basin versus in latere inferiore instructa. Alarum margo anterior ad basin versus lamina triangula, in margine exteriore uncis nonnullis instructa, ornatus.

Metasternum longius, areis duabus mediocribus membranaceis instructum.

Coxæ posticæ coxis intermediis vix latiores, non ad marginem lateralem thoracis attingentes.

^{*} In genere Darnis F. femora antica et intermedia valde incrassata sunt.

Femora postica ad basin versus in latere superiore carina latiore transversa instructa.

Empodium crassius, subtus lineis duabus corneis, spinosis, instructum, margine libero paulum vel vix emarginato.

Ocelli semper in vertice ad basin versus positi.

Antennæ semper in foveis profundioribus ante oculos sub marginem anteriorem verticis sitæ.

Coxæ intermediæ meracantho valido instructæ.

Tibiæ posticæ teretes in latere exteriore processu singulo vel processubus binis conicis, majoribus ornatæ.

2. Cercopidæ.

β. Antennarum flagellum semper ex articulis numerosis compositum; pars basalis longior, aut ex articulis compluribus (2—6) formata aut in transversum furcata, foveis sensilibus nonnullis sparsis instructa; pars distalis saltem ex parte in articulos numerosos divisa.

Tegmina subtus carina nulla instructa. Alarum margo anterior lamina nulla triangula instructus, interdum nonnihil excurvus.

Metasternum breve, totum corneum.

Coxæ posticæ coxis intermediis multo latiores, usque ad marginem lateralem thoracis extensæ.

Femora postica ad basin simplicia.

Empodium tenuius, subtus tæniis corneis manifestis nullis instructum, margine libero in medio profunde inciso.

Ocelli nunc in vertice, nunc in fronte positi, interdum evanidi.

Antennæ sæpius ante oculos, interdum sub oculis sitæ. Coxæ intermediæ rarius meracantho instructæ.

Tibiæ posticæ sæpissime prismaticæ vel foliaceæ, rarissime subteretes, sæpissime seriatim spinulosæ, rarissime inermes.

3. Jassida.

B. Antennarum articulus secundus pedunculi organis sensilibus peculiaribus (compositis) compluribus vel multis instructus; flagellum fovea sensili singula in articulo basali majore, pyriformi instructum.

Coxæ intermediæ angulis interioribus basalibus aliquantum vel perlongum inter se distantibus; abductio woxæ bene evoluta.

Metasternum fere totum, usque ad partes laterales metathoracis nonnihil in latere inferiore corporis inflectas membranaceum.

Coxæ posticæ immobiles, parte exteriore cum metathorace concreta; trochantini nulli:

Trochanteres pedum posticorum femoribus permulto crassiores; et adductio et flexio inter trochanterem et femur fieri possunt.

Femora postica prope basin in latere superiore *macula flava* ornata.

Pleuræ segmentorum abdominalium 3—8 ex parte majore vel omnino in lateribus corporis sitæ, aut omnino membranaceæ aut ex area superiore majore, ex parte majore vel omnino membranacea, et e lamina inferiore cornea compositæ.

Spiracula abdominalia 1:mi paris in dorso corporis intra partem exteriorem productam metanoti sita.

Spiracula abdominalia 3:tii—8:vi parium præcipue in lateribus corporis sita, ex parte majore vel omnino extrorsum vergentia.

Ocelli rarius evanidi, sæpius duo in latere capitis ante antennas siti; interdum ocellus tertius præterea ad marginem inferiorem frontis prope basin clypei inventus est.

Antennæ sub oculis insertæ; flagellum ex articulo crassiore basali et e »seta» gracillima, aut exarticulata aut ex parte vel omnino in articulos numerosos divisa, compositum.

Tegulæ sæpissime adsunt.

Empodium per longitudinem breviorem et ad summum per duas tertias partes longitudinis unguium cum his concretum, margine libero paulum emarginato vel integro.

Spiracula abdominalia 2:di paris in dorso sita, nonnihil a margine laterali remota.

4. Fulgoridæ.

Digitized by Google

Den af STAL med et fiint systematisk Blik fremsatte, af vistnok ingen senere Forfatter antagne Inddeling af Cicadarierne i disse 4 Familier haaber jeg nu ved de talrige i denne Oversigt fremdragne exclusive Charakterer er bleven begrundet saaledes, at dens Eneberettigelse kan betragtes som nogenlunde fyldig bevijst, og det tör maaskee haabes, at den vilkaarlige Opstilling af nye Familier paa Basis af et noget eiendommeligt Habitus ikke vil blive fortsat af ret mange Systematikere. Det er endog min Overbevijsning, at selv om muligvijs en eller anden af de fremsatte Charakterer ved Undersögelse af et stort exotisk Materiale ikke skulde vise sig at være saa exclusiv, som jeg har meent. saa vil et fortsat Studium af Dyrenes Bygning give saa mange nye Charakterer for de samme Familier, at Tabet vil blive mere end dækket - selvfölgelig under Forudsætning af, at man ikke træffer paa en eller anden mig ubekiendt og vistnok hidtil ubeskreven virkelig Mellemform. — Jeg kan saaledes gjöre opmærksom paa, at hos Cercopidernes, men ikke hos de 3 andre Familiers Larver er Bagkroppens pleurale Parti meget afvigende fra det voxne Dyrs, ligesom ogsaa Antennerne hos Cercopiderne giennemgaae en mærkelig, ovenfor beskrevet Forvandling, i hvilket sidstnævnte Forhold denne Familie afviger fra de övrige Cicadarier. At Stridulantiernes Larver have særdeles kraftige og ciendommelige, til Gravning uddannede Forbeen er bekiendt; at derimod deres Klobygning afviger ganske fra det voxne Dyrs er et ikke videre paaagtet, for denne Familie meget eiendommeligt Forhold. Af Mangel paa godt Materiale maa jeg imidlertid idetmindste forelöbig afstaae fra at behandle Forvandlingen hos de forskjellige Familier nærmere, og nöies derfor med disse Antydninger af dens Brugelighed for Systematiken.

V.

Det Vanskeligste staaer endnu tilbage, nemlig en Deling af disse anseelige, for Jassidernes og Fulgoridernes Vedkommende endog meget slægts- og artsrige Familier i naturlige, skarpt charakteriserede Grupper. Ligesaa let en Opfattelse og Charakterisering af selve Familierne har forekommet mig, ligesaa vanskelig forekommer det mig at tilveiebringe en Sönderdeling af Jassiderne

og især af Fulgoriderne, og det til Trods for, af der vistnok ikke indenfor en eneste Familie indenfor Insekterne findes saa store Forskjelligheder i Dyrenes Habitus, i Formen af deres Hoved og Prothorax og i Bygningen af deres Vinger som netop hos disse to. Kjöbenhavns Museums Materiale og det deraf, jeg har kunnet dissekere til mikroskopisk Undersögelse er, særlig for Fulgoridernes Vedkommende, ogsaa for ringe til, at jeg kan optrække skarpe Grændser for Grupper derpaa. Jeg skal nu udvikle mine Anskuelser med stadigt Henblik til Ståls ovenfor paa Side 28 refererede Opstillinger i »Hemiptera Africana».

- 1. Stridulantia. Det synes mig meget lidt sandsynligt, at denne Familie lader sig dele i gode Grupper. STAL har (l. c.) heller ikke forsögt det. Den af Amyot & Serville forsögte Tvedeling efter Vingerne kan maaskee være ret praktisk til Hjælp ved en Bestemmelse, men den er videnskabelig seet uden Værdi, da den i den förste lille Gruppe sætter saa yderst forskjellige Slægter som Polyneura Westw. og Cystosoma Westw. (samt den mig ukjendte, vistnok höilig interessante Hemidictya Burm.), skillende dem fra Former, med hvilke de have langt större Beslægtethed end med hinanden indbyrdes.
- 2. Cercopidæ. STALS Inddeling i Hem. Afr. forekommer mig tilfredsstillende. Nye Bidrag til dens Begrundelse kan jeg ikke give.
- 3. Jassidæ. Stål har den Fortjeneste i 1866 atter at have forenet Membracider og de egentlige Jassider til 1 Familie. Denne deler han saa (see ovenfor Side 28) i 7 Grupper, af hvilke de 6 förste tilsammen omtrent svare til den af Burmeister opstillede Membracide-Familie. Denne Delings gode og uheldige Egenskaber skal for Hovedpunkternes Vedkommende omtales nedenfor.

AMYOT & SERVILLE benyttede som Skjelnemærke mellem deres Conidorsi og Planidorsi det Forhold, om Prothorax forlænges bagud over Abdomen eller dette ikke finder Sted. Denne Charakteer viser sig, særlig efter at en Slægt som Tolania STAL er opdaget, aldeles ubrugelig, da denne Form, der heelt igjennem er beslægtet med Centrotus, efter AMYOT & SERVILLE maa henföres til Planidorsi. Dette har STAL indseet, og han benytter i Hem. Afr. til at udskille 5 af de förste Grupper fra » Jassida» og-

saa andre Charakterer, blandt hvilke den, der er hentet fra Formen af Hovedets Siderande (Udfladning eller ei), er den bedste.

Bagskinnebenene hos en mere typisk Jassin, f. Ex. en Tettigonia eller Idiocerus, ere som bekjendt 4-kantede, dernæst mere eller mindre udpræget sammentrykte (og idetmindste aldrig fladtrykte), saa at den ydre Flade er smallere end Oversidens og i hvert Tilfælde end Undersidens Flade; dernæst er idetmindste de 2 Rande, der begrændse Ydersladen, udstvrede med slere til mange Torne. En lignende Bygning træffes hos den nydelige, australske Slægt Eurymela Hoffmansegg, der ifölge hele sin Bygning vel nærmest maa stilles nærved Bythoscopernes Gruppe. Slægten Paropia GERM., der af SAHLBERG opstilles som en noget aberrant Gruppe endog bagved Ulopa, af Kirschbaum og Fieber som Repræsentant for en særlig Familie, synes mig at være en meget god Jassin i Bygningen af Bagskinnebeen, Kinder og Antenner m. m.; at lægge stor Vægt paa Indhulingerne paa Pande og Isse forekommer mig særdeles urimeligt. Paropia bör, synes jeg, efter sin hele Bygning stilles i Nærheden af Bythoscoperne. Den interessante Slægt Ledra F. synes ved förste Öiekast at afvige stærkt fra de övrige Jassinæ ved det eiendommelige Hoved. det ofte tvepuklede Prothorax og de knivdannede Bagskinnebeen; den er da ogsaa f. Ex. af FIEBER udskilt som Repræsentant for en Familie, af SAHLBERG (Op. cit. p. 103) anseet for at danne en Overgang til Membracinerne »till hvilken det af några författare hänföres», altsammen formeentlig uden gyldig Grund. Hos de med Ledra beslægtede Former, som Petalocera Bohemanni STAL, Epiclines planata F. og Proranus adspersipennis STAL, ere Bagskinnebenene 4-kantede, sammentrykte og paa Yderrandene tornede, hvilket især er udpræget hos den sidstnævnte Form; den hos Ledra forekommende Knivform er, hvad Knudeudstyret ogsaa viser, ikke andet end en voldsom Sammentrykning, hvorfor Yderfladen er forsvunden som saadan. Kinderne ere hos Ledra aurita L. noget udvidede, hos Petalocera og flere med den beslægtede Former, Tituria STAL, Titia STAL, Sichaa STAL, Rubria Stål (ifölge Ståls Opgivelser i Hem. Afr.) »levissime dilatatæ», og den sidstnævnte Slægt synes at före over til Xerophloea GERM., der er en god Jassin med noget udvidede Kinder. Antennerne hos Ledra aurita ere ogsaa (see ovenfor) byggede

som hos Jassinerne og ligne aldeles ikke Antennerne hos den Membracinform, i Nærheden af hvilken Ledra vel skulde stilles, nemlig Æthalion Latr. Ulopa afviger derimod (see senere) væsentlig fra Jassinæ og maa föres over til Membracinæ, men efter denne Slægts Fjernelse forekommer Jassinæ i det ovenfor angivne Omfang mig ogsaa at være en smuk, naturlig Afdeling, en »Underfamilie», charakteriseret ved de mere eller mindre udvidede Kinder, de typisk 4-kantede, sammentrykte (undertiden knivdannede) Bagskinnebeen (og de slanke Antennesvöber, hvilket dog ikke er en exclusiv Charakteer).

Den övrige Deel af Familien Jassidæ kan maaskee opfattes som i Afdeling, Membracinæ. Den er med Hensyn til Bygningen af Hoved, Antenner og Bagbeen langt rigere end Fassina, det er yderst vanskeligt at finde positive Charakterer for den som Heelhed, og den bör maaskee, som foretaget af Stål, deles i flere Grupper æquivalente med Jassinæ, men de fleste af disse Grupper ville formeentlig ikke falde sammen med STALS »Underfamilier. En sammenknyttende, vistnok for alle Former fælles Charakteer kan udtrykkes ved »genæ haud vel nullo modo explanatæ». En Gruppe af den, »Hoplophorida» STAL, er af Opstilleren (Hem. Afr. p. 82) charakteriseret: »Tarsis posticis parvis, anterioribus brevioribus, men deels er dette ikke saa skarpt udtrykt, som det kunde være, thi Bagtarserne ere i Virkeligheden langt tyndere og næsten dobbelt saa korte som f. Ex. Mellemtarserne, deels er Charakteren ikke exclusiv, da jeg kjender Former, der aldeles afgjort maa henföres til Underfamilien » Membracida» STAL, hos hvilke Bagtarserne ere betydelig kortere og tyndere end de andre Tarser, i næsten lige saa höi Grad som hos » Hoplophorida». Derimod viser Gruppen en vistnok for den aldeles eiendommelig Charakteer, idet Bagskinnebenene ere i Störstedelen af deres Længde betydelig sammentrykte paa skraa og ud mod Spidsen böiede först indad og dernæst atter udad. Hos de ovennævnte Membracisformer med de korte Bagtarser er Skinnebenet krummet noget bagud ved Spidsen, men det ligner ikke Hoplophoridernes, da det desuden er i höi Grad fladtrykt, ikke sammentrykt. Tilstedeværelsen af denne mærkelige, skjæve Sammentrykning hos den lille Gruppe bevirker, at det har været mig umuligt at henföre denne Bygningsform til den Plan, der

formeentlig giör sig giældende i Bagskinnebenene hos alle övrige Membraciner. Undersöger man nemlig disse f. Ex. hos Ulopa FALL., Æthalion LATR., Centrotus F., Darnis F., Smilia GERM. og mange flere vigtige Slægter, seer man, at de ere 3-kantede. oftest skarpt 3-kantede med stærke Börster paa Randene, og at Yderfladen altid er bred, neppe nogensinde smallere, oftest bredere end de andre Flader, altsaa at Bagskinnebenene aldrig vise Tendens til at være sammentrykte som hos Jassinæ, men derimod ofte ere noget fladtrykte; kun hos Polyglypta Burm. har jeg fundet dem saagodtsom trinde, idet Kanterne ere stærkt afrundede. Hos Gruppen » Membracida» STAL og adskillige Slægter af »Centrotida» STAL er, som bekiendt, Fladtrykningen dreven saavidt, at Skinnebenet bliver udfladet (foliacea). Hos adskillige Arter af Slægten Aconophora Fairm., hos Heteronotus Lap. og flere Former vise Skinnebenene Tendens til at være 4 kantede, idet man paa Indersiden træffer (2) nær ved hinanden stillede Rækker af Smaatorne eller Börster, men de ere saa betydelig sammentrykte og den ydre Flade meget bred og aldeles dominerende. - Man kan indvende, at denne Charakteristik mangler Skarphed, men det forekommer mig alligevel sikkert, at der, trods alle secundaire Ændringer, typisk findes væsentlige Forskjelle i Bygningen af Bagbenene hos Jassinæ og Membracinæ i den her opstillede Begrændsning af disse.

I Hem. Afr. p. 82—83 skiller STAL sine 5 förste Underfamilier ud fra » Centrotida» ved » Scutello nullo vel obsoleto, pone metanotum haud extenso», i Modsætning til Forholdet hos Centrotida: » Scutello distincto, retrorsum pone metanotum producto....». Denne Charakteer er for det Förste urigtig udtrykt, thi tager man Prothoraxpuklen af f. Ex. en Smilia, finder man et anseeligt Scutellum, og man kan altsaa kun tale om, hvorvidt Scutellum er skjult eller synligt; for det Andet er den anden Deel af Charakteren ikke correkt, thi endog STAL selv skriver om Centrotideslægten Oeda Am. & SERV. i » Hemipt. Fabriciana» Side 49: » Scutello completo nullo», i Modsætning til » Scutello completo, producto» f. Ex. hos Stegaspis GERM.; for det Tredie kan Charakteren vel være praktisk brugelig, men tilveiebringer efter min Mening en kunstig, ikke en naturlig Adskillelse, thi Slægter som Hypsauchenia GERM. og Lycoderes GERM. slutte sig, efter min

Mening, i Bygningen af Been og Antenner langt nærmere til Mem bracis F. og Ptervgia LAP. end til Centrotus, for ikke at tale om-Oeda Am. & SERV., Bocydium LATR., Tolania og andre Centrotide-Slægter. Min Mening er altsaa, at Gruppen Centrotida STAL maa slaaes i Stykker, og Slægterne med stærkt udfladede Skinnebeen henföres til » Membracida» STAL, hvilken Gruppe saa bliver ret naturlig og vistnok atter kan deles efter Bygningen af Ansigtet, nemlig om dette udvides til en udstaaende, skarprandet Plade baade paa Siderne og nedefter (som hos Membracis F., Bolbonota Am. & Serv., Pterygia Lap.), eller det kun er udfladet paa Siderne (Oxyrhachis GERM., Lycoderes GERM.), Hyorledes de övrige Typer af Afdelingen Membracinæ mihi (efter Udskillelsen af »Hoplophorida» og »Membracida» i den af mig ændrede Opfattelse) skulle deles, tör jeg ikke afgjöre, men antager, at de bedst maae kunne udstykkes i flere mindre Grupper; kun det antager jeg er sikkert, at Æthalion bör stilles i Nærheden af Centrotus-Tolania (cfr. STAL), hvilket ogsaa fremgaaer af Antennernes Bygning (see ovenfor Side 39). Dernæst bör Ulopa, ifölge Bygningen af Hoved og Antenner, maaskee danne en lille Afdeling for sig i Nærheden af Centrotus-Gruppen; Stål har ogsaa i 1858 stillet den til Membraciderne, men i 1866 rigtignok atter stillet den til Jassiderne.

4. Fulgoridæ. Denne Familie kan naturlig falde i 2 Hovedafdelinger, nemlig Fulgorinæ og Delphacinæ, af hvilke den sidste udmærker sig ved den længst bekjendte, mægtige, bevægelige Spore paa Spidsen af Bagskinnebenene, medens denne Spore mangler hos alle Fulgoriner; dernæst ere (see ovenfor) Sandseredskaberne paa Antennernes 2:det Skaftled udstyrede med börsteagtige Tappe hos Delphacinæ, hos Fulgorinæ derimod med undertiden svagt udviklede, oftest meget vel udviklede Blade.

Fulgorinernes Afdeling maa atter deles, men dette kan jeg ikke udföre i det Enkelte paa Grund af mine Undersögelsers Utilstrækkelighed. Af STÅLS herhen hörende 12 *Underfamilier* maae et betydeligt Antal slaaes sammen, thi deels ere de af den nævnte Forfatter benyttede Charakterer for en större Deel af heuristisk Natur og ringe Værd, deels kunne Antennernes Sandseredskaber (see ovenfor) henföres til flere Typer, hvis Forekomst peger

hen paa Tilstedeværelsen af naturlige Grupper, da deres Udbredelse falder sammen med andre Eiendommeligheder i Dyrenes Bygning. Saaledes maae idetmindste » Fulgorida», » Dictyopharida» og »Cixiida» STAL slaaes sammen til I Gruppe. hvis Sandseredskaber (paa de af mig undersögte Slægter) ere udstvrede med en omgivende Krands af tornagtige Processer, ligesom de ogsaa vise stor Overeensstemmelse i Bygningen af Empodiet Dernæst maa mindst » Eurybrachida» og » Issida» slaaes sammen, dog maae af den sidstnævnte »Underfamilie» udskilles den eiendommelige Slægt Tettigometra og maaskee flere Former; den saaledes sammensatte Gruppe (med Issus. Eurybrachys og Calliscelis som væsentlige Repræsentanter) charakteriseres ved, at deres Sandseredskaber vise flere til mange tydelige Blade, men ingen Tornkrands udenom. Tettigometra (idetmindste med Tilföielse af den vistnok meget affine, mig ukjendte Isthmia STAL) maa opstilles som Type for en lille Gruppe, charakteriseret ved de ovenfor omtalte, mærkelige Sandseorganer og ved den hele eiendommelige Bygning af Dyrene. Dernæst maae »Ricaniida» og »Flatida» (og maaskee »Acanoniida» STÅL) slaaes sammen, visende stor Lighed i Bygning af Vinger, Scutellum m. m. og Overensstemmelse i de med eiendommelige Processer omgivne, med vderlig faa Sandseblade forsynede Sandseorganer. Om » Achilida». Tropiduchida», »Derbida» og »Lophopida» tör jeg ikke have nogen Mening; sandsynligviis maae endeel af deres Former henföres til samme Gruppe som Cixius, medens andre muligviis maae danne i eller ganske faa Smaagrupper.

Jeg indseer særdeles vel Tarveligheden af dette sidste Afsnit paa Grund af dets fuldstændige Utilstrækkelighed i Undersögelsen og dets Mangel paa gjennemfört, skarp Charakterisering, og jeg burde derfor maaskee ikke have medtaget det. Paa den anden Side forekommer det mig dog at indeholde adskillige Angivelser, kritiske Belysninger og Vink, som ville kunne være af Betydning for en fremtidig Systematiker, som, baade ved Hjælp af Lupen og Mikroskopet, vil paatage sig det vanskelige Arbeide at gjennemföre en paa virkelig Beslægtethed gjennemfört Gruppeopstilling af Jassidernes og Fulgoridernes Slægter paa et stort Materiale; dette sidste er absolut nödvendigt, hvis Opstillingen skal have nogenlunde blivende Værdi. Hvis dette Maal er naaet,

saa forekommer det mig, at dette Afsnit (med de speciellere Undersögelser af Antenner, Skinnebeen og Födder, paa hvilke det er baseret), vel kan have Sin Berettigelse som et lille Forarbeide.

Forklaring til Tavlerne.

Tab. I.

Paa alle Figurer betyder f de enkelte Sandsegruber (foveæ sensiles); hos Fulgoriderne betyder o de sammensatte Sandseorganer (organa sensilia), p den omgivende Krands af Processer (corona processuum).

Det er overalt höire Antenne, der er afbildet. Figurer med samme Tal (f. Ex. Fig. 5, Fig. 5a og Fig 5b) ere altid af samme Antenne hos samme Art.

- Fig. 1. Antenne af Cicada pruinosa SAY, Q, seet nedenfra $\binom{13}{1}$.
- Fig. 1 a. Fire af 1:ste Svöbeleds Sandsegruber, liggende i deres naturlige Afstande; m. de större, n. de mindre Gruber (145).
- Fig. 2. Antenne af en brasiliansk *Monecphora* sp.; s. förste Svöbeleds Torn $\binom{43}{1}$.
- Fig. 2 a. Den yderste Halvdeel af 1:ste Svöbeled med Basis af Börsten» og Tornen (s) (174).
- Fig. 3. Antenne af Aphrophora Alni Fall., Q; s. stor, flad Grube (41).
- Fig. 3 a. Et Stykke af Svöben fra dennes proximale Halvdeels ydre Parti, visende den svage Leddeling (15/5).
- Fig. 4. Antenne af Nymphen af *Philænus spumarius* L. kort för det sidste Hudskifte. Man seer det udvoxne Dyrs Antennesvöbe skinne igjennem Nymphens $\binom{6}{7}$.
- Fig. 5. Antenne af Tettigonia ferruginea F. (31).
- Fig. 5 a. De 5 förste af Svöbens Led med Sandsegruberne $({}^{1}1^{0})$.
- Fig. 5 b. Et Stykke af Svöben omtrent fra dens Midte (188).
- Fig. 6. Antenne af *Idiocerus Populi* L., $o^{-1}(\frac{65}{1})$.
- Fig. 7. Antenne af Ledra aurita L., o^{-1} , adult. $\binom{43}{1}$.
- Fig. 8. Antenne af *Ulopa reticulata* F., $Q \begin{pmatrix} 77 \\ 1 \end{pmatrix}$.

- Fig. 9. Antenne af Centrotus cornutus L., $Q(_{1}^{54})$.
- Fig. 10. Antenne af Æthalion reticulatum L., Q (56).
- Fig. 10 a. Et Stykke af den basale, fortykkede Deel af Svöben, visende Sandsegruberne og Tverfurerne (2\frac{1}{2}0).
- Fig. 11. Antenne af Fulgora sp. (F. oculata aff.) (14).
- Fig. 11 a. Et af 2:det Skaftleds Sandseorganer, seet fra Siden (155).
- Fig. 11 b. Et af 2:det Skaftleds Sandseorganer, seet fra oven; Krandsen af Processer og selve Sandsebladenes Rande ere holdte hvide (155).
- Fig. 11 c. Förste, pæredannede Svöbeled med sin Sandsegrube (83).
- Fig. 12. Sandseblade, noget udpressede, af 2:det Skaftleds Sandseorganer hos Calyptoproctus Stigma F. (2\frac{1}{2}0).
- Fig. 13. Antenne af Issus coleoptratus Geoffe., of (46).
- Fig. 13 a. Et lille Stykke Hud af 2:det Skaftled med et af Sandseorganerne (254).
- Fig. 14. Antenne af Calliscelis Bonellii LATR., of (77).
- Fig. 15. Et Stykke af 2:det Skaftled med 2 Sandseorganer af Antennen hos *Ricania* sp. (200).
- Fig. 16. Antenne af *Poeciloptera phalænoides* L.; det Meste af Svöben udeladt (32).
- Fig. 16 a. Et Stykke af 2:det Skaftled med 2 Sandseorganer (180).
- Fig. 17. Antenne af Tettigometra costulata Fieb., of (64).
- Fig. 17 a. Et af andet Skaftleds Sandseorganer (173).

Tab. II.

- Fig. 1. Antenne af Megamelus notula Germ., $Q(_{\mathbf{I}}^{3,7})$.
- Fig. 1 a. Et af 2:det Skaftleds Sandseorganer; p. Processerne i den omgivende Krands, s. Sandsebörster (3 \frac{1}{3}).
- Fig. 2. Den forreste Deel af Bagvingen hos Aphrophora Alni Fall., seet ovenfra; a. Forrandens trekantede Udvidelse $(\frac{9}{2})$.
- Fig. 2 a. En Deel af den nævnte Udvidelse med 2 af dens Kroge $\binom{62}{2}$.
- Fig. 3. Forvinge af Aphrophora Alni Fall., seet nedenfra; c. Kjöl (8).
- Fig. 4. Den proximale Deel af Forvingen hos Triecphora sanguinolenta L.; c. Kjöl $\binom{17}{4}$.

- Fig. 5. Den op mod Dyret vendte Side af et Stykke af Bagbenet hos Aphrophora Alni Fall., Q; a. Spidsen af Coxa, b. Trochanter, c. Femur, d. sammes Tverforhöining (¹/₁7).
- Fig. 6. Undersiden af Forkroppen hos *Tettigometra costulata*Fieb., O; a. Mesosternum, b. Metasternums blödhudede Parti, b¹ Metasternums forreste Chitinisering, c. Metathorax' laterale, noget ind paa Undersiden böiede Parti, d. Trochantiner (25)
- Fig. 7. Rodpartiet af et Bagbeen hos Tettigometra costulata FIEB., seet nedenfra; a. Metathorax laterale Parti, b. utydelig Grændse mellem Metathorax' og Baghoften c, d. sammes »Meracanthus», e. Trochanter, f. Sene for Musculus adductor trochanteris, f¹. Senens Udbredning til en Plade, g. Femur (²7).
- Fig. 8. Trochanteren og den proximale Deel af Femur af Bagbenet hos *Calliscelis Bonellii* LATR., seet ovenfra; l. den lyse Plet (**macula flava**) paa Femur (**2***).
- Fig. 9. Spidsen af Mellemfoden af *Ledra aurita* L., seet ovenfra; 1. Chitinplader (%16).
- Fig. 10. Forfod af *Ulopa reticulata* F., seet ovenfra (120).
- Fig. 11. Bagfod af *Membracis tectigera* OLIV., seet ovenfra; l. Chitinplader $\binom{5}{5}$.
- Fig. 12. Forfod af Aphrophora Alni Fall., seet ovenfra; l. sammensmeltede Chitinplader, s. Sandsebörste(?) (40).
- Fig. 12 a. Samme Fod, seet fra Siden; l. de sammensmeltede Chitinplader paa Oversiden, m. Chitinskinne paa Undersiden, n. Proces fra Empodiets Forhjörne (40).
- Fig. 12 b. Fod af samme Dyr, seet nedenfra; Bogstavernes Betydning som i Fig. 12a. (87).
- Fig. 13. Forfod af *Fulgora candelaria* L., seet ovenfra; e. Empodium (15).
- Fig. 14. Bagfod af Megamelus notula GERM., seet fra Siden $(1\frac{1}{4})$.
- Fig. 15. Mellemfod af *Poeciloptera phalænoides* L., seet ovenfra; l. Chitinplader (40).
- Fig. 16. Mellemfod af *Tettigometra costulata* FIEB., seet fra Siden (8,1).

- Fig. 17. Bagfod af *Calliscelis Bonellii* LATR., seet ovenfra $\binom{1+2}{2}$.
- Fig. 17 a. Samme Fod, seet nedenfra $(\frac{1}{4})$.
- Fig. 17 b. Börster ved Enderanden af Rodleddets Underside paa Bagfoden af samme Dyr (167).

ET TILFÄLDE AF COLEOPTERLARVERS TILHOLD I TARMKANALEN HOS ET MENNESKE.

AF

G. SANDBERG.

At den almindelige kamp for tilvärelsen er mere indgående, end man för havde nogen anelse om, er som bekjendt
gjennem mikroskopiske iagttagelser af det menneskelige legeme
og dets afsondringer under visse sygdomme nu tilsträkkelig
bragt paa det rene. Der er påvist tilstedevärelsen af en mangfoldighed af små väsener: Trichiner, Bakterier, Microber og
hvad det er, man kalder dem allesammen, der driver sin skjulte
virksomhed i legemets indre organisme og ihärdigen arbeider på
at underminere den stolte bygning og inden föie tid lägge den
i ruiner.

Ikke fuldt så slemt har det sig med lignende fiendtlige anfald indenfra, der af samme grund rettes mod vort legeme af sådanne väsener, der kan jagttages med öjet, og hvis natur og levevis for övrigt er os mere bekjendt, såsom indvoldsorme o. lgn., skjönt også disse mangengang kan väre brydsomme nok. De herrer konservator LAMPA og SCHÖYEN har i dette tidsskrifts årg. 1887 og 1886, Hefte 1 og 3-4 givet en grundig og udtömmende fremstilling af Dipterlarvers forekomst hos mennesket såvel i fordöielseskanalen som under huden; men man har hidtil, såvidt mig bekjendt, ikke vidst om, at også skalinsekter under sit larvestadium kan husere i legemet og i längere tid holde til der. Et märkeligt fund af Coleopterlarver i tarmkanalen hos et barn har jeg dog selv iår havt anledning til at gjöre, og skal jeg i det fölgende give närmere meddelelse om dette såvel i medicinsk-pathologisk som i entomologisk henseende höist interessante tilfälde:

En af mine börn, en 10 års gammel gut, havde i de sidste 2 års tid jävnligen klaget over knib i maven, smerter under bry-

stet, hovedpine og kvalme; men da han forövrigt var frisk og särlig havde god apetit, blev der länge intet videre foretat ved sagen, indtil der tilsidst, isär om nätterne, begyndte at indfinde sig mere alvorlige fanomener med heftige maniakalske anfald, pludselig opfaren i sövne med rädselsfulde skrig, hvorunder han syntes at se de skräkkeligste ting rundt om sig. faldene kom da gjerne hovedpine og derpå fölgende slappelse og Selvfölgelig måtte der nu tages fat på en rationel behandling af patienten, og blev der af lägen i den anledning ordineret de sädvanlige ormfordrivende midler, hvilke bevirkede nogen afgang af de hos börn så almindelig forekommende små, hvide Springorme, uden dog i det väsentlige at fremkalde nogen forbedring i tilstanden. Mod slutningen af April måned dette år havde gutten igjen en slem raptus, og lod vi ham da tage ind en god dosis afförende midler, der senere blev gjentat og gjorde sin virkning. Under den udtömmelse, som i löbet af etpar dögn nu påfulgte, afgik der foruden endel Springorm også to stkr. larver af den slags, som man hos os kalder Kjölmak, der ellers lever i jorden, men som i dette tilfälde i årevis må have opholdt sig i barnets tarmkanal, at dömme efter störrelsen og udseendet af dyrene, der syntes at befinde sig i det sidste stadium af deres larvetilstand. Under mit fravär havde man forsigtigvis tat vare paa den ene larve og lagt den natten over i koldt vand, og viste den sig ved närmere undersögelse at tilhöre en almindelig forekommende art Smelder, eller som de her kaldes Smörsprät, nl. den musegrå Smelder (Agrypnus Murinus Lin.). Larven var omkring 3 cm. lang, glindsende rödgul af farve og med hård hudbedäkning, kroppen noget fladtrykt med 12 ringe foruden hovedet, der var udstyret med hvasse kjäver og mundfamlere. De paa forkroppen siddende 3 par födder var leddede og forsynet med klör og börster, ligesom legemet forövrigt langs ryggen og i anus var besat med enkeltstående hår. Endeleddet var gaffelformet med tandede fremståenheder og havde på undersiden en retraktil, vorteformig forhöining.

Med afgangen af disse besvärlige gjäster var gutten, som man kan vide, vel tjent, da alle ulämper siden den tid synes at väre ophört, medens ombytningen af opholdssted åbenbar bekom hine mindre vel. Den erholdte larve, der havde tilbragt tiden fra kl. 6 aften til 8 morgen uafbrudt i det våde og kolde element, var, da den blev optat af vandet, i begyndelsen noget stiv og forkommen, men kom sig snart igjen og levede derefter en 14 dages tid på fersk hestegjödsel i en flaske, tilsyneladende nokså rörig, men uden at ville forpuppe sig. Formodentlig må dog verden have väret den for kold, som Wergeland siger om den for tidligt udkröbne sommerfugl, eller også, hvad der er rimeligere, har den pådraget sig en mavebetändelse som fölge af det nye kosthold, forvänt som den var fra tidigste ungdom af. En vakker dag fandtes den nemlig liggende död i glasset, og nu har jeg den stående på spiritus på mit arbeidsrum.

Såvidt man kjender til disse dyrs udviklingshistorie, vokser de langsomt og tilbringer flere år i sin larvetilstand i jorden, hvor de närer sig såvel af dyrisk som af vegetabilsk föde. Som udviklede insekter er de fuldkommen harmlöse skabninger og tilträkker sig gjerne opmärksomheden, isär hos börn, ved deres morsomme evne til med et knep at springe höit i luften, når man lägger dem på ryggen. Derimod er de ikke altid så uskyldige som larver, isär når de opträder i större mängde, idét de söndergnager og graver sig ind i de dyrkede planters rödder. Det fugtige klima synes fornemmelig at befordre dyrenes vdvikling, hvorfor i et land som England de såkaldte Wire-worms er en sand skräk for landmanden, formedelst de ödeläggende härjinger de ikke sjelden anretter på årsavlen.

Man må antage, at de omhandlede larver har opholdt sig i fordöielseskanalen hos barnet mindst etpar års tid, og at de i denne tid efter omständighederne har befundet sig vel. Det er forklaret, at den ene af dem, da den optoges, livligt og kraftigt virrede sig om fingeren. Der har muligens väret flere i fölge, og har de på grund af den rigelige adgang på närende föde, trods de ugunstige omständigheder forövrigt, sandsynligvis udviklet sig hurtigere, end de under almindelige forholde vilde have gjort, så at de alt efter to års forlöb har väret nästen fuldvoksne og forpupningstiden när, hvorved de snart af sig selv ad den naturlige vei måtte have sluppet ud i det frie.

Men hvorledes har dyrene fåt indpas? Dette spörgsmål synes

noget vanskeligere at besvare; skjönt vel overveiet er det endda ikke så uforklarligt. Naturligvis har larverne udviklet sig af äg i mayen paa gutten. Og når man betänker, hvad småbörn har under händer, isärdeleshed paa landet i sommertiden ved at färdes ude i den fri natur, og hvad de kan bäre med sig omkring, särlig gjennem urene negle, og derved tilsidst komme til at före i sig, må man snarere undres over, at der ikke oftere träkkes endda farligere gjäster til hus end disse. Måske er tilfälder som det, der her er beskrevet, mere almindelige, end man ved om. Ved et heldigt träf har äggene i barnets mave väret färdige til kläkning, såsnart de vel var komne ned. Siden har larverne holdt sig derinde, idet de under kritiske omständigheder har formåd at stå imod strömmen ved instinktmessigt at klamre sig fast til väggen af sin bolig. Gamle fader Linnés gyldne sats, at man bör »använda de krafter, skaparen forlänat, ei endast till att tjena sig sjelf, utan mer och mest andra», har de ikke for tilfäldet kunnet godkiendes, og efter sin natur har de ei tat sig noget när af de anvendte ormfordrivende midler, indtil de omsider ved det kraftige laksativ er blet tvungne til at esjapere. Heldigt var det endda for värten, stakkar, under de fatale omständigheder, at fangerne ikke fandt på ved hjälp af sine skarpe våben med magt at bryde igjennem husets vägge.

RÉSUMÉ.

L'auteur relate un cas curieux de l'introduction et du développement de larves de coléoptères dans le canal intestinal d'un enfant de 10 ans. Les larves, qui appartiennent, selon lui, à Agrypnus murinus Lin., et qui ne sortirent du corps de l'enfant qu'à l'aide d'un fort laxatif, étaient à peu près adultes, et il est à supposer qu'elles étaient entrées comme oeufs dans l'estomac, où elles restèrent environ deux ans et, grâce à la présence d'une nourriture riche se rapprochaient rapidement à leur developpement complet.

BIDRAG TILL KÄNNEDOMEN OM SVENSKA MAKROLEPI-DOPTERERS GEOGRAFISKA UTBREDNING

Här nedan upptagna fjärilar hafva, där ej annat anmärkes, blifvit fängade i Färlöf, beläget ungefär ⁸/₄ mil nordvest om Kristianstad.

Colias Palæno v. Lapponica Stgr. förekommer jämte hufvudformen.

C. Hyale L., juli 89.

Thecla W-album Kn. flyger allmänt, särdeles på tistelblommor. Dess talrikhet beror naturligtvis derpå, att dess foderväxt, almen, här förekommer i mängd. Detsamma är väl äfven orsaken till att

Vanessa Polychloros L. är här nästan lika talrik som Urtica.

Limenitis Populi L., talrikt 89.

Sphinx Convolvuli L., 1 & och 1 Q tagna i slutet af augusti 89 på blommande Caprifolium. (Min granne, insp. P. E. Ohlsson å Kristineberg har exemplar af denna fjäril, som af hans broder, löjtnant N. C. Ohlsson, hösten 1887 fångades å landstället Kaknäs nära Stockholm, hvarest den då lär hafva uppträdt ganska talrikt.)

Sphinx Pinastri ab. Fasciata LPA. är förmodligen ett af mig fångadt exemplar, hvilket emellertid har tvänne tydliga tvärstreck jämte de tre streckena i diskfältet.

Bembecia Hylæiformis Lasp., talrikt.

Zeuzera Pyrina L. De exemplar, jag funnit, hafva anträffats under almar.

Heterogenea Asella Schiff.

Orgyia Gonostigma F., kläckt af larv, tagen på plommonträd. Aglia Tau L. Förekommer talrikt i traktens bokskogar

vid och straxt efter löfsprickningen. Hannen är i rörelse mest

Entomol. Tidskr. Årg. 11. H. 1-2 (1890). 1

Digitized by Google

på morgonen och ett stycke fram på formiddagen, men är svår att fånga, till följd af hans snabba och ostadiga flygt. Honan är svår att komma åt af motsatt orsak; hon tyckes nämligen för det mesta hålla sig stilla på de nedersta bokgrenarne.

Drepana Curvatula Вкн.

D. Harpagula Esp., juni 89.

D. Cultraria F., allmän i bokskog.

Cilix Glaucata Sc., aug. 89.

Harpyia Bifida HB., maj 89.

Stauropus Fagi L., utkläckt af puppor. Larverna samtliga tagna på hassel, växande i närheten af bokskog.

Acronycta Cuspis HB.

A. Ligustri F., juni och juli.

Agrotis Baja F., ganska allmän i juli och aug.

A. Umbrosa Hb., aug. 89.

A. Cinerea HB., juni 89.

A. Vestigialis ROTT., allmän.

Neuronia Cespitis F., talrikt i augusti.

Mamestra Genistæ Вкн.

M. Reticulata , VILL., mycket allmän.

Dianthoecia Albimacula BKH.

Dichonia Aprilina L.

Apamea Testacea HB.

Luperina Virens L.

Hadena Gemina HB.

H. Bicoloria ab. Rufuncula Hw., aug. 88.

Jaspidea Celsia L.

Helotropha Leucostigma ab. Fibrosa HB.

Hydroecia Micacea Esp.

Gortyna Ochracea HB. Åtskilliga exemplar tagna aug. 89 ss. puppor i stänglarne till kardborren. Fjärilarne kläcktes $^{28}/_{8}$ — $^{8}/_{9}$. Puppans plats var i regeln omkring $^{1}/_{2}$ fot ofvanom roten, men en och annan satt längre ned och t. o. m. under jordytan. Utgången täckt af stängelns yttersta hinna, som genombrytes af sjelfva fjärilen och ej af puppan, hvilken saknar de små taggar å abdominalsegmenten, som göra det möjligt för t. ex. Bembecia Hylæiformis att ss. puppa genombryta den hinna, som stänger utgången.

Nonagria Cannæ O. Puppan, som, liksom hos Gort. Ochracea, saknar småtaggar å abdominalsegmenten, har sin plats under utgångshålet, hvaremot Non. Турhæ Тнвс. förpuppar sig ofvanför detsamma.

Tæniocampa Pulverulenta Esp.

- T. Stabilis VIEW., april, maj; har åtminstone i år förekommit talrikare här än följande. Ny för Sverige.
  - T. Gracilis HB.
- T. Opima HB., maj. Arterna af slägtet Tæniocampa låta sig visserligen fånga på »smörja», men lättare och i större mängd kan man dock insamla dem och närstående nattflyn genom att under vackra våraftnar nedskaka dem från hängena (de s. k. palmerna) å Salixarter, hvarvid ett lakan e. dyl. bör utbredas på marken för fjärilarnes lättare återfinnande. Den, som ej försökt detta fångstsätt, kan ej föreställa sig, huru inbringande det är vid den tid, då »palmerna» stå som bäst i blom.

Dyschorista Suspecta HR.

Orthosia Macilenta HB., förekommer talrikt sept.—nov., i synnerhet i bokskog.

Xanthia Aurago F.

Orrhodia Vau-punctatum Esp. En af de senast före-kommande fjärilar (tagen ända in i december) och tillika en af de tidigaste. Är här lika allmän som O. Vaccinii.

O. Rubiginea F.

Xylina Furcifera Hufn., allmän.

Asteroscopus Nubeculosus Esp., april.

Cucullia Scrophulariæ CAP.

- C. Artemisiæ, HUFN.
- C. Absinthii L.
- C. Argentea Hufn., allmän 88.

Plusia Moneta F., tämligen allmän.

Heliothis Dipsaceus L.

Chariclea Umbra HUFN.

Zanclognatha Tarsiplumalis HB.

- Z. Grisealis HB.
- Z. Emortualis Schiff.

Thalera Fimbrialis Sc.

Rhyparia Melanaria L. Förekommer under juli talrikt

bland buskar å sank mark, där den lätt uppstötes och fångas om dagen.

Abraxas Sylvata Sc.

A. Adustata Schiff., allmän.

Metrocampa Margaritaria L.

Eugonia Fuscantaria Hw.

Pericallia Syringaria L., talrikt i slutet af juni 1889; flyger sent om aftnarne och kan då lätt uppstötas ur häckar och buskar.

Angerona Prunaria ab. Sordiata Fuessl., förekommer ungefär lika talrikt som hufvudformen.

Hibernia Aurantiaria Esp.

Phigalia Pedaria F.

Boarmia Roboraria Schiff., juni 89.

B. Crepuscularia HB., juni 88.

Lythria Purpuraria ab. Cruentaria Hufn.

Ortholitha Cervinata Schiff., sept. 88 och 89.

Triphosa Dubitata L., talrikt.

Eucosmia Certata HB., 2 exemplar, fångade i maj och början af juni 89; ny för Skandinavien. Är vid första påseende förvillande lik föregående och kanske till följd deraf hittills förbisedd. Bör eftersökas i närheten af larvens foderväxt, berberisbusken, vid hvilken jag ock anträffat de af mig tagna exemplaren.

Scotosia Badiata HB., april 89.

Cidaria Siterata Hufn.

C. Rivata Hb.

C. Unangulata Hw., juli 88.

Eupithecia Venosata F.

Vid Åhus har jag anträffat Psilura Monacha ab. Eremita O. Acidalia Ornata Sc.

A. Violata THBG.

Vid Byrhult, Linderöds s:n, har jag funnit Nemeobius Lucina L. talrikt flygande. I Furuby, Småland, är

Anarta Cordigera THBG. af mig anträffad.

Färlöf den 24 sept. 1889.

Josef Andersson.

- P. S. Då tillfälle beredts mig att göra tillägg till förestående uppsats, begagnar jag mig däraf för att enligt vederbörande fångstmäns uppdrag vid ett sammanträde här sistlidne höst lemna redogörelse för några andra i trakten gjorda fjärilfynd.
- D:r I. Ammitzböll i Kristianstad meddelar följande, som delvis fullständigar den notis, som i Ent. Tidskr. 1888 sid. 52 lemnas angående af D:r A. gjorda fynd:
- »Lasiocampa Quercifolia L. Den af mig 1887 (Ent. Tidskr. 1887 sid. 68) omnämnda fjärilen tillhör var. *Alnifolia*. Af hufvudarten har funnits ett enstaka exemplar.

Agrotis Linogrisea Schiff, 1 ex., kläckt $^9/_7$ 87 af larv, funnen på våren fullvuxen under mossa i furuskog vid Årup.

A. Florida SCHMIDT mycket vanlig 87 och 88 såväl i Kristianstad som på Ekholmen. (Arträttigheten förekommer mig tvifvelaktig.)

Apamea Testacea HB. är vanlig här i orten.

Hadena Lithoxylea F., 2 ex. på Ekholmen juli 88.

H. Ophiogramma Esp., några ex. i Kristianstad och på Ekholmen juli 87. Ny för Sverige.

Hyppa Rectilinea Esp., 1 ex. Ekholmen 88.

Nænia Typica L. är ett af de förargligaste skadedjuren i fruktträdgårdar, i synnerhet för spalierträden och de unga plantorna af alla arter i fruktträdskolan. Larven öfvervintrar knappt halfvuxen, ligger i jorden vid roten af trädet och, då knopparne på våren börja svälla, kryper han om nätterna upp och kan fullkomligt bortäta hvarje knopp på trädet, i synnerhet blomknopparne.

Calamia Lutosa HB. Flyger i midten af sept. i skymningen vid kanten af stillastående vatten, såväl större som mindre.

Meliana Flammea Curt., 1 ex. Kristianstad juli 88. Ny för Sverige.

Leucania Impudens HB., några ex. i juli 88. Ny för Sverige. Caradrina Menetriesii KR. visade sig i stor mängd juli 88 såväl i Kristianstad som på Ekholmen.

C. Palustris HB., 1 ex. juli 87 i Kristianstad.

Dyschorista Suspecta HB. ej sällsynt.

Plusia C. aureum Knoch, 1 ex. juli 87 i Kristianstad. Flög på rikt gräsbevuxen äng tidigt på qvällen. Ny för Skandinavien.

Thalpochares Paula HB. flög i mängd på strandmarken vid Åhus juli 80.

Hypenodes Costæstrigalis Stph., några ex. på Ekholmen Ny för Sverige.

Boarmia Roboraria Schiff., 1 ex. Ekholmen juli 88.

B. Crepuscularia HB. rätt vanlig.

Scodiona Fagaria THBG, 1 ex. maj 80 på sandmark.»

Hr Landtbr. N. Olsson å V. Olinge i Gryts socken meddelar att han därstädes anträffat

Crateronyx Dumi L., ett par exemplar under skilda år.

Lasiocampa Ilicifolia L.

Jaspidea Celsia L.

Hr Possessionat C. Borgström å Rosentorp i Oppmanna socken har där bland annat funnit

Pygæra Anastomosis L.

Toxocampa Viciæ HB.

Boarmia Roboraria Schiff.

Färlöf i januari 1890.

J. A.

RÉSUMÉ.

(P. 81 du texte.)

JOSEF ANDERSSON. Contributions à la connaissance de l'extension géographique des Macrolépidoptères Suédois.

L'auteur a trouvé dans les environs de Färlöf, presque 8 kilom. à nord-ouest de Christianstad (une ville dans la province Scanie au sud de Suède) un grand nombre de papillons très rares, dont deux éspèces sont nouvelles, l'une (Eucosmia certata HB) pour la Scandinavie, et l'autre (Tæniocampa stabilis VIEW) pour la Suède. Des papillons rares sont trouvés par lui aussi à Åhus et à Byrhult (Scanie) et à Furuby (la province Smolande), qui sont enumerés dans le memoire.

Il ajoute une liste de papillons rares, trouvés par Mr le D:r Ammitzböll. à Christianstad et à Ekholmen. Comme nouveaux pour la Suède sont annoncés: Hadena ophiogramma Esp., Meliana flammea Curt., Leucania impudens Hb., et Hypenodes costæstrigalis Stph.; la noctue Plusia C. aureum Knoch. est nouvelle pour la Scandinavie.

Mr N. Ohlson à Vestra Olinge et Mr C. Borgström à Rosentorp (deux endroits dans la Scanie) ont aussi pris quelques papillons très rares dans leurs régions.

SYNONYMISCHE BEMERKUNGEN ZU DEN PACHYRRHYNCHIDEN

VON

PROF. CHR. AURIVILLIUS.

Bei der Bestimmung der Pachyrrhynchus-Arten des Reichsmuseums zu Stockholm, unter denen sich nunmehr auch die Typen Chevrolats befinden, habe ich folgende Synonymen gefunden. Pachyrrhynchus chlorites Chevrol. 1881 = (rutilans Behrens 1887).

- congestus Pascoe 1871 = (luteoguttatus Chevrol. 1881).
- » gemmatus Waterh. 1841 = (ignipes Chevrol.
- » Lorquini Chevrol. 1881 = (flavopunctatus Kraatz 1888).

Argynnis Freja TheG.

Denna nordiska fjäril, förut i Sverige icke funnen sydligare än i Jämtland, har under sistlidne sommar blifvit tagen af hr jägmästaren C. W. LUNDBORG vid Ättetorp å Kolmorden enligt meddelande i bref från d:r H. NERÉN.

O. T. S.

ÄNNU EN MYGGART FUNNEN I SALA GRUFVOR.

MEDDELANDE VID ENT. FÖRENINGENS SAMMANKOMST DEN 8 MARS 1890

AF

SVEN LAMPA.

Uti denna tidskrifts nionde årgång, 1888, sid. 97, förekommer en uppsats af d:r CARL AURIVILLIUS, hvilken omnämner, att bade larver och utbildade exemplar af en Chironomus-art, antagligen Ch. fuscipes Mrig., blifvit funna på ett så ansenligt djup som 750 fot uti ofvannämda grufvor. Författaren hänvisar äfven till en äldre publikation af prof, C. H. Boheman, införd uti Öfvers. af Kongl. Vet.-Akad. Förhandlingar för år 1840, hvaruti anföres att en art af de s. k. vintermyggorna, nämligen Trichocera regelationis Lin. blifvit funnen i mängd uti grufvorna vid Falun. Om nyssnämda båda dipterarter såsom fullbildade insekter nedtränga i djupet eller om de där ständigt lefva och fortplanta sig, därom är man ännu i denna dag oviss, af brist på iakttagelser i denna rigtning. Båda författarne framhålla äfven hur litet man ännu har sig bekant angående djurlifvet på dylika underjordiska platser och uppmana härför till noggranna forskningar på ort och ställe.

På samma gång jag härmed får instämma uti en dylik uppmaning, torde det vara på sin plats att omnämna upptäckten af ännu en myggart, som lär förekomma ymnigt uti alla grufvor vid Sala. Genom herr grufveingeniören CARL SAHLIN vid silfververket derstädes, erhöll jag nämligen i december förlidet år en skrifvelse, som omtalar detta, äfvensom en liten ask, innehållande några exemplar af sjelfva djuret. Vid granskningen af dessa befanns, att de tillhörde en art af vintermyggor, som, öfverallt där den påträffats, visat sig vara sällsynt och i vårt land hittills varit känd endast från Skåne. Dess namn är Trichocera maculipennis Meig. Några upplysningar om dess lefnadssätt lemnar dock ej ingeniör SAHLIN, men iakttagelser härutinnan torde nog af honom komma att göras, alldenstund han synes hysa stort intresse

för saken. För att uppmuntra till och i någon mån underlätta vidare efterforskningar, har jag trott det kunna vara på sin plats att här anföra hvad man hittills, så vidt jag vet, känner rörande nu berörda insekters lefnadssätt, äfvensom en kort öfversigt af de arter, som hittills blifvit funna i Skandinavien. En sådan har visserligen kyrkoherde Wallengren redan lemnat i denna tidskrift för 1881, sid. 197, men då nu tillkomma tvänne arter, som anträffats i Danmark och förr eller senare äfven torde blifva funna i Sverige, blir ett återupprepande af ett och annat nödigt, för att få en tydligare öfverblick af det hela.

Slägtet *Trichocera* tillhör den stora diptergruppen *Nematocera*, som karakteriseras genom minst sexledade antenner och 3—5 ledade palper, samt familjen *Tipulariæ* Meig., hvars representanter hafva en tydlig, böjd tvärfåra, som skiljer fram- och mellanryggen från hvarandra, samt vingarne försedda med många ribbor.

Slägtet *Trichocera* Meig. har följande kännetecken: antennerna framsträckta, deras två första leder tjockare, de öfriga smala, finhåriga, de yttersta blott med svårighet urskiljbara från hvarandra; palperna femledade, inåt böjda. Den närmast bakkroppen befintliga vingribban kort, mot spetsen starkt inåt böjd.

Hithörande arter hafva fått namnet vintermyggor, emedan de visa sig vid blid väderlek äfven under den kalla årstiden. De anträffas då sittande på väggar, hägnader och andra föremål eller, isynnerhet mot aftnarne, kringflygande i luften. Enligt Perris och Walker skola larverna lefva uti ruttnande vegetabilier och svampar.

Artöfversigt.

- A. Vingarne sakna mörka fläckar.
  - a. Vingarne vattenklara.
    - b. Bakkroppen enfärgad.
      - c. Större, omkring 5 mm. lång eller derutöfver.

Hiemalis.

cc. Mindre, föga mer än 3-4 mm. lång.

Parva.

bb. Bakkroppen med mörka tvärband.

Annulata.

aa. Vingarne gråbruna.

Fuscata.

- B. Vingarne med en eller flera mörka fläckar.
  - c. En fläck vid basen af tredje längsribban.

Maculipennis.

cc. Ofvannämda fläck saknas.

Regelationis.

1. Tr. hiemalis De Geer. Mem. VI, 360, 13; Tab. 21, fig. 1 (nat. storlek), f. 2 (förstorad) 1776. — Meig. Dipt. I, 213 (1818). — Staeg. Dipt. Dan. 1840, s. 56. — Zett. Dipt. Scand. X, s. 4041. — Siebke. En. IV, 240. — Schiner. Faun. Austr. II, 584 (1864).

Brunaktigt grå, på ryggen fyra, ofta otydliga längslinier. Svingkolfvar bleka med mörk klubba. Vingarnes bakersta tvärribba nästan i rät linie med den bredvidliggande. Längd 5, vingen 6 mm.

Allmän i hela Skandinavien och under den kallare årstiden i rörelse vid mildt väder. Förvandlingarne troligen okända.

2. Tr. parva Meig. Dipt. I, 213. — Zett. Dipt. Scand. X, 4043. — Staeg. Dipt. Dan. 56.

Liknar föregående, men är nära hälften mindre, samt har blott de båda mellersta ryggstrecken tydliga. Längd 4, vingen 5 mm. Anses af Schiner och Wallengren som blott en varietet af den förstnämda.

Allmän isynnerhet höst och vår uti hela Skandinavien på sumpiga ställen. Förvandlingarne troligen obekanta.

3. Tr. annulata Meig. Dipt. I, 215. — Zett. Dipt. Scand. X, 4044. — Staeg. Dipt. Dan. 57. — Bremi Isis 175 (1846). — Perris Ann. Soc. ent. France. T. V, s. 37, Pl. I, III, f. 1—9 (1847). — Schiner Faun. Austr. II, 548.

Brunaktigt gul, bakkroppen med mörka ringar; rygglinien bred, brun, stundom delad i tvänne, halskragen gul, bröstets sidor blekgula. Hanens analbihang vid basen tjocka, utåt smala, griffelformiga, tillbakaböjda. Vingribborna brungula. Den blekaste af arterna. Troligen den enda af dem, hvars förvandlingar äro kända.

Enligt Perris är larven 7—8 mm. lång och 1 mm. bred. Dess hud är läderartad, blekröd, framhufvudet mörkare. Hufvudet fritt, äggformigt, dess yta slät. Ofvanifrån synas de två horn-

artade mandiblerna, som hafva klufven spets; öfverläppen framtill rundad och kantad med hår. På hvardera sidan om honom en liten enledad och kägelformig palp. Epistomet har i midten en aflång fördjupning och i pannan löpa två brunaktiga linjer. som slutligen hopstöta på hjessan. Utanför dessa, helt nära mandiblernas bas, synes på hvardera sidan af hufvudet en hvitaktig plätt, som sedd från sidan visar sig vara en kägelformig, tvåledad och rudimentär antenn, och något framom denna sitter en liten Kroppssegmenterna äro 11 (12?), alla af nästan samma längd och försedda med 2-3 tvärveck, hvarigenom sjelfva segmentkanterna blott med någon svårighet kunna urskiljas. Utmed sidorna löper en tydlig valk, utgående från tredje och upphörande vid elfte segmentet. Detta bildar bakåt fyra köttiga flikar, två främre samt två bakre, som äro något längre. De sistnämda tillhöra förmodligen ett tolfte segment, och hafva på öfversidan helt nära basen tvänne blekröda, tappformiga utskott, hvilka genom tracheer stå i förbindelse med tvänne mindre dvlika vid basen af första segmentet. Alla segmenterna utom de två främsta äro beklädda med mycket fina och korta, samt för obeväpnadt öga knappast skönjbara hår.

Puppans skal är mjukt samt bildadt af larvhuden, och den fullbildade insektens yttre kroppsdelar äro redan hos henne synliga. Till färgen är hon rödaktig, mörkare på hufvud, mellankropp, vingslidor och ben. Ögonen äro rödbruna, hufvudet ofvan samt mellankroppen småhåriga, och abdominalsegmenternas bakkanter äro besatta med små, hornartade och bakåt rigtade taggar, hvilka tjäna till hjälp vid förflyttning i jorden. Sista segmentet är kägelformigt, hornartadt, punkteradt och vid basen beväpnadt med två triangulära tänder. På främre delen af mellankroppen befinna sig två cylindriska, något böjda och på tvären fint strierade utväxter eller stigmata.

Larverna påträffades första gången i myckenhet i ruttnande kurbitser och senare uti svampar. Enligt Bremi l. c. äro de äfven af Leon Dufour anträffade uti sistnämda växter.

Denna art är ännu ej upptäckt i Sverige, men träffas under senhösten här och där i Danmark, Tyskland m. fl. länder. Den vistas mestadels i häckar, på gödselhögar och där svampar växa. Dess flygt sker stötvis i lodräta höjningar och sänkningar och

mot aftnarne samla sig hundratals individer uti flockar, för att tillsammans utföra sina egendomliga luftiga danser.

4. Tr. fuscata Meig. Dipt. I, 212. — Staeg. Dipt. Dan. 56. — Zett. Dipt. Scand. X, 4042. — Schiner. Faun. Austr. II, 548.

Liknar *hiemalis*, men blott de två mellersta rygglinierna äro tydliga och färgen är öfverallt mörkare, utom på genitalierna. Vingarne ej vattenklara, utan gråbrunaktiga. Längd 5 mm., vingen 6 mm. Förvandlingen okänd.

Förekommer sparsamt här och där i Danmark och Tyskland m. fl. länder under oktober månad; men är ännu ej anmärkt i Sverige.

5. Tr. maculipennis Meig. Dipt. I, 214. — Zett. Ins. Lapp. 853. — Staeg. Grönl. antliat. 356 (1845). — Zett. Dipt. Sc. 4046. — Schiner. Faun. Austr. 547. — Tipula cinerea Fabr. Ent. Syst. IV, 240. — Limnobia cinerea Meig. Dipt. I, 149.

Brunaktigt grå, halskragen smutsigt hvitgul, de fyra rygglinierna ofta otydliga. Vingarne hafva tre, vanligen tydliga, mörka fläckar, af hvilka den innersta, närmast vingroten, är aflång, nästan fyrsidig och belägen vid basen af tredje ribban; den mellersta på tvärribban, som tillsluter diskfältet, samt den yttre, närmast vingspetsen, på den korta tvärribba, som sammanbinder andra och tredje ribborna. Hanens analbihang äro tånglikt böjda mot hvarandra och honans äggläggningsrör spetsigt och krökt nästan i form af en klo. Längd 7, vingen 9 mm.

Enligt Zetterstedt skall arten vara sällsynt om våren i södra Sverige (Skåne), södra Norge och vid Petersburg. Enligt Schiner är den mycket sällsynt i Österrike, men upptages icke af Neuhaus i hans »Diptera Marchica». Som vi sett är den nu under förra delen af vintern funnen i mängd i Sala grufva.

6. Tr. regelationis Lin. Faun. Suec. N:r 1754 (1761). — Meig. Dipt. I, 214, Tab. 7, f. 9 Q. — Zett. Ins. Lapp. 853. — Staeg. Dipt. Dan. 56 (oratt kallad relegationis). — Zett. Dipt. Sc. X, 4045. — Bohem. Öfvers. Vet.-Ak. Förh. 1849, s. 155. — Schiner. Faun. Austr. II, 547.

Brungrå, ryggen med fyra, ibland otydliga, mörkare längslinier, de båda yttre framtill afkortade. Tvärribban mellan tredje och fjerde ribban beskuggad af en mörk fläck, och den bakersta tvärribban icke liggande i linie med den närmaste, utan berörande längsribban något innanför den nyssnämdas utgångspunkt. Analbihangen hos hanen uppåt och nedåt böjda och deras spetsar korsande hvarandra. Längd 5, vingen 7 mm.

Mycket allmän sent på hösten och tidigt om våren i södra och mellersta Sverige, södra Norge samt hela Danmark. I Falu grufvor träffas den hela året om. Enligt Bremi lefva larverna uti svampar.

Enligt hvad ofvan blifvit antydt, skulle det vara önskvärdt, om undersökningar komme att göras angående dessa myggors tidigare lefnadsperiod, äfvensom om det blefve utrönt, om de såsom fullbildade begifva sig ned i grufvorna, eller om de der fortplanta sig, i likhet med hvad som synes vara fallet med den *Chironomus*-art, som d:r Aurivillius omnämt. I senare fallet skulle man nämligen kunna förmoda, att några skiljaktigheter borde till sist uppstå mellan de underjordiska och de i fria luften lefvande individerna. Särdeles svårt torde det ej blifva för personer, som vistas på ort och ställe, att uppsöka larver, i fall sådana verkligen finnas i djupet, ty de skulle helt visst anträffas uti de vegetabiliska ämnen, som af en eller annan orsak nedkommit i grufvorna. Att uppföda dem, för att i sinom tid erhålla exemplar af sjelfva imagon, bör ej möta några större svårigheter.

RÉSUMÉ.

(P. 89 du texte.)

SVEN LAMPA. Encore une éspèce de moucherons, trouvée dans les mines de Sala (Mines d'argent dans la province Westmanlande).

L'auteur raconte, que Mr Sahlin, ingenieur de ces mines, y à trouvé presque partout un moucheron, *Trichocera maculipennis* Meig., qui est nouveau pour la Suède excepté la Scanie. Il donne des déscriptions courtes de six éspèces de ce genre, qui sont à present connues comme Scandinaves et il ajoute ce que l'on connait de leurs metamorphoses et de leur biologie en général.

FÅNGSTBURKAR FÖR ENTOMOLOGER.

AF

C. G. H. THEDENIUS.

Bland de ämnen, som blifvit använda såsom medel att döda insamlade insekter, har cyankalium alltmer utträngt de öfriga. Detta ytterst giftiga ämne måste dock anbringas i fångstburkarne på sådant sätt, att faran för olyckshändelser så mycket som möjligt förminskas. Detta mål vinnes bäst, om man i fångstburken inlägger det i små bitar sönderkrossade saltet och därefter öfvertäcker det med torr, bränd gips, hvarmed alla mellanrummen mellan cyankaliumbitarna äfven böra noggrant utfyllas. Därefter öfvergjutes denna fyllning med gipsvälling, som snart hårdnar och fasthåller de undre lagren så kraftigt, som för ändamålet är behöfligt.

På sådant sätt beredda fångstburkar kunna med samma fyllning användas under i à 2 år, under hvilken tid det i gipsen inbäddade cyankaliet, till följd af en småningom fortgående sönderdelning utvecklar så mycket cyanväte, att i kärlet instängda insekter efter några sekunder dö. Så vidt jag kunnat finna, har cyanväteutvecklingen aldrig varit så stark, att den kunnat förorsaka vådliga verkningar för den, som handskas med fångstburkarna. Dock torde det vara rådligast att ej inandas mer cyanväte, än som vid kärlets öppnande sprider sig i luften. Jag har dock, för att undersöka om cyanväteutvecklingen varit nog kraftig, försigtigt, men direkt luktat på den i kärlet instängda gasen, utan att det medfört någon olägenhet, men jag vill dock afråda från att dylika försök göras.

Om man vill befria kärl från gammal cyankaliumfyllning, bör man ej därvid använda någon syra, ty om någon bit cyankalium ännu ej blifvit sönderdelad, så skulle genom inverkan af syra en så häftig utveckling af cyanväte kunna uppstå, att den kunde blifva lifsfarlig för den, som verkställer kärlens rengöring.

Mängden af cyankalium, som är behöflig för hvarje kärl, är beroende af kärlets storlek. För vanliga fångstburkar torde 8—10 à 12 gram vara alldeles tillräckligt.

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning angående vård och försäljning af arsenik samt andra giftiga ämnen och varor af den 7 Januari 1876, tillåter, att andra giftiga ämnen än arsenik, äfvensom beredningen deraf må från apoteksinrättning utlemnas:

»på kort förut afgifven skriftlig reqvisition, upptagande namnet på det apotek, till hvilket den är stäld, och ändamålet, hvartill varan skall begagnas, samt försedd med reqvirentens egenhändiga namnteckning:

till känd vetenskapsidkare eller konstnär för vetenskapliga och konstnärliga ändamål;

skolande dylika reqvisitioner egenhändigt qvitteras af reqvirenten med utsättande af år och dag jemte förbindelse att med giftet varsamt umgå och att ej däraf meddela åt andra — — — ...

Det möter alltså intet hinder för »känd vetenskapsidkare» att från apotek utfå cyankalium, om giftstadgans ofvan anförde bestämmelser iakttagas. Hvar och en entomolog kan därför själf ställa i ordning sina fångstburkar, om han så önskar. Det handlag som erfordras för ändamålet lär man sig lätt.

De som ej själfva vilja hafva besväret att verkställa inläggningen af cyankaliumfyllningen i kärlen, kunna, under iakttagande af här ofvan ur gällande giftstadga anförda bestämmelser, erhålla komplett färdiga fångstburkar af tre olika storlekar till ett pris af 50 öre stycket på apoteket Korpen i Stockholm. Ritningen till dessa fångstburkar är uppgjord af f. d. konservatorn W. MEVES.

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS I STOCKHÖLM SAMMANTRÄDE DEN 8 MARS 1890.

Genom mellankomna hinder af flera slag hade denna sammankomst måst framflyttas från den i stadgarne bestämda »sista lördagen i Februari» till lördagen den 8 mars, då föreningens medlemmar samlades hos ordföranden.

Sedan protokollet för föregående sammankomst blifvit uppläst och godkändt föredrogs följande

Revisionsberättelse för år 1889.

Undertecknade, som vid Entomologiska Föreningens sammanträde den 14 sistlidne december utsågos att revidera räkenskaperna för år 1889, få efter verkstäldt uppdrag afgifva följande berättelse.

A. F. REGNELLS fond och P. F. WAHLBERGS fond, hvarifrån räntorna öfverförts till Allmänna kassan, hade under året icke vunnit någon förökning samt utgjorde hvardera 2,000 kronor.

Ständiga ledamöters fond, hvarifrån räntan äfven öfverförts till Allmänna kassan, hade under året vunnit en förökning af 200 kr., i det att lektor Dusén i Kalmar och löjtnant GRILL inträdt såsom ständiga ledamöter. Den utgjorde vid årets slut 1,300 kronor.

OSKAR SANDAHLS fond, hvarifrån räntan likaledes öfverförts till Allmänna kassan, hade under året genom gåfva från sällskapet Fauna vunnit en förökning af 75 kr. och utgjorde vid årets slut 2,448 kr. 45 öre

Af det sagda framgår, att de fyra förenämde fonderna vid årets slut tillsammans utgjorde 7,748 kr. 45 öre.

Ställningen i Allmänna kassan utvisas af följande öfversigt.

Digitized by Google

Debet.

Behållning vid årets början	-		311:	6 1
- Inkomster:				
Under året influtna årsafgifter:	-			
ı för 1887 6: —	-			
5 » 1888 30: —				
238 » 1889 1,428: —				
1 » » å 10 francs 6: 89	1,470:	89	•	
Räntor från förenämnde fonder	427:	32		
Behållning å försålda exemplar af tidskriften	65:	4 I		
Försålda separater ur biblioteket		10		
» exemplar af GRILLS ordbok	14:	_		
För annonser i tidskriften	. 14:	35	1,999;	07
	Summa			
		٠	,5	
Kredit.			•	
Utgifter:				
För framställandet af årgången 1889 af tidskriften:				
Tryckning, papper och häftning 1,052: 53				
Illustrationer 77: -	1,129:	53		
Utsändning af tidskriften till in- och utlandet				
För sammankomsterna		72		
Bokinköp för biblioteket	. 85:	_		
Inbindning af böcker	. 96:	_		
Arvode till distributören	50:	_		
En krans på lektor Holmgrens likkista (sedan Sven-				
ska Trädgårdsföreningen godhetsfullt efterskänk	t			
halfva priset)	14:	_	1,610:	66
Behållning vid årets slut			700:	
	Summa			
· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·				

Antalet ledamöter utgjorde den 14 sistlidne december 287, hvaraf 245 betalande, hvadan årsafgifternas belopp enligt denna beräkning uppgår till 1,470 kronor.

Till behållningen vid årets slut höra äfven, ehuru ej af oss inräknade i föregående räkenskapsöfversigt, ett mindre antal resterande årsafgifter, restupplagen af tidskriften och GRILLS ordbok samt för försäljning afsedda, men ännu ej realiserade separater ur biblioteket.

Föreningens säkerhetshandlingar hafva af oss inventerats och befunnits vara i vederbörligt skick samt öfverensstämma med de i styrelsens protokoller därom antecknade beslut. Räkenskaperna äro i god ordning och med tillhörande verifikationer försedda, hvadan vi på grund af sålunda verkställd granskning tillstyrka Entomologiska Föreningen att bevilja styrelsen full ansvarsfrihet för dess förvaltning under år 1889. Därjämte få vi, på grund af tagen känne-

ENTOMOL. FÖRENINGENS SAMMANTRÄDE DEN 8 MARS 1890.

dom om styrelsens verksamhet, med synnerligt nöje framhålla, hurusom föreningens arbetschef och styrelsen i dess helhet med samma oförtrutna och uppoffrande nit, som förut, vårdat föreningens angelägenheter.

Stockholm den 7 mars 1890.

Gottfried Hofgren.

Simon Nordström.

Den af revisorerna föreslagna ansvarsfriheten för 1889 års förvaltning beviljades Styrelsen och kassaförvaltaren.

På förslag af prof. Aurivillius beslöt Styrelsen att af årets behållning 700 kr. 2 öre skulle 51 kr. 55 öre öfverföras till OSKAR SANDAHLS fond, hvars å bankräkning stående medel 948 kr. 45 öre sålunda höjdes till 1000 kr., hvilken summa skulle insättas på deposition mot möjligast högsta ränta. De af d:r Dusen till till ständiga ledamöters fond inbetalde 100 kr. skulle på samma sätt göras fruktbringande.

Till suppleant i Styrelsen efter kassören Hofgren, som afsagt sig uppdraget, valdes löjtnanten Claes Grill.

För föreningen tillkännagafs, att döden den 16 januari detta år bortryckte en af föreningens mera framstående ledamöter, skogsinspektören m. m. Olof Alfred Smedberg.

Till nya ledamöter hade styrelsen invalt: på förslag af ordföranden cand. med. Lars Jansen (Kristiania), gravören E. A. LÖVENDAL (Köpenhamn) och jägmästaren Hugo Samzelius (Gellivare) samt på förslag af prof. Auriuillius fil. kand. Enzio Reuter (Helsingfors).

Konservator Lampa höll sedan ett föredrag om en art af de s. k. »Vintermyggorna», Trichocera maculipennis Meig, som af grufingeniören Carl Sahlin under sistlidne december månad påträffats i stor mängd i alla grufvor i Sala. Denna myggart har förut endast sällan iakttagits under våren i Skåne, södra Norge och vid Petersburg samt mycket sällsynt i Österrike. Hr L. erinrade om fyndet äfven i Sala grufva på 750 fots djup af en annan mygga af slägtet Chironomus (Ch. fuscipes Meig?), beskrifven af docenten Carl Aurivillius i en föregående årgång (1888) af Entomologisk Tidskrift, samt om Bohemans beskrifning (1849) af en annan vintermygga Trichocera regelationis Lin., som lefver i Falu grufva. Dessa vintermyggor hafva sitt namn deraf, att de framkomma under blida vinterdagar och då i syn-

nerhet mot skymningens annalkande anställa sina luftiga danser. Huruvida dessa i grufvor funna vintermyggor der fortplantas och utvecklas eller om utvecklingen sker på annat ställe ofvan jord och myggorna sedan begifva sig ned i grufvorna, är ännu icke utredt. (Se Ent. Tidskr. 1890, sid. 89.)

Professor Aurivillius anmälde sedan den nyligen utkomna sista delen af lektor Holmgrens Ichneumonologia Suecia, omfattande »Ichneumones pneustici», med hvilken grupp ichneumonidernas afdelning bland steklarne afslutas. Manuskriptet till den nu utkomna delen fanns lyckligtvis i det allra närmaste fullständigt utarbetadt af författaren vid hans oväntade bortgång, så att det samma kunde genom Vetenskapsakademiens försorg utgifvas och öfvertogs på förlag af herr Norstedt & Söner, hvilken firma äfven utgifvit de föregående delarne af samma arbete.

Hr A. redogiorde därefter i korthet för resultaten af kläckningsförsök, anstälda med 70 galläpplen, bildade på ekknoppar af den mindre vanliga gallstekeln Cynips ramuli. Ur 31 af dessa galläpplen hade kläckts endast hanar, ur 36 endast honor och endast ur 3 både hanar och honor. Då nu äggen, kring hvilka dessa galläpplen utvuxit, läggas på våren af den generation af denna stekelart, som då framkommer och som endast består af honor, utan en enda hane, så voro naturligtvis äggen i de nu kläckta galläpplena alla obefruktade. Då lika väl båda könen ur dem framkommo, så talar det nu funna förhållandet emot den af många entomologer hyllade åsigten, att obefruktade ägg af insekter endast skulle frambringa hanar. Det synes snarare, som om den af andra framstälda hypotesen skulle bekräfta sig, att stekelhonan kan efter behag bestämma det blifvande könet af det yngel, som kommer ur det ägg hon lägger. Det är att märka, att ur hvarje galläpple erhållits flere individer, t. ex. ur ett 15 stycken hanar, ur ett annat 32 st. honor o. s. v., men med undantag af 3 fall, såsom ofvan nämts, endast ettdera könet ur hvarie galläpple. Man kan icke rimligen antaga, att olika till gång på näring skulle här kunnat inverka på utvecklingen af könet, emedan alla galläpplena i detta hänseende erbjuda alldeles enahanda förråd af samma beskaffenhet. Å andra sidan kan tillläggas, att den sålunda framkomna generationens honor lägga befruktade ägg, ur hvilka följande vår endast honor utvecklas,

såsom ofvan är sagdt. Hr A. anmärkte i sammanhang med det förutgående en egenhet rörande en annan art af samma gallstekelslägte, C. terminalis, hvars galläpplen, liknande mindre potatesknölar, allmänt förekomma i toppen af qvistarne hos våra ekar. I Tyskland uppgifvas honorna af denna stekel ofta hafva förkrympta vingar. Här i Sverige hade hr A., ehuru han mycket ofta utkläckt denna stekel, aldrig funnit bland de talrika honorna någon enda med förkortade vingar.

Prof. Aurivillius förevisade på begäran af konservator Meves ett antal exemplar af Argynnis Aphirape, tagna af jägmästaren Lundborg i trakten af Norrköping och tydligen stående på öfvergången mellan den sydliga och östliga hufvudformen samt den nordliga varieteten Ossianus af denna fjäril, hvilken senare icke är funnen sydligare än i Helsingland.

Direktör Holmerz omtalade en svår insekthärjning under förliden sommar i Nerike, där i en trakt mellan 400 och 500 tunnland tallskog blifvit alldeles affrätt af larverna till en mätarefjäril, Bupalus piniarius, som uppäter allt det gröna hos barren och lemnar endast medelnerverna qvar, så att tallqvistarne se ut, som om de vore besatta med utstående gråa borst, såsom man äfven iakttagit i en trakt af Vestergötland förlidet år enligt meddelande af byråchefen J. Meves. I september krypa larverna ned från träden för att förpuppa sig i jorden under mossan i skogen. Man hade försökt att rifva upp mossan under hösten för att komma åt pupporna, men de lågo för djupt ned i marken för att vara åtkomliga. Under mossan hade påträffats en stor mängd puppor af en stekel, Lophyrus pini, som periodvis med långa mellantider äfven uppträdde massvis såsom en svår förödare af tallskogen. Man hade föreslagit att i den skadade skogstrakten låta svin, som äro mycket begärliga på fjärilpuppor, få böka upp marken, men försöket hade icke kunnat utföras af brist på tillräckligt antal svin. Under det lifliga meningsutbyte, som uppstod rörande insekthärjningar och olika medel mot dem, framhölls af hr Lampa vigten af att genom kläckningsförsök af ett större antal puppor till skadeinsekterna söka utröna, om pupporna i någon högre grad voro angripna af parasitsteklar, i hvilket fall man kunde förutsäga, att insekthärjningen vore på återgång och skulle inom kort upphöra, kanske icke alls ega rum ett följande år.

Direktör Holmerz förklarade sig villig att för detta ändamål till hr Lampa öfverlemna ett antal puppor af *Bupalus piniarius*. För öfrigt framhölls under detta meningsutbyte den stora vigten af att särskildt till ollonborrarnes utödande kraftiga åtgärder vidtagas och nödvändigheten af att staten dervid stödjande ingriper.

Ordföranden redogjorde sedan för en uppsats för Entomologisk Tidskrift af pastor G. Sandberg i S. Aurdal i Norge, som omtalar, att 2 larver af en skalbagge, en välbekant s. k. knäppare, Agrypnus murinus, blifvit utdrifna från en 10 år gammal gosse, hvarefter denne blifvit befriad från förutvarande plågor i magen med åtföljande retningssymptom från nervsystemet. I sammanhang härmed erinrades om en i Svenska läkaresällskapets tidskrift Hygiea 1887 införd zoologisk-medicinsk studie af ordföranden: »Om insekters förekomst inom den menskliga organismen», ur hvilken studie anfördes ett par fall af s. k. Canthariasis, eller skalbaggslarvers förekomst i tarmkanalen hos menniskan, jämte den öfver dessa fall i »Studien» meddelade kritiken.

Därefter refererades ur den danska tidskriften »Entomologiske Meddelelser» (band II, h. 2) en uppsats af prof. Fr. Meinert om »Spyflugelarver i ögat på en padda (Bufo vulgaris)» hos hvilken sju dylika larver hade inträngt och förstört det högra ögat.

Till sist upplästes ett bref från löjtnant C. Grill, som för närvarande vistas i Alger, där nu full sommar är rådande och der han hade haft tillfälle att göra intressanta entomologiska iakttagelser; bland annat skildrade han ett tåg af en s. k. processionsfjäril, Cnethocampa Pityocampa, som vandrar i en lång rad, då han är på väg att uppsöka förpuppningsställen. Denna larv är beklädd med långa hår, hvilkas vidrörande förorsakar svår rosinflammation i huden.

Oskar Th. Sandahl.

RÉSUMÉ.

(P. 97 du texte.)

O. SANDAHL. Réunion de la Société entomologique de Stockholm le 8 mars 1890.

M. le prof. O. Sandahl, le president, annonce que la Société à plaindre le mort d'un membre très interessé M. O. A. Smedberg, un des inspecteurs des bois d'étàt, qui est décedé le 16 janvier passé. Quatre membres nouveaux sont elus par la direction: M. L. Jansen, Cand. Med. (Christiania, Norwège), M. E. A. Lövendal, graveur (Copenhague, Danemarc), M. Enzio Reuter, Dr en Filosofie (Helsingfors, Finlande) et M. H. Samzelius, maitre de la vénerie (Gellivare, au nord de Suède).

Il est fait lecture du rapport d'exercise de 1889, signé par S. Nordström et G. Hofgren, et la direction a reçu decharge pour l'année passé.

M. le conservateur S. Lampa mentionne, que M. C. Sahlin a trouvé dans les mines de Sala encore une éspèce des »moucherons d'hiver», *Trichocera maculipennis* Meig.

M. le professeur Chr. Aurivillius presente »Ichneumonologia Suecica» par M. A. E. Holmgren, Tom. III, le dernier tome de cet ouvrage, contenant »Ichneumonides pneustici», qui vient d'étre publié aprés le mort de l'auteur.

M. Aurivillius donne une exposé tres intéressant des resultats de ses essais nombreux d'éclore des galles de l'hyménoptère Cynips ramuli. 31 de ces galles out délivré seulement des mâles et 36 seulement des femelles, mais de trois sont éclos les deux sexes ensemble.

M. Aurivillius montre de la part de M. W. Meves plusieurs spécimens du papillon Argynnis Aphirape, ramassés par le maitre de la vénerie C. W. Lundborg dans les environs de la station de chemin de fer Åby (pas loins de la ville Norrköping); ces specimens appartenaient à une variété intermédiaire entre l'éspèce nommée et la variété Ossianus, qui est trouvé seulement

dans le nord de Suède jusqu'à Helsingland, quelle province est la frontière meridionale de la dite variété.

M. le directeur Holmerz fait rélation d'une grande dévastation des forèts de pins dans la province Nericie (Nerike, dans le centre de la Suède) causée par les chénilles d'un papillon géomètre *Bupalus piniarius*. M. le chef de bureau J. Meves mentionne la même calamité d'une region dans la province Vestrogothie.

GÅFVOR TILL ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS BIBLIOTEK UNDER ÅR 1889.

1. Från lärda sällskap i utbyte mot tidskriften.

A. Entomologiska sällskap.

Berlin, Deutsche Entomologische Gesellschaft. Deutsche Entomologische Zeitschrift. B. 33. 1889.

----, R. Friedländer & Co. Entomologische Nachrichten. 15. 1889.

Breslau, Verein für schlesische Insektenkunde. Zeitschrift für Entomologie. Heft. 14. 1889.

BROOKLYN, Entomological Society. Entomologica Americana. Vol. 5. 1889. BRUXELLES, Société Entomologique. Annales. Tom. 32. 1888; 33. 1889; Comptes Rendus 1889: n:o 108—120.

CAMBRIDGE, Entomological Club. Psyche. Vol. 4: n:0138-140. Vol. 5: n:0154-168. 1889.

Dresden, Entomologischer Verein Iris. Correspondenz-Blatt N:o 4, 5. —
Deutsche Entomologische Zeitschrift. Lepidopterologische Hefte. 1889.
FIRENZE, Societá Entomologica Italiana. Bulletino. Tom. 21: 1, 2. 1889.

GENÈVE, L'Entomologiste Genevois. Année 1: 1-10. 1889.

Gravenhage, De nederlandsche Entomologische Vereeniging. Tijdschrift voor Entomologie. Deel 31: 3, 4. 1888; 32. 1889.

Guben, Internationaler Entomologischen Verein. Entomologische Zeitschrift. Jahrg. 3. 1889—90.

Paris, Société entomologique de France. Bulletin, 1889.

Schaffhausen, Schweizerische Entomologische Gesellschaft. Mittheilungen. Vol. 8: 3. 1889.

STETTIN, Entomologischer Verein. Entomologische Zeitung. B. 50. 1889.

WASHINGTON, Entomological Society. Proceedings Vol. 1: 1-3, 1889.

ZÜRICH, Internationaler Entomologen Verein. Societas Entomologica. Jahrg. 3.

1888-9; 4: 1-13, 15-24. 1889-90.

(Forts. å sid. 111.)

SVENSK ENTOMOLOGISK LITTERATUR. 1889.

I Sverige tryckta uppsatser.

ADLERZ, G., Bidrag till Pantopodernas morfologi och utvecklingshistoria. — Bihang Sv. Vet.-Akad. Handl. B. 13: 4. N:0 11. 1889. 25 sid. 1 tafl. AURIVILLIUS, CARL, Om acaridväfnad på träd. - Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 223-226. AURIVILLIUS, CHRISTOPHER, Nordens Fjärilar, Häft, 2-6. Stockholm 1889. 4:0. Sid. IX-XLVIII + 6-72. Tafl. 1, 6-24. -, Berättelse i zoologi vid K. Vetenskaps-Akademiens högtidsdag den 31 mars 1889. Stockholm 1889. 12°. 17 sid. (Om årstidsdimorphism etc.) - Öfversatt på danska i Naturen og Mennesket. Aarg. I. 1889. Sid. 119-134. -, Svensk Entomologisk Litteratur 1888. - Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 89-91. -, En ny art af slägtet Charaxes OCHS, - Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 191-192, (Charaxes regius n. sp.) —, Bidrag till kännedomen om våra solitära getingars lefnadssätt. — Öfvers, af K. Vet.-Akad. Förh, Årg. 45. 1888. Sid. 905-611. BI-TIDNING, Svensk. Organ för centralföreningen för Sveriges biskötsel. Egnad åt biskötsel, jordbruk och trädgårdsskötsel m. m. Redaktör och utgifvare Hj. Stålhammar. Tionde Årgången. Göteborg. 1889. 8°. GRILL, CLAËS, Oryctes nasicornis L. - Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 149--150. ----, Om ollonborrens nytta, - Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 6. ----, Förvaring af larver och puppor till småfjärilar och andra mindre insekter. — Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 152-154. —, Notis. — Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 88 (Van. urticæ tagen vid — 6°). HAIJ, BERNHARD, Om den af J. B. BORCK beskrifna Barbitistes glabricauda CHARP. jemte ett bidrag till kännedomen om B. punctatissima Bosc. -Öfvers. Vet.-Akad. Förhandl. Årg. 44. 1887. Sid. 523-534. HOLMGREN, Aug. Emil, Ichneumologia Suecica. Tomus tertius. Ichneumonides, pneustici. Holmiæ. 1889 p. 343-466 + index alphab. totius operis VIII pg. (Opus posth.) LAMPA, SVEN, Ollonborrarne deras lefnadssätt och utrotande. Med nio illustrationer. Stockholm. 1889. 8°. 40 sid. 9 fig. -, Prislista öfver Skandinaviska Macrolepidoptera. 8°. 12 sid. (Är till-

lika en fullständig förteckning öfver våra macrolepidoptera.)

- LAMPA, SVEN, *Hydroecia micacea* ESP. såsom skadedjur. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 7—8.
- Om ollonborrarne. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 217-222.
- LINNÉ, CARL v., Ungdomsskrifter samlade af E. Ährling och efter hans död.
  med statsunderstöd utgifna af K. Vetenskaps-Akademien. 2 Serier.

  Andra Serien (Stockholm 1889. 8°. 390 sid.) innehåller åtskilligt om
  insekter isynnerhet i Iter lapponicum.
- Nerén, C. H., Nekrolog öfver Gustaf Fredrik Möller. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 181—190.
- PORAT, C. O. v., Nya bidrag till skandinaviska halföns myriopodologi. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 33—48, 75—80, 113—148; separat 66 sid.
- SANDAHL, O. Th., Entomologiska Föreningens i Stockholm sammankomst den 14 december 1888, den 23 februari 1889, den 27 april 1889, den 28 september 1889, den 4 december 1889. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 1—5, 81—87, 155—160, 179—180.
- Nekrolog öfver H. J. Ekeberg. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 161—164.
  Nom insekters förekomst inom den menskliga organismen. Stockholm.
  1887—8.* Refer. i Centralbl. f. Bakteriologie und Parasitenkunde 5.
  1889 p. 13—16 (af W. M. Schöyen) och i Ent. Nachr. 15. 1889 p. 60—61.
- ——, Små drag ur insekternas lif. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 175—176. Spångberg, J., Nekrolog öfver A. E. Holmgren. Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 165—174.
- STÄLHAMMAR, HJ., Handbok i praktisk nutida biskötsel. Göteborg. 1889. 8°. 82 sid.
- STUXBERG, A., Djurriket. Sthm. 1889. 8°. 446 + 376 sidd,
- Thomson, C. G., Opuscula Entomologica. Fasc. 13. Lundæ. 1889. 8°. p. 1319—1438. Innehåller 32 [egentl. 39] Öfversigt af arterna inom slägtet Glypta Grav. (45 sp., hvaraf 19 n. sp.). 33. [egentl. 40] Försök till gruppering och beskrifning af arterna inom slägtet Porizon Grav. (Porizon 12, 5 n., sp.; Diaparsus n. 12, 3 n., sp.; Thersilochus 35, 22 n., sp. 41. Bidrag till Sveriges Insektfauna. a. Caleoptera (1 sp.); b. Hymenoptera (20 för Sverige nya arter, af hvilka 14 n. sp.). Refer. Ent. Nachrichten 15. 1889 p. 196.
- TRYBOM, F., Trollsländor (Odonater) insamlade under svenska expeditionen till Jenisei 1876. — Bihang t. S. Vet.-Akad. Handl. B. 15: 4. 1889. N:o 4. 21 sid. 1 tafl.
- WALLENGREN, H. D. J., Skandinaviens Vecklarefjärilar. —, Ent. Tidskr. Årg. 10. Sid. 17—32, 49—64, 97—112.

I utlandet tryckta uppsatser.

PORAT, C. O. von, Ueber einige exotischen Juliden des Brüsseler-Museums.

— Bruxelles, Annales de la Soc. Entomol. de Belgique. Tom. 32. 1889.
p. 205—256; separ. 52 pg.

THORELL, TAMERLAN, Aracnidi Artrogastri Birmani. Raccolti da L. Fea nel 1885—1888. — Genova, Annali del Museo Civico di Storia Naturale (2) Vol. 7. 1889. p. 519—729 tab, 5; separat. 213 pg. 1 tab.

Bihang.

Uppsatser af utlänningar rörande Sveriges insektfauna eller svenska entomologer.

Duurloo, H. P., Lepidopterologische Beobachtungen während meines Aufenthaltes in Schwedisch-Lapland im Sommer 1888. — Societas Entomologica. Zürich. Jahrg. 4. 1889. S. 2-3, 15-16, 34-35, 39-40.

Nekrolog von A. E. Holmgren. — Entomol. Nachrichten. 15. 1889. S. 144-146; Entomol. Monthl. Mag. 25. p. 309.

OBITUARY of Th. L. Kumlien. — The Auk. Vol. 6. 1889. p. 204—206. TOURNIER, H., Etude de quelques Pompilides d'Europe et contrées limitrophes. — L'Entomologiste Genevois. Année 1. 1889. p. 133—140, 154—178. (Pompilus hæreticus n. sp., P. Aurivilliusi n. sp., nya för Sverige.)

Chr. Aurivillius.

NORSK ENTOMOLOGISK LITTERATUR 1889.

· 1. I Norge og Sverige trykte Opsatser.

- BLADLUSENE OG MYRERNE. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 29—30. (Gjengivet i Norsk Havetidende, Aarg. 4, p. 202—203, og i Norsk Landmandsblad, Aarg. 8, p. 129—130.)
- BRUNCHORST, J., Myrer som Plantevenner. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 129--133.
- Planter og Myrer. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 196—204.
   F. U., Ödelæggelse af skadelige Insekter. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 126—127. (I Uddrag efter La science illustrée.)
- HOVIND, H., Biskjötsel. Almanak for 1890. Kristiania. 1889, p. 54-58.
   K. L., To Iagttagelser [Humlernes Gjennembidning af Bægeret hos Aconitum septentrionale]. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 186.
- RIDENDE MYRER. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 124-125.
- SCHNEIDER, J. Sp., Om nogle Insekters Udbredning ved Kulturen. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 71-75.
- -----, Entomologiske Udflugter i Tronisö Omegn. Entom. Tidskr. Årg. 10. Stockholm. 1889, p. 193—215.

p. 266.

- SCHNEIDER, J. Sp., Oversigt over de i Norges arktiske Region hidtil fundne Coleoptera: — Tromsö Museums Aarshefter XII. Tromsö. 1889, p. 1-90. (Forts, fra XIte Aarsh.) SCHÖYEN. W. M. Bidrag til Kundskaben om Norges Hemipter- og Orthopterfauna. - Vidensk. Selsk. Forhandl. Kristiania 1880. N:o 5. 32 pag. -, Supplement til H. Siebke's Enumeratio Insectorum Norvegicorum. Fasc. IV. (Diptera). - Vidensk. Selsk. Forhandl. Kristiania 1889. N:o 12. 15 pag. -. To for Norges Fauna nye Tincider: Oecophora minutella LIN. og Lithocolletis tremulæ ZELL. - Vid. Selsk. Forh., Kristiania, 1889, Overs. over Möderne, p. 36. -. Tre for Norges Fauna nye Libellulider: Gomphus forcipatus, Agrion najas og armatum. - D:o. d:o. p. 41. -. Om Optræden af Skadeinsekter i Træplantningerne paa Jæderen. (Efter Forstmester Glöersen). - Entom, Tidskr. Årg. 10. Stockholm. 1889. p. 9-10. -, Norsk entomologisk Litteratur 1888. — Ent. Tidskr. Årg. 10, p. 92—94. -, Lidt om de vigtigste spiselige Insekter. - Naturen. Aarg. 13. Bergen, 1889, p. 33-39. -, Om Myggene, - Folkevennen, Ny Række, B. 13. Kristiania, 1889. p. 1-16. -, Bringebærenes Skadeinsekter. - Norsk Havetidende, Aarg. 5. Kristiania. 1889, p. 37-45. -, Græsmarken, - Norsk Landmandsblad, Aarg, 8, Kristiania, 1889. p. 36-37, 41-42. -, Kornbladfluen. - Norsk Landmandsblad. 1889, p. 213-215. -, Om Insekthærjing paa Birkeskogen. - Norsk Landmandsblad. 1889.
- ——, Om Midder i Madvarer. Husmoderen. Aarg. 3. Kristiania. 1889, p. 43—45, 51—52.
- ——, Hvorledes Opsugningen af Honningen foregaar hos Bierne. Tidsskrift for Biskjötsel. Aarg. 5. Kristiania. 1889, p. 54—57.
- TIDSSKRIFT FOR BISKJÖTSEL. Aarg. 5. Kristiania. 1889. 12 n:r. Redaktörer: Oskar Nielsen og Ivar S. Young.

Oversættelser af fremmede forfattere.

- Olsson, P., Om Myrernes Liv. Naturen. Aarg. 13. Bergen. 1889, p. 303-313, 330-342. (Efter Östersundsposten.)
- PARVILLE, H. DE, En Landeplage [Græshoppesværme]. Naturen. Aarg. 13. 1889, p. 22—27. (Ved F. U.)
- THÜMEN, N. v., Vinlusen. -- Naturen. Aarg. 13. 1889, p. 368-374. (Efter Die Natur.)

TIEBE, Plateaus Forsög over Insekternes Evne til at iagttage Bevægelser. —
Naturen. Aarg. 13. 1889, p. 252—255. (Efter Biologisches Centralblatt.)

2. I Udlandet trykte Opsatser.

- Lumholtz, Carl, Blandt Menneskeædere. Fire Aars Reise i Australien. Kjöbenhavn. 1888. 16 + 495 Pag. Mygnimia australasiæ: Fig. p. 53; Euryanassa australis med Larve: Fig. p. 193; Cicada aurora Fig. p. 273; Bolboceras rhinoceros og Stigmodera alternata n. sp. (p. 271): kolor. Figg. p. 279, Planche.
- Schöyen, W. M., Notes on Dr. Jordan's Entomological Ramble at Bergen, Norway, August 20th, 1887. — Entom. Month. Magazine. Vol. 25. London. 1889, p. 320—323.
- -----, »Sandahl, O. Th.: Om insekters förekomst inom den menskliga organismen.» Centralblatt für Bakteriologie und Parasitenkunde. Jena. B. 5. 1889, p. 13—16.
- -----, Poulsen, M. og Boas, E. V.: En Brömselarve i Hjernen hos en Hest.»

  -- Centralbl, f. Bakt, u. Parasitenk, Jena, B. 6, 1889, p. 420-421.

3. Tillæg.

Opsatser af Udlændinge om Norges Insektfauna.

- JORDAN, R. C. R., Lepidoptera of Norway. Entom. Month. Magazine. Vol. 25. London. 1889, p. 362-363.

W. M. Schöyen.

FINSK ENTOMOLOGISK LITTERATUR 1889.

I Finland tryckta uppsatser.

- BERGROTH, E., Om Finlands Ptychopteridæ och Dixidæ. Medd. Soc. Faun. Fl. fenn. XV, s. 158—165 (2 n. sp.)
- REUTER, O. M., En ny Ceratocombus från Finland. Medd. Soc. Faun. Fl. fenn. XV, s. 154-157.

DATEBERG, J., Ditametatio Colcopterorum Diaeneryuorum I chinae. 11. 1 seta-
phidæ et Clavigeridæ. — Act. Soc. Faun. Fl. fenn. VI, s. 1-12.
, Enumeratio Coleopterorum Clavicornium Fenniæ Act. Soc. Faun.
Fl. fenn. VI, s. 13-152 (8 n. sp.).
/, Catalogus præcursorius Hymenopterorum Anthophilorum Fenniæ
Medd. Soc. Faun. Fl. fenn. XV, s. 167-178.

E. Bergroth.

GÅFVOR TILL ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS BIBLIOTEK UNDER ÅR 1889.

(Forts. fr. sid. 104.)

B. Allmänt naturvetenskapliga eller zoologiska sällskap.

BATAVIA, Kon. Natuurkundige Vereeniging. Natuurkundig Tijdschrift. D. 48. 1880.

BOLOGNA, Accademia delle Scienze. Rendiconti 1888-9.

BONN, Naturhistorischer Verein des preussischen Rheinlandes etc. Verhandlungen. B. 45:2, 46:1. 1889.

BOSTON, Society of Natural History. Proceedings. Vol. 23:3, 4. 1888.

BREMEN, Naturwissenschaftlicher Verein. Abhandlungen. B. 10:3. 1889.

BRÜNN, Naturforschender Verein. Verhandlungen. B. 26.

BRUXELLES, L'Academie roy. des Sciences etc. Bulletin. (3) T. 13-16, 1887-8. Annuaire T. 54-55. 1888-9.

CALCUTTA, Asiatic Society of Bengal. Journal Part 2. Vol. 57:4; 58:1, 2. CASSEL, Verein für Naturkunde. Bericht. 34-35. 1889.

CORDOBA, Academia Nacional de Ciencias. Boletin. Tom. 10: 3; 11: 3. 1889.

DORPAT, Naturforscher Gesellschaft. Sitzungsberichte. 8:3. 1888.

DRESDEN, Naturw. Gesellschaft Isis. Sitzungsberichte und Abhandlungen. 1888; 2; 1889; 1.

GENOVA, Museo Civico di Storia Naturale. Annali. (2) Vol. 6. 1888.

GRAZ, Naturwissenschaftlicher Verein. Mittheilungen. Heft. 25. 1888.

GREIFSWALD, Naturw. Verein von N. Pommern und Rügen. Mittheilungen. Hest. 21: 1889.

HALLE, A. S., Naturw. Verein für Sachsen und Thüringen. Zeitschrift für d. ges. Naturwissenschaften. (6) B. 7. 1888; 8. 1889.

----, K. Leop. Carol. Deutsch. Akademie der Naturforscher. Nova Acta. 47:3, 6; 52:4.

HELSINGFORS, Sällskapet pro Fauna et Flora Fennica. Acta 5: 1 1889; Meddelanden 15. 1888—9.

INNSBRUCK, Naturw.-medizinischer Verein. Berichte 18: 1889.

KÖNIGSBERG, Physikalisch-Oekonomische Gesellschaft. Schriften. Jahrg. 29: 1888.

LAUSANNE, Société Vaudoise des Sciences naturelles. Bulletin N:0 99-100. 1889.

LEIPZIG, K. Sächsische Gesellschaft der Wissenschaften. Berichte. Math. Phys. Classe. 1888: 1, 2; 1889: 1.

ST. LOUIS, Academy of Science, Transactions. Vol. 5: 1, 2.

MADRID, R. Academia de Ciencias. Memorias Tom. 13:2, 3; Revista Tom. 22:5-7.

——, Sociedad Espanola de Historia natural. Anales. Tom. 18:1, 2. 1889.

MERIDEN, The Meriden Scientific Association. Proceedings and Transactions.

Vol. 3:1887—8.

MODENA, Societá dei Naturalisti. Memorie. Vol. 8. 1889.

Moscou, Societé Imperial des Naturalistes. Bulletin. (2) Tom. 2: 4 1888; 3: 1-3 1889.

NAPOLI, Società Reale delle Scienze. Rendiconti. (2) Vol. 3:1-6.

NEUCHATEL, Société des Sciences naturelles. Bulletin. Tom. 16. 1888.

New York, American Museum of Natural History. Bulletin Vol. 1:1881— 1886; 2:1, 2; Annual Reports 1—16, 18—20, 1870—1889.

......, N. York Academy af Sciences. Annals Vol. 4:10, 11.

ODESSA, Société des Naturalistes de la Nouv. Russie. Sapiski Tom. 13:2 1888: 14:1 1889.

ST. PAUL, The Geological and Natural History Survey of Minnesota. Annual Report 12-13: 1883-4; 15-16:1886-7.

Philadelphia, Academy of Natural Sciences. Proceedings. 1888: 2, 3; 1889: 1, 2. Prag, Gesellschaft der Wissenschaften. Jahresberichte 1886—8. Sitzungsberichte 1885; 1886; 1887; 1888; 1889.

RALEIGH, Elisha Mitchell Scientific Society. Journal. Vol. 6:1.

RIGA, Naturforscher Verein. Korrespondenzblatt.

Roma, R. Accademia dei Lincei. Transunti. (4) Vol. 5:1:1-12; 2:1, 3-10. 1880.

SALEM, Essex Institute. Bulletin. Vol. 19. 1887; 20. 1888; 21:1-6.

San Fransisco, California Academy of Sciences. Bulletin. (2) Vol. 1:1, 2.

Memoirs Vol. 2:2.

SYDNEY, Linnean Society of N. S. Wales. Proceedings. (1) Vol. 7, 1882; 8, 1883. (2) Vol. 3:2-4 1888; 4:1, 2 1889.

TOPEKA, Kansas Academy of Science. Transactions. Vol. 10. 1885-6.

TRENTON, Natural History Society. Journal. Vol. 2:1. 1889.

TROMSÖ, Tromsö Museum. Aarsberetning f. 1888. Aarshester 12. 1889.

WASHINGTON, Smithsonian Institution, Annual Report. 1886:1.

WIEN, Zoologisch-botanische Gesellschaft. Verhandlungen. B. 39. 1889.

-----, K. K. Naturhistorisches Hofmuseum. Annalen. 3:4. 1888; 4:1, 4.

ENTOMOLOGISKA MEDDELANDEN FRÅN SOCIETAS' PRO FAUNA ET FLORA FENNICA SAMMANTRÄDEN ÅREN 1884—1880.

AF

ENZIO REUTER .

Allmänt entomologiskt.

Hr Nordovist meddelade den 10 okt. 1885, att han under sin resa på Ladoga den 22 juni 1885 söder om Konevits funnit sjöns lugna yta på en areal af omkr. 300 kvadratverst öfvertäckt af ett lager af en otrolig mängd landinsekter af de flesta olika ordningar. Då ythåfven ett par verst fått släpa efter farkosten, innehöll den så mycket till en stor del ännu lefvande insekter, att de kunde fylla åtminstone ett kvarter. Då under de 3 sista dygnen blåst en svag sydlig bris, var det otänkbart, att de kommit från Konevits, det närmaste landet, utan antog föredragaren, att den västliga storm, som rådde den 12—15 juni, fört dem ut i sjön, i hvilket fall de således i omkring 8 dygns tid drifvit omkring på Ladoga, flygande, simmande eller sittande på trästycken, grässtrån och andra flytande föremål.

Den 4 dec. 1886 lämnades några meddelanden om särskilda insekthärjningar i landet under föregående sommar. Sålunda påpekades den ovanligt talrika förekomsten af släktet Hyponomeuta, såsom H. Evonymellus L. (Padi Z.), cognagellus HB. (Evonymella Scop.) och malinellus Z., hvilka skadat åtskilliga träslag,

^{*} Se Entom. Tidskr. årg. 5, pg. 163 ff.

och af hvilka den sistnämda varit synnerligen ödeläggande för flere delar af sydligaste Finland.

Hr SAELAN och referenten anmärkte, att ekarne på Runsala och andra öar i närheten af Åbo blefvo nästan alldeles aflöfvade af tortricidlarver, åtminstone till största delen tillhörande *Tortrix viridana* L.

Hr Sahlberg meddelade, att i Teisko och andra trakter norr om Tammerfors björkarne på stora sträckor i slutet af augusti stodo med torkade, gulnade löf till följd däraf att tenthredinidlarver afgnagit bladens undre sida.

Hymenoptera.

Hr O. M. Reuter förevisade d. 2 febr. 1884 exx. af den kosmopolitiska myrarten *Monomorium Pharaonis* L., som under senaste år anträffats i enorm mängd i ett par boningshus och bagerier i Åbo och Helsingfors samt anknöt härtill några meddelanden om i fråga varande, sannolikt från Ryssland med mjölmattor hit importerade fruktansvärda husplåga. (Se härom utförligt: Reuter, Monom. Pharaonis L., en ny fiende till vår husro i Öfvers. Finska Vet.-Soc. Förh. Bd XXVI.) Vidare framlades ovanligt små (högst 2 mm. långa) exx. af *Lasius flavus* L., tagna under stenar vid Åbo.

Hr Sahlberg anmälte d. 6 dec. en för finska faunan ny mutillid, Methoca ichneumonides Latr. (Tenala, M. v. Essen).

Den 13 maj 1885 förevisades exx. af alla könen af den hos Formica rufa lefvande lilla myran Formicoxenus nitidulus Nyl., tagna vid Mariehamn på Åland af hr G. Adlerz. (Se dennes intressanta afhandling: Myrmecologiska studier. I. Öfvers. Kongl. Vet.-Akad. Förh. 1884. N:o 8.).

Den 5 nov. 1887 förevisade hr Sahlberg en intressant ny-komling till Finlands bifauna, *Dasypoda hirtipes* Fabr. (Petrosawodsk, Günther), representerande ett för Finland nytt släkte och utmärkt genom honans nästan busklikt långhåriga bakfötter, med hvilka hon från bomynningen i sandfälten spelar i solskenet.

Den 2 nov. 1889 redogjorde hr Sahlberg för två solitära biarters arkitektur. Boet af *Megachile analis* Nyl., funnet i Rantasalmi af hr Westerlund, var uteslutande hopfogadt af pappers-

tunna näfverslisor af Betula alba, vackert afklipta, cirkelrunda och ovala. Det bildade slere i rad stälda celler, inpassade i uti jorden gräsda cylindriska gångar. Dessa celler omgåsvos ännu as ett gemensamt yttre hölje, som bestod af större mera långsträkta näsverstycken, alla så stälda att yttre sidan af näsvern var riktad utåt. Diphysis serratulæ Panz. gräsver sitt bo i jorden och ställer cellerna i som af en klyka eller ett Y. Hvarje cell är klubblikt cylindrisk, lindrigt krumböjd, ungesär tre gånger så lång som största bredden. Väggarne bestå af ett tjockt lager tallkåda, hvarpå äro på tvären satsmetade jämnbreda bladstycken, utskurna sidokanterna af bladen till Epilobium angustisolium, med den asbitna kanten oregelbundet tandad. En uppsats härom: »Nya Bidrag till kännedomen om solitära biarters arkitektur» inlämnades till publikation i »Meddelandena».

Hr Sahlberg förevisade den 7 dec. exx. af Sirex Fantoma Fabr. (Kuopio, Therman), äfven af dess förut okända hane, öfver hvilken beskrifning lämnades i och för »Meddelandena», samt af Aporus dubius v. d. Linden (Rantasalmi, Westerlund), representerande ett för Finland nytt Pompilidgenus och förut känd från Tyskland och Frankrike.

Coleoptera.

Hr J. Sahlberg förevisade den 2 febr. 1884 tvänne för faunan nya arter, Agapanthia angusticollis Schönh. (Ryska Karelen, A. Günther), representerande ett i Finland förut ej anträffadt släkte, och Neuraphes Sparshalli Denny (Runsala vid Åbo, i början af januari, D. A. Wikström) samt

den 5 april följande likaså för landet nya species: Cleonus trisulcatus HBST. och Hylastes cunicularius ER. (båda vid Petrosawodsk i Ryska Karelen, A. GÜNTHER), den senare icke förut känd från Skandinaviska halfön, ehuru tagen i Kurland och Livland, äfvensom Litodactylus leucogaster Marsh. (Kangasala i Tavastland, Q. Engström).

Hr J. A. Palmén omnämde den 13 maj, att han från hr K. Ehnberg mottagit ett meddelande af innehåll att hr Ehnberg i närheten af St. Michel lyckats återfinna den märkvärdiga skalbaggen *Hapalus bimaculatus* L., likasom förut i sällskap med

biet Colletes cunicularius L., på hvars bekostnad den anses lefva.

Hr Sahlberg förevisade den i nov. följande oväntade nykomlingar för faunan: Epuraea silesiaca Reitt, förut tagen blott i Schlesien och Sibirien, och Exocomus auritus Scriba, en egentligen mediterraneisk art (båda nu funna i närheten af floden Svir, den förra af M. Georgiewsky, den senare af Fornin, men ingendera förut känd från Skandinavien). Vidare omnämdes återfinnandet af tvänne coleopterarter, hvilka på en mansålder icke blifvit funna hos oss: Hylochares cruentatus Gyll. (Svir, A. Georgiewsky) och Ptinus 6-punctatus Panz. (Woronovo norr om Petrosawodsk, A. Günther).

Den 6 dec. företedde hr Sahlberg exemplar från Jaakkimvaara af Laccophilus Ströhmi Toms., förut veterligen funnen endast i Helsingland. Genom en namnförväxling, i det hr Sharp i sin för ett par år sedan utkomna monografi öfver hithörande insekter anfört >Helsingfors» i stället för >Helsingland> såsom fyndort för denna art, hade uti senast utkomna förteckning öfver Europas Coleoptera Finland uppgifvits såsom dess fädernesland, och var det därför af intresse, att denna på falska grunder hvilande uppgift genom närvarande fynd blifvit berättigad. Hr Sharps förmodan, att denna art möjligen vore en varietet till L. interruptus, hade visat sig alldeles ogrundad, då L. Ströhmi afvek från denna icke allenast genom kroppsform, färg och skulptur såsom Thomson anför i sin beskrifning, utan äfven genom frånvaron af en s. k. fil på bakre höfterna.

Hr Sahlberg förevisade den 7 febr. 1885 tre för Finlands faunaområde nya arter, insända af hr Günther från Ryska Karelen, nämligen: Agrilus pseudocyaneus Kies. jämte dess genom sin guldglänsande prothorax utmärkta gröna varietet (Muromli by, 2 mil norr om floden Svir, M. Georgiewsky), A. Betuleti Ratz. (Dvoretz, Kulikowsky, äfven i Karislojo i Nyland, Sahlberg) samt den äkta Cleonus nebulosus L. (Svir, A. Georgiewsky), under hvars namn finske författare oriktigt upptagit Cl. turbatus Schönh.

Den 7 mars omnämde hr Sahlberg att han i en ny sändning coleoptera från Ryska Karelen funnit en till släktet Amara hörande, förut obeskrifven art; denna, A. Güntheri J. Shlbg, erbjöd

stor likhet med A. nitida STURM, och A. montivaga STURM, men skilde sig lätt från den förra genom närvaron af en stor nafvelpunkt vid basen af den afkortade scutellarstrimman på elytra, från den senare bland annat genom de rödgula tibierna och de korta afrundade framhörnen på prothorax. De i samlingen befintliga 3 exemplaren voro alla hannar, men en hona var äfven funnen vid Kragerö i södra Norge af bärgskandidat Münster.

Den 10 okt. förevisade hr Sahlberg talrika exemplar af Tomicus duplicatus C. Sahlb., hvilken af en del specialister utan skäl blifvit tolkad dels såsom T. rectangulus Eich., dels såsom T. amitinus Eich. samt beskrifvits efter ett enda i Yläne funnet exemplar och sedan dess icke återfunnits förr än nu. Arten anträffades i båda könen i september tillsammans med T. typographus L. under bark af gran i Karislojo i Nyland. De under barken utgnagde gångarne skilde sig från de af T. typographus förorsakade hufvudsakligen genom betydligt mindre borrhål och genom de i spetsig (icke såsom hos nyssnämda art i rät) vinkel från modergången utgående s. k. dottergångarne.

Hr Sahlberg anmälte och förevisade den 7 nov. tvänne för såväl finska som skandinaviska fauan nya arter: Laemophloeus abietis Wank. och L. alternans Er., båda funna i endast ett exemplar på kådiga granstammar, den förra i Nurmis i norra Karelen (förut endast i Lithauen), den senare i Karislojo (förut blott vid Berlin). Såsom bevis på de rika fynd man kan göra å dylika starkt kådiga stora trädstammar anfördes, att utom den sistnämda Laemophloeus-arten samtidigt påträffats den för Finland nya Ptinus pilosus Müll., den endast från Lithauen och Finland kända Lado Jelskyi Wank. (= Othismopteryx carinatus J. Shlbg), Epuræa suturalis Reitt., Bius thoracicus m. fl. Slutligen omnämdes att den i C. Sahlbergs Insecta fennica under namn af Cucujus testaceus upptagna arten vore den äfven vid Helsingfors anträffade Læmophloeus ferrugineus Er.

Den 5 dec. förevisade hr Sahlberg exx. af Nargus velox Spence (Kivinebb på Karelska näset, A. Boman), representerande ett för Finland nytt Silphid-släkte.

Hr Sahlberg företedde den 6 febr. 1886 tvänne för såväl finska som skandinaviska coleopterfaunan förut icke anmärkta arter, insända af hr Günther: *Entomoscelis Adonidis* Fabr. (nära

Svir, förut nordligast i Livland) och Cytilus auricomus Duft. (vid Muromli by norr om nämda flod, förut nordligast vid Königsberg), äfvensom en för faunan ny Curculionid, Bagous tempestivus Hest. (Nakkila i Satakunta, D. A. Wikström).

Den 6 mars anmälte hr SAHLBERG ett antal nykomlingar till Finlands coleopter-fauna: Acalles Lemur GERM., representerande ett för faunan nytt Curculionid-släkte och förut nordligast funnen vid S:t Petersburg. Dryocætus Alni GEORG., förut observerad nordligast i norra Tyskland, båda medels sållning under senhösten och vintern anträffade af hr A. Boman i Kivinebb. samt Xylechinus pilosus RATZ., tillhörande ett för faunan nytt släkte (Imandra i Ryska Lappmarken, J. SAHLBERG). Vidare omnämdes, att i Finland funnos tvänne arter af släktet Cucuius (Porphyrus DE Goz.), i det att med den äfven i Sverige förekommande C. sangvinolentus L. hittils hade sammanblandats en väl skild art. C hæmatodes Ex., anträffad vid Frugård i Nyland af hr Nor-DENSKIÖLD samt i flere exx. på 1840-talet i Yläne i Åbo län af föredragarens fader och farfar, hvilka likväl förblandat den med den andra arten. Af den förut veterligen icke nordligare än i Danmark anträffade Cervlon Fagi Bris, hade föredragaren funnit 3 exx. under bark af asp i Karislojo i Nyland. Till sist förevisades en ny art af släktet Scymnus, Sc. fennicus, påträffad under mossa i barrskog på Mjölön utanför Helsingfors, i Yläne, i Kuusamo, vid Kantalaks i Ryska Lappmarken af föredragaren samt i Nurmis i norra Karelen af hr R. ENVALD. (Se beskrifning i Medd. Soc. F. Fl. Fenn. XIII, p. 156).

Hr R. Envald förevisade den 13 maj den sällsynta *Pelophila ochotica* F. Shlbg., ursprungligen beskrifven från östra Sibirien och senare anträffad vid Jenisej, nu funnen af hr K. Edgren vid Tsipnavlok i Ryska Lappmarken.

Hr Sahlberg framlade den 6 nov. en representant af ett för faunan nytt släkte, *Phloeophagus spadix* Herbst. (Kivinebb, A. Boman).

Den 4 dec. förevisade hr Sahlberg tvänne för Finland nya Bostrichider: den äkta *Hylastes opacus* Er. (Tiirismaa höjd i Hollola i början af juni, förut känd från Tyskland) samt *Glyptoderes binodulus* Ratz., representerande ett för faunan nytt släkte (under barken af en stor, till hälften förtorkad asp i Yläne i Åbo

län under senare hälften af juli). Den senare arten hade med orätt blifvit kallad *Gl. asperatus* Gyll. och hade observerats äfven i Sverige. Därjämte nämde föredragaren, att han för flere år sedan i Haga park nära Stockholm anträffat en närstående art, *Ernoporus Ratzeburgi* Ferr., hvilken icke finnes anförd i Thomsons arbete öfver Skandinaviens Coleoptera.

Hr Sahlberg meddelade den 2 april 1887 att han slutfört granskningen af Finlands Cryptophagidæ, hvilka omfattade inalles öfver 70 särskilda species. Såsom särskildt anmärkningsvärda och ännu icke kända från Skandinavien anfördes bl. a.: Anchicera Hislopi Woll., A. cognata Er. m. fl. — Cryptophagus lapponicus Gyll. var väl skild från Cr. pubescens Sturm. och stod närmast till Cr. validus Kraatz och likaledes var Atomaria affinis F. Sahlb. en utmärkt art, väl skild från A. umbrina Gyll., med hvilken den af nyare författare blifvit sammanförd. Såsom en bland de för Finlands fauna mest oväntade arterna nämdes Anchicera impressa Er. (Yläne, J. Sahlberg, förut känd endast från mellersta Europa).

Till Sällskapet inlämnades den 13 maj en af hr K. EDGREN afgifven reseberättelse öfver en af honom med Sällskapets understöd sommaren 1885 företagen entomologisk resa till Ryska Lappmarken och Hvita hafvets kust. Berättelsen åtföljdes af en förteckning af på resan insamlade Coleoptera, af hvilken framgick, att antalet funna species utgör 291, af hvilka 76 för Ryska Lappmarken nya och bland dem följande fyra nykomlingar för finska faunan: Disochara lugubris Kraatz, Mycetoporus confusus J. Sahlb. (nova species), Galleruca aptera Bon. och Pelophila ochotica.

Hr Sahlberg anmälte den 5 november följande för Finland nya Coleoptera, hvilka voro så godt som de sista återstående arter, som voro kända från nordligaste Skandinaviens fjälltrakter och ännu icke ertappats inom vårt område: Eudectes Giraudi Redt. (under barken af björk i bränd skog i Kolari, biskop Johansson), Megatoma pubescens Zett. (i murken aspstam i Muonioniska nära Pallastunturit), Dorytomus lapponicus n. sp., närbesläktad med den sibiriska imbecillus Faust. (på små nödvuxna buskar af Salix lapponum på Pallastunturit) samt Adonia arctica Schneit. (på högsta toppen af Keräskerä inom Pallastunturit, biskop Johansson).

Den 7 april 1888 meddelade hr SAHLBERG att vid granskning af de finska formerna af den föga artrika coleopterfamilien Eucnemidæ hade anträffats följande för faunan nya arter, af hvilka en del icke voro kända från Skandinavien: Troscus carinifrons Bony, (s. och m. Finland, Norge, Östersjöprovinserna, mellersta Europa), Tr. brevicollis Bonv. (Kuopio, C. Lundström. Tyskland, Frankrike), Dirhagus lepidus Rosenn. (Yläne, Karislojo, mellersta Europas bärgstrakter). — Hvoocælus attenuatus MÄKL, hör till sl. Dirhagus och är identisk med den senare beskrifna D. longicornis HAMPE från mellersta Europa, hvilken därför bör kallas D. attenuatus Mäkl. Af detta släkte funnos sålunda i Finland fyra arter, medan Thomson från Sverige upptager endast en, hvilket utgör ett nytt exempel på landets rikedom på skogsinsekter. — Bland de från Kola halfön sommaren 1887 medförda samlingarna hade tillsvidare anträffats tre nya arter skalbaggar: Bembidium Palméni I. SAHLB. (Lujaurfjällen, I. A. PAL-MÉN. vid Kola stad, R. ENWALD). Arten står nära B. Fellmani MANRH., men utmärker sig genom sin plattryckta, svarta kropp samt påminner därigenom om B. Hasti Sahlb. — Hydroporus punctulatus J. Sahlb. (Tschavanga, M. Levander), står nära H. fuscipennis Schaum., men är dubbelt mindre, smalare samt utmärkt genom mycket tät och grof punktur. -- Hydroporus Levanderi J. Sahlb. (Kusomen och Varsuga i juli och augusti, K. M. LEVANDER), vid första påseendet lik föregående, äfvenledes med tät och grof punktur på elytra, men stående närmare H. glabriusculus Aube; skiljes lätt från alla närstående genom nästan okantad prothorax med rundade sidor och trubbiga bakvinklar.

Hr Sahlberg anmälte och förevisade den 12 maj tvänne bland de intressantaste nykomlingarne till finska coleopter-faunan, hvilka hemförts från Kola halfön: *Thanatophilus trituberculatus* Kirby (Varsuga och Tschavanga på södra kusten af Rysk-Lappska halfön, M. Levander, Poloj vid nedra loppet af Jenisejfloden, J. Sahlberg, östra Sibirien, Nordamerika) samt *Eubrychius velatus* Gyll., representerande ett för Finland nytt släkte (Kusomen, M. Levander).

Hr Sahlberg förevisade den 3 nov. tvänne för Europas fauna nya coleopterer, funna af Kolaexpeditionen i det inre af Kolahalfön och hvardera upptäckt af föredragaren i norra Sibirien sommaren 1877, nämligen Harpalus simulans J. Sahlb. (Woroninsk, O. Kihlman), högst egendomlig genom den stora likheten med en art af släktet Amara, näml. A. torrida Illig. På samma sätt imiterar en annan sibirisk, närstående art, Harpalus leiroides, Amara aulica. Den andra arten var Atheta subplana J. Sahlb. (öfre loppet af floden Ponoj, A. Palmen).

Den 7 dec. 1889 förevisade hr Sahlberg fyra af honom funna, förut obeskrifna Staphylinider: Stenus ampliventris J. Sahlb. (Hoplax träsk i närh. af Helsingfors, senast under senare hälften af nov. månad), Chilopora rugipennis J. Sahlb. (Karislojo i Nyland), Atheta (Dimetrota) cribripennis J. Sahlb. (Yläne, i ett till förruttnelse öfvergånget ugglebo i ihålig trästubbe i djup granskog) samt Bledius arcticus J. Sahlb. (vid Muonio älf i södra delen af Muonioniska). — Utförligare beskrifningar utlofvades till »Meddelandena».

Lepidoptera.

Hr O. M. Reuter föredrog den 4 okt. 1884 om några ganska stora trådmaskar, hvilka utkrupit ur larver till Bombyx castrensis L., kort före dessas förpuppning och på intet vis menligt invärkat på fjärilartens normala utveckling. I anledning häraf omnämde föredragaren, att Mr G. J. Hearder i början af samma år i England iakttagit en larv af Harpyia furcula L., som kort före sin förpuppning visade alvarliga sjukdomssymptom, hvilka förklarades därigenom, att en puppa af en ichneumonid en dag framsköt ur dess hud. Puppan utdrogs och larven väfde sig härefter en kokong samt utkläktes inom normal tid såsom fjäril, hvilken väl hade något förkrympta bakvingar, men för öfrigt var fullt utbildad.

Hr Sahlberg förevisade den 1 nov. tvänne för finska faunan nya *Hadena*-arter, *H. rubrirena* Tr. (Petrosawodsk i Ryska Karelen, A. Günther, förut endast från mellersta Europas fjälltrakter) och *H. connexa* Bkh. (Karislojo, i augusti).

Hr Sahlberg företedde den 6 dec. en mörk varietet af Argynnis pales Schiff., hvilken noga öfverensstämde med ab. inducta Sandb. (på ett kärr i Parikkala i Ladoga-Karelen, i juli).

Den 11 april 1885 inlämnade hr Ehnberg en reseberättelse

ösver en af honom med understöd af Sällskapet sommaren 1884 företagen lepidopterologisk exkursionsresa inom den vid Ladogas stränder liggande delen af Ryska och Finska Karelen, hvaraf framgick att han, oaktadt sommarens ovanliga fattigdom på fjärilar lyckats insamla 240 skilda arter lepidoptera, däraf 80 microlepidoptera. Såsom det anmärkningsvärdaste fyndet framhölls Plusia illustris F. (Kirjavalaks-dalen, nattetid på äppelbitar, förut känd endast från sydligare delar af Europa), äsvensom den sällsynta Smerinthus Tremulæ Esp. (Salmis, Impilaks och Kirjavalaks), hvars beteende att kort före midnatt infinna sig till lugna vikar af Ladogas strand och flyga i cirklar tätt utmed vattenytan, ständigt doppande sig i densamma, ansördes såsom särdeles karaktäristiskt.

Hr O. M. REUTER förevisade den 10 okt. en nykomling till Finlands fjärilfauna: Calymnia trapezina L. (Pargas, Ispois nära Åbo, E. REUTER, larven på lind och ek) samt omnämde att han i slutet af augusti 1884 nedanför en stor al funnit ett dödt exemplar af den i Finland dittils icke funna Acronycta Alni L. (Pargas).

Referenten anmälte och förevisade den 5 dec. några för finska och delvis äfven för skandinaviska fjärilfaunan nya arter: Lithosia unita Hb. var. arideola Hering (Korpo socken i sydvästra Finland, 3 aug., förut nordligast funnen i norra Tyskland), Polia polymita L. (Åbo stad, i september), Eugonia alniaria L. (tiliaria Bkh.) (Pargas, äfven från Helsingfors, larven på ek), Aspilates strigillaria Hb. (Pargas, i medlet af juli) samt Cidaria siterata Hufn. (Pargas, Ispois vid Åbo, i början af juni och i oktober svärmande i stora massor kring topparne af lindar och äppelträd, äfven från Österbotten, Wasastjerna).

Hr Palmen omnämde den 2 okt. 1886 att han under sommaren funnit den för Finland nya bombyciden *Gnophria rubricollis* L. (Furuholmen i Esbo socken i Nyland, äfven i Helsinge, H. WASASTJERNA).

Referenten förevisade talrika exx. af den inom området förut blott i Ryska Karelen funna *Pieris daplidice* L. (Åbo stad, J. E. MONTELL, Helsinge i Nyland, H. WASASTJERNA).

Hr Sahlberg anförde såsom ett intressant exempel på periodiskt uppträdande fjärilar, den på myrmarker öfver en stor del

af landet flygande dagfjäriln Oeneis Yutta HB. Föredragaren hade nämligen i skilda delar af landet ofta träffat den i stor mängd på samma kärr, där han året förut och sedermera det följande året förgäfves sökt densamma. Sålunda hade den i Karislojo och Sammatti flugit åren 1882. 84 och 86, men ei åren 1883 och 85; i Parikkala åren 1872, 78 och 84, men ei 1873. 75, 81 o. s. v. Öfverhufvud taget hade han observerat den åren 1872, 74, 78, 80, 82, 84 och 86, men icke sett ett enda exemplar åren 1873, 75, 77, 81, 83 och 85, hvaraf han drog den slutsats, att denna fjärilart behöfver 2 år för att genomgå sin förvandling, och att den såsom fullbildad uppträder endast de årtal som slutas på jämn siffra. Att denna periodicitet ej är inskränkt till ett litet område, hade föredragaren funnit under sina resor sommaren förut, då han observerat, att den samtidigt hade sitt flygår i egentliga Finland, Nyland, södra Karelen, Tavastland och södra Österbotten.

Hr Boman förevisade den 6 nov. tvänne för faunan nya arter: Coenonympha Hero L. och Bapta temerata HB., äfvensom den för längre tid sedan i Lojo i Nyland funna Lycæna arion L., alla tre under sommaren af föredragaren anträffade i Kivinebb socken i södra Karelen.

Hr H. Wasastjerna framlade exx. af den ss. imago förut i landet ej anträffade Acronycta alni L. (Helsinge socken nära Helsingfors, såsom larv i Pargas socken nära Åbo, O. och E. Reuter).

Den 4 dec. förevisade hr Sahlberg ett ex. af den sällsynta Catocala adultera Ménétr. (Dvorets i Ryska Karelen, A. Günther).

Hr Boman förevisade talrika ägg af den bekanta spinnarefjärilen *Orgyia antiqva* L., hvilka han i ett par timmars tid torkat i en varm ugn, men från hvilka det oaktadt någon månad senare flere larver utkläkts.

Hr Sahlberg framlade den 8 okt. 1887 exemplar af *Toxo-campa Craccæ* F. (Lojo i Nyland), tillhörande ett för faunan nytt släkte.

Referenten förevisade följande dels för Finland nya, dels i andra afseenden intressanta nattfjärilar: Arsilonche venosa Bkh. (Pargas och Nagu skärgårdssocknar i sydvästra Finland, förut funnen i ett exemplar när Helsingfors, larven nu i stort antal på

Elymus arenarius, Phragmites communis och Eriophorum angustifolium), Agrotis polygona BKH. (Pargas, d. 2 sept. 1887, förut känd från Kexholm), Toxocampa Craccæ F. (S:t Karins nära Åbo, juli 1886, H. HJELT), Orrhodia Vaccinii L. ab. spadicea HB. (Pargas), ny för faunan samt Calocampa exoleta L. (Pargas, O. M. och E. Reuter, Åbo, R. Lundh, larven på spenat, vallmo och Sempervivum-arter), äfvenledes ny för faunan.

Hr Boman förevisade den förut inom Finlands faunaområde endast från Ryska Karelen kända *Thecla Pruni* L. (Kivinebb i södra Karelen).

Den 3 dec. framlade hr O. M. REUTER exx. af en for Finlands fauna ny art af familjen *Chilonidæ*, *Schoenobius gigantellus* SCHIFF. (Pargas i sydvästra Finland och Pojo i Nyland, larven på *Phragmites*).

Referenten förevisade tvänne nykomlingar till finska fjärilfaunan: *Mamestra Genistæ* Вкн. (Pargas, Åland, i juni) och *Dryobota protea* Вкн. (Pargas, larven på ek).

Hr WASASTJERNA anmälte den 4 febr. 1888 såsom ny för faunan Leucania obsoleta HB. (Helsinge, BJ. WASASTJERNA).

Hr Sahlberg anmälte och förevisade den 7 april följande för faunan nya arter: *Melitæa Iduna* Dalm. (Voroninsk på Rysk-Lappska halfön, den 14 juli, J. A. Palmén), *Acronycta cuspis* Hb. (Helsingfors), *Agrotis vitta* Hb. (Karislojo, J. Sahlberg) samt *Plusia pulchrina* Ull. (h. o. d. i s. och m. Finland), förut förväxlad med den endast på Åland anträffade *Pl. Jota* L.

Hr Sahlberg förevisade den 3 nov. följande dels för finska faunan nya, dels i andra afseenden anmärkningsvärda fjärilar: Notodonta torva Ochs.* (Saarijärvi, K. Ehnberg, förut funnen i Ryska Karelen, A. Günther, men ännu ej på Skandinaviska halfön), Lophopteryx Carmelita Esp. (Evois, Furuhjelm, Lampis, Leopold, Åbo, E. J. Bonsdorff), Dianthæcia capsophila Dup., ny för faunan (Ispois vid Åbo, J. E. Montell, Karislojo, J. Sahlberg, förut veterligen funnen nordligast i Irland och mellersta Europas fjälltrakter), Neuronia Popularis Fabr. (Karislojo, J. Sahlberg, Pargas, E. Reuter, förut vid Helsingfors, Tengström), Neur. cespitis Fabr. (Mariehamn och Pargas, E. Reuter, Hel-

^{*} Äfven funnen 1886 i Roslagen; se Ent. Tidskr. årg. 8 (1887), sid. 61, 182. Red. ann.

singe, H. Wasastjerna), Agrotis brunnea F. (på albuskar i Helsinge, i medlet af juli, H. Wasastjerna, förut funnen vid Petrosawodsk, A. Günther), A. festiva HB. (Helsinge, H. Wasastjerna, Karislojo, J. Sahlbebg, förut känd från Ladoga-Karelen), Mamestra nebulosa Hufn., ny för faunan (Ispois vid Åbo, J. E. Montell) samt Agrotis plecta L. var. Anderssoni Lampa (Helsinge, H. Wasastjerna), förut icke observerad i Finland.

Den 6 april 1889 framlade hr Sahlberg exx. af den sällsynta Anomogyna lætabilis Zett., representerande ett för Finland nytt släkte (Tetrina och Katschkarantsa på Rysk-Lappska halfön, K. Edgren).

Referenten förevisade för finska faunan nya arter och aberrationer: Lasiocamba lunigera Esp. var. lobulina Esp. (Pargas. LYDIA REUTER, larven på tall), Scotosia vetulata HB., representerande ett i Finland förut icke anträffadt släkte (Åland). Cidaria cognata THNB. (Pargas och Åland). C. olivata BKH. (d:o). C. affinitata Stph. var. turbaria Stph. (Pargas), Eupithecia subfulvata Hw. ab. oxydata FRR. (Pargas), Eup. valerianata HB. (Ispois vid Åbo, Åland, förut nordligast funnen i Danmark), E. saturata HB. ab. subatrata STGR, (Pargas, ej känd från Skandinavien), E. helveticaria BOISD, ab. arceuthata STGR (Pargas), E. denotata HB, (campanulata H. S., Pargas, mell. och västra Tyskland) samt E. assimilata Gn. (Pargas), äfvensom tvänne visserligen finska, men dock ganska sällsynta arter: Cidaria literata Don. (Pargas, förut funnen i Lappland samt i Kuusamo i norra Österbotten, J. SCHILDE) och Eupithecia exiguata HB. (Ispois vid Åbo, Pargas, Åland, förut anträffad i Ryska Karelen, GÜNTHER).

Ref. inlämnade den 13 maj en reseberättelse öfver en af honom med Sällskapets understöd sommaren 1886 företagen lepidopterologisk exkursionsresa till Åland, af hvilken framgick att denna ögrupps förut så föga kända fjärilfauna (139 arter) ökats med omkr. 360 species. Såsom för Finlands faunaområde nya arter anmältes, utom de tidigare förevisade (se ofvan), följande microlepidoptera: Asopia costalis Fabr., Orobena ænealis Schiff., Crambus verellus Zk., Retinia Buoliana Schiff., Tinea angustipennis H. S., Incurvaria flavifrontella Hein., Eidophasia messingiella F. R., Harpella bracteella L., Argyresthia abdo-

minalis Z., Elachista nobilella Z., El. triseriatella Stt., Bucculatrix Demaryella Stt., Nepticula luteella Stt., N. ruficapitella Hw., N. subbimaculella Hw., N. salicis Stt., N. anomalella Goeze, N. malella Stt., N. microtheriella Stt., N. betulicola Stt., och N. vimineticola Frey.

Hr Sahlberg förevisade den 5 okt. larver och imago af den tör faunan förut ej anmärkta Zophodia convolutella Hb. (Karislojo, J. Sahlberg, Lojo, J. Tengström, Ekenäs och Pargas, E. Reuter), hvars larver genom att äta sig in i omogna krusbär och vinbär förorsakar stor skada i trädgårdar. — Såsom för finska fjärilfaunan ny anmälte föredragaren vidare Gluphisia crenata Esp. (Salmis A. v. Bonsdorff, Kirjavalaks, K. Ehnberg, Ryska Karelen, A. Günther). — Psilura Monacha L. ansåg föredragaren icke tillhöra Finlands fauna. Tengström uppgifver, att ett exemplar af denna art blifvit funnet vid Helsingfors af W. Nylander, men i Nylanders samling fans endast ett exemplar af den nästan lika tecknade Panthea coenobita Esp., tagen vid Helsingfors.

Den 2 nov. anmälte hr Sahlberg följande för finska faunan nya nattfjärilar: Trachea Atriplicis L. (Österbotten, Wasastjerna), Pachnobia leucographa Hb. (S:t Michel, K. Ehnberg, förut veterligen nordligast funnen i Danmark) samt Asteroscopus nubeculosus Esp. (Helsingfors, W. Nylander).

Referenten förevisade larver och imago af Bombyx lanestris L. var. Aavasaksae Teich. samt omnämde, att larver endast till denna varietet så vidt bekant hittills anträffats i Finland, hvaremot hvarken larver eller imago af hufvudformen där anmärkts; larven talrikt förekommande på Betula alba.

Diptera.

Hr Sahlberg förevisade den 13 maj 1885 exx. af en högst intressant nykomling till vår insektfauna, en ovanligt stor, troligen ännu obeskrifven pupipar dipter af familjen Hippoboscidæ, tillhörande släktet *Lynchia* Wevenb., *L. fumipennis* J. Sahlb. Dessa exemplar hade hr J. A. Palmen anträffat på ett i Thusby af hr Åström skjutet och till finska museum insändt exemplar af fiskljusen (*Pandion haliaëtus*). Då fågeln, uppå hvilken dessa flugor

anträffades, troligen kort förut återvändt från sin vinterstation i fjärran sydliga länder, kan man antaga, att äfven ifrågavarande fluga hade sitt egentliga hem långt från vårt land. (Se beskrifningen af arten i Medd. Soc. F. Fl. Fenn. XIII, p. 149.)

Hr Sahlberg förevisade den 5 mars 1887 tvänne för finska faunan nya dipterer: Laphria lapponica Zett. (Kuusamo i norra Österbotten) samt Hemilea dimidiata Costa, representerande ett för norra Europa nytt släkte bland Trypetiderna (i mörk skogslund i Karislojo, förekommer hufvudsakligast i södra Italien, men äfven någon gång funnen vid Alperna). I sammanhang härmed förevisade föredragaren ett exemplar af den märkvärdiga Epidopus venaticus Hal., hvilken helt och hållet saknar vingar och svängkolfvar. Exemplaret anträffades af föredragaren i en murken björkstubbe i Saltdalen i Norge år 1879; arten var förut funnen endast i Britannien och Tyskland.

Hemiptera.

Hr O. M. REUTER förevisade den 1 mars 1884 en för Finland ny, obeskrifyen Nabis-art, N. boreellus (Pudasjärvi i norra Österbotten, Envald). Se beskrifningen af densamma: Medd. Soc. F. et Fl. Fenn. T. XI, p. 165. - Vidare omnämde föredr. att Brachvarthrum limitatum FIEB. blifvit tagen äfven i norra Savolax (Leppävirta, Envald) och att föredr. i Pargas funnit artens rätta näringsplanta vara Populus tremula. Slutligen utmönstrade föredr. från den finska faunan två arter, hvilka af hr Sahl-BERG, på grund af oriktig bestämning däri införts, näml. Lygus nigronasutus STAI. (de finska exx. utgjorde blott en mörkt tecknad varietet af L. lucorum Mey.) och Orthotylus viridinervis KIRSCHE. (exemplaret var en liten O. marginalis REUT. = nassatus FALL. nec. FABR.) samt meddelade att honan till den af I. SAHLBERG från östra Finland efter ett hanexemplar beskrifna Atractotomus morio numera blifvit funnen i Sibirien af hr N. SUNDMAN. (Se beskrifningen i REUTER: Sibiriska Hemiptera. Öfv. Finska Vet.-Soc. Förh. Bd. XXVI, p. 25.)

Den 5 april anmälte hr O. M. REUTER att den sista från Skandinaviens Lappmarker kända heteropter-art, som icke varit

bekant från Finland, *Psallus lapponicus* Reut. (Öfv. Vet.-Akad. Förh. 1874 N:o 4, p. 47, Hem. Gymn. Eur. I, p. 134), nu upptäckts från Muonioniska i F. W. Mäklins efterlämnade samlingar.

Den 4 okt. förevisade hr Sahlberg trenne för Skandinavien-Finland nya arter, funna af honom i Ladoga-trakten: Coptosoma globus Fabr. (Kirjavalaks på Vicia silvatica, förut nordligast i Östersjöprovinserna), Phymata crassipes Fabr. (på gungfly nära Gorki och i Salmis, förut nordligast i Livland) samt Aradus truncatus Fieb. (under aspbarik Jaakkimvaara; Tyskland, Frankrike).

Hr O. M. REUTER föredrog om en obeskrifven Lygus-art, L. rhamnicola, funnen på Rhamnus frangula i Kyrkslätt i Nyland (beskrifven i Medd. Soc. F. et Fl. Fenn. T. XI, p. 164).

Den i nov. redogjorde hr O. M. Reuter för sina under sommaren på Åland gjorda insamlingar, hvarvid omnämdes tvänne på Hippophaë rhamnoides funna, för faunan nya arter: den äkta Antho. oris nemoralis F. (hittils under detta namn kända finska exx. voro A. confusus Reut.) och Psylla hippophaës Först. (Britannien, m. Europa), den förra antagligen lefvande af den senares larver. Ännu en ny-finsk Psyllod, Trioza abdominalis Fior. hade föredr. funnit öfvervintrande på gran och tall vid Ispois nära Åbo.

Den 6 dec. förevisades ytterligare två af hr O. M. REUTER funna, för Finland nya arter af nyssnämda insektgrupp: *Psylla phæoptera* Löw (Åland på *Hippophaë*; Frankrike, Schweiz, Tyrolen) och *Trioza albiventris* Först. (Pargas på *Salices*).

Hr O. M. REUTER redogjorde den 7 mars 1885 för två för faunan nya Cicadarier, funna af honom på Åland: Deltocephalus Minki Fieb. (Eckerö; m. Europa) och Cicadula sexnotata Fall. var. salina nov. var. (Eckerö; Kosterö i Bohuslän; lefver bland Salicornia), afvikande från hufvudformen genom kortare kropp, täckvingarne icke, eller knappt 'längre än bakkroppen, hufvudet långt, nästan vinkligt framsträkt, väl lika långt som pronotum. Vidare omnämdes, att den af J. Sahlberg från Kuusamo beskrifna Pachycoleus rufescens blifvit tagen äfven i Tyskland och Italien, Piezostethus lativentris J. Sahlb. i Bulgarien och på Krim samt P. parvulus Reut. i Ungarn.

Hr Sahlberg förevisade en ytterst intressant nykomling för den finska faunan, Capsiden Platytomatocoris planicornis H. Sch. (Dworetz i Ryska Karelen, Kulikowsky), en hittils blott från sydliga Europa bekant art.

Den 10 okt. förevisade hr O. M. REUTER ex. af den för Finland nya Pilophorus perplexus D. ET Sc. (Pargas i augusti).

Hr O. M. REUTER föredrog den 7 nov. om en af hr Sahlberg under granbark i Åbo län (Yläne) funnen ny art af det intressanta släktet Ceratocombus, C. corticalis Reut. n. sp. (Se beskrifn.: En ny Ceratocombus-art från Finland, Medd. Soc. F. Fl. Fenn. XV, p. 154—157). Vidare förevisade hr R. tvänne för Finland nya varieteter af släktet Notonecta, näml. en var. af N. glauca L. (från Pyhäjärvi i Karelen), bildande en öfvergång från den typiska formen till var. marmorea Fabr., som förekommer i södra Europa, och en obeskrifven var. (från Jaakkimvaara i Ladoga-Karelen och Sammatti i Nyland) af N. lutea Müll., var. scutellaris nov. var., utmärkt genom på sidorna bredt svartrökiga elytra och en stor triangulär svart fläck på skutellen.

Den 6 febr. 1886 omnämde hr Sahlberg, att ett utbildadt ex. af *Pygolampis bidentata* Geoffr. numera blifvit funnet af hr Günther i Ryska Karelen, hvarest denne äfven funnit en obeskrifven *Aradus* art, *A. angularis n. sp.*, stående närmast *A. lugubris* Fall. och *A. læviusculus* Reut., till hvilken enligt föredragarens åsikt *A. angusticollis* Reut var honan. (Se En ny art af Hemiptersläktet *Aradus* i Medd. Soc. F. Fl. Fenn. XIII, p. 153.)

Hr O. M. REUTER redogjorde den 13 maj för förekomsten af Capsider, Cicadarier, Psylloder m. fl. hemipterer på olika växter under olika tider af året (löfträd o. örter om sommaren, resp. barrträd om vintern) och deras däraf beroende migrationer samt särskildt för en af honom den 3 mars på gran upptäckt ny Psylla-art, Ps. chlorostigma Löw n. sp. (beskrifven i Verh. zool. bot. Ges. 1886, p. 153).

Den 4 dec. anmälte hr J. Sahlberg två i Ryska Karelen af hr Günther funna, för Finlands fauna nya arter, den stora *Falla dumosa* L. (Petrosawodsk) och en hittils obeskrifven art af capsid-släktet *Orthothylus*, *O. croceus* J. Sahlb., stående nära *O. ericetorum* Fall. genom sin långa sugsnabel och svarta behåring, men afvikande genom kortare pronotum och från pannan icke tydligt afsatt clypeus samt utmärkt genom sin bjärt gula färg.

Pseudo-neuroptera.

Hr Poppius förevisade den 5 dec. 1885 två för den finska faunan nya Libellulider, tagna i Merimasku i s.v. Finland: Epitheca bimaculata Charp. och Æschna pratensis Mülle.

Hr Sahlberg anmälte den 13 maj 1889 att hr Schalin från Nykarleby insändt exx. af s. k. ismask, som uppträdt mycket talrikt, hvarje morgon tågande i en riktning, hvarje afton i en motsatt. Föredragaren ansåg dem vara larver af Perlid-släktet Tæniopteryx.

Orthoptera.

Hr Boman framlade den 6 nov. 1886 exx. af den för Finland nya *Stenobothrus geniculatus* Ewersm. (Kivinebb i s. Karelen, förut blott i Ryssland.)

Collembola.

Hr O. M. REUTER föredrog den 2 febr. 1884 om några för finska faunan nya Collembola: Beckia (Cyphoderus) albinos Nic. (vid Ispois nära Åbo hos Lasius flavus), Entomobrya (= Degeeria) myrmecophila n. sp., utmärkt från álla samsläktingar genom skifferblå eller blågrå färg, afbruten här och där och isynnerhet på fjärde abdominalsegmentets bas af ljusa fläckar, äfvensom genom den ovanligt långa sista antennleden och den framtill starkt borstiga kroppen (Åbo, Helsingfors, i sällskap med flere myrarter), E. marginata Tullb. (h. o. d. talrik på stubbar i granskog), E. lanuginosa NICOL., vid första ögonkastet igenkänd genom sin enfärgadt ljusgröna kropp (Kyrkslätt, Åbo, Pargas; Dalarö utanför Stockholm, icke upptagen af TULLBERG i Sveriges Podurider). Föredr. omnämde att Brook i sin revision af släktet Entomobrya utan alla skäl under E. multifasciata indragit denna art, äsvensom de väl skilda E. muscorum, corticalis och marginata, dem han synes icke hafva känt in natura. upplyste föredr., att den af honom under namn af Degeeria superba beskrifna, på Salices i Södra Finland lefvande arten befunnits utgöra typ för ett nytt, särdeles karaktäristiskt genus.

ST. HANSHAUGEN

ET LEPIDOPTEROLOGISK MINDE FRA KRISTIANIA

AF

J. SPARRE SCHNEIDER.

Når man gjennemgår universitetsmuseets righoldige indenlandske insektsamling, hvis smukke opstilling og omhyggelige determination skyldes min kollega W. M. Schöyens utrættelige flid. vil man straks blive opmærksom på en hel del ældre eksplr. tildels i hele sviter, som for 30 à 40 år tilbage, ja endnu tidligere, er indsamlede ved Kristiania af vore afdöde forgiængere professor L. ESMARK og konservator H. SIEBKE, grundlæggerne af de nuværende samlinger. Og det vil være den opmærksomme fagmand påfaldende, at der blandt dem findes så mange arter, som enten ikke senere er gjenfundne eller også kun overmåde sparsomt er påtrufne og da tildels på andre lokaliteter, uagtet vi yngre entomologer ingenlunde har været lunkne i vore undersögelser, og neppe heller manglet den fornödne indsigt og erfaring. Forsker man efter grundene hertil, så bliver svaret simpelt hen: den stigende kultur med sine nivellerende tendenser og den stærkt voksende hovedstads krav på plads har raseret de gamle tilholdssteder og enten ligetil udryddet disse sjeldenheder eller også fordrevet dem til andre trakter, sådan som man i de store kulturlande har så utallige eksempler på.

Kristianiadalen med sit ualmindelig vekslende geologiske underlag og rige vegetation er vistnok endnu den absolut insektrigeste trakt i vort land (som den jo også er den bedst undersögte), men endnu höiere synes insektlivet her at have floreret i gamle dage, da de unge jægerspirer drog på jagt i »Uranienborgskoyen» og »Dragonskoyen», og »St. Hanshaugen» var endemå

let for skolebörnenes landture; derom er Siebkes og Esmarks indsamlinger de mest talende vidnesbyrd.

I de 6 år, jeg som student tilbragte i hovedstaden, udstrakte mine udflugter sig fornemmelig omkring i Vestre Aker med enkelte besög på Bygdö, Ryenbjerg og Ekeberg, og det var först de 2 sidste år af mit ophold i Kristiania, som bragte mig i berörelse med den ypperste lokalitet for sommerfugle, som jeg nogensinde har gjort bekjendtskab med. Da jeg desuden har været den eneste, som har kjendt St. Hanshaugen fra dens entomologiske side, hvilken nu antagelig desværre helt er udslættet, har jeg fundet det bedst at fæste erindringerne på papiret, medens indtrykkene endnu er levende og friske; det burde have været gjort for længe, længe siden!

Endnu for c. 15 à 16 år tilbage var St. Hanshaugen kun en ufrugtbar, tör og for trævegetation blottet höide, hvor sand og småsten og det nögne berg havde overvegten, medens en for mit ukyndige öie yderst tarvelig vegetation dækkede det sparsomme jordsmon. En behagelig afveksling dannede en liden plantning af dengang kun lidt over meterhöie lærketrær, ek, asal, rogn og vel endnu nogle sorter lövtrær på foden af den vestlige skråning, nedenfor hvilken strakte sig en ganske liden stub engmark, som af etslags »opkomme» altid holdtes frisk og grön, når alt andet var afsvedet.

Således omtrent står St. Hanshaugen for min erindring, da jeg i 1875 for förste gang stiftede bekjendtskab med dens entomologiske herligheder. En vakker dag begyndte man så at udsprænge haugens top til et vandreservoir, ved hvilket snart efter en vakker inspektörbolig reiste sig, de spadserendes antal tiltog, man ryddede, gravede og plantede, veie anlagdes, friske græsplaner med rige blomsterbed dækkede over gruset: den gamle upåagtede, ufrugtbare haug stod der som en forvandlet prinsesse, hvis trylleham netop er falden af, og Kristiania havde fået en af sine mest yndede promenadepladse med en henrivende udsigt over de herlige naturomgivelser, som denne by har fået i vuggegave, men — en legion af vingede småvæsener var også for stedse berövet sine kjæreste tumlepladse.

I 1886 vandrede jeg atter på disse kjære gamle tomter, men hvor var alt nu forandret! Der hvor jeg 10 år tidligere i uforstyrret ro havde jaget såmange slags vingede kryb ved dag som ved nat, her bevægede sig nu i tæt vrimmel et söndagsklædt publikum til musikkens toner; de små buske stod der som ranke ungtrær og så fornemt ned på sin gamle ven, forglemmende den tid, da de som ægte proletarer befængte med bladlus besögtes af de slikvorne Leucanier og Caradriner, men de sirlige græsplaner får nu ingen profan fod betræde, alt er »Tabu». Ja nu fanger vist ingen mere insekter på St. Hanshaugen, og dertil er intet at sige; det er en velsignelse for de mange trællende småfolk en gang i ugen at få flygte ud i Guds fri natur fra byens kvalme stöv, hvad veier vel herimod det ene menneskes vemodige erindring!

Som ovensor nævnt var det i 1875, om våren, at jeg begyndte mine udslugter til St. Hanshaugen sorat söge efter Coleoptera, og her viste sig da at være et ypperligt sindested for den ellers meget sjeldne Harpalus rubripes, ligeså sor Philonthus lepidus og den i Vestre-Aker kun her af mig bemærkede Feronia lepida og Lebia cyanocephala; sorvrigt sinder jeg kun nogle så arter noterede og ingen af speciel interesse, sor Coleoptera synes stedet altså ikke indbringende. Senere ud i juni soretog jeg stadige aftenture hidop sorat samle Noctuer, men det var sörst i 1876, esterat jeg havde sået min bopæl kun etpar minutters gang sra stedet, at jeg rigtig kunde hengive mig til undersögelsen af denne enestående lokalitet.

Iblandt mine optegnelser finder jeg en påbegyndt liste over de her fundne Lepidoptera, hvilken meddeles nedenfor såvidt muligt kompletteret; desværre er journalen for 1875 ikke mere at finde, ligesom jeg også har skjænket alle mine Micros fra det söndenfjeldske Norge til universitetsmuseet, så denne kilde heller ikke har kunnet benyttes. Men selv som listen nu præsenterer sig, vil det jo være enhver sagkyndig påfaldende, at her må have været en usædvanlig Lepidopter-rig lokalitet; det skriver sig jo alt fra et enkelt begrændset område af en middelmådig haves udstrækning, og på få arter nær, iagttaget i en eneste sommer med en hel måneds afbrydelse midt i fangsttiden. Havde jeg dengang forstået at bruge »Köder», skulde vist endnu mangen interressant art være bleven tilföiet, og at Microlepidopterne ikke skjænkedes den tilbörlige opmærksomhed må tilgives en ung sam-

ler. For enkelte af disses vedkommende kan opgaven være noget tvivlsom; jeg var ikke så stå i bestemmelserne dengang, da journalen affattedes, og enkelte arter formåede jeg ikke at tyde. Forud for den törre, navneliste skal jeg da skikke nogle enkeltheder om forekomsten af de mere fremtrædende arter.

Af Rhopalocera observeredes hele 26 arter, og de fleste er sådanne, der elsker törre solrige höider. Den mærkeligste af dem er vistnok Colias palæno, som erholdtes i et enkelt hun-eksplr. og vistnok har været en rent tilfældig besöger. Aphantopus hyperantus holdt til på den ovenfor nævnte lille fugtige eng, medens Thecla betulæ og w album ikke erholdtes på selve haugen men i nærheden på den vei, som förer did op, hvilket også gjælder nogle af de nedenfor nævnte Heterocera.

Bombyciderne er ikke synderlig talrigt repræsenterede, og disse finder man jo også fornemmelig som larver. Hunnerne af Bomb. rubi var almindelige i friske eksplr., men ikke en eneste demærkedes, de havde vistnok været lette at lokke ved hjælp af de indfangne hunner. Larverne var almindelige om hösten på den oftere nævnte eng, men overvintringen misslykkedes ligesom i 1874, da jeg medbragte over 100 larver fra Hardanger; den har dog lykkes for mig en gang tidligere og er ved passende forholdsregler neppe særdeles vanskelig. Den overvintrede fuldvoksne larve har jeg mærkelig nok aldrig fundet, men dette kan jo være en ren tilfældighed. Af B. quercus tog vi om aftonen 20 1875 et aldeles kjæmpemæssigt hun-eksplr., som måler hele 77 mm. i vingebredde; mon synderlig större individer er fundne? Fumea crassiorella fandt jeg som larver på et gammelt plankegjærde, og det lykkedes mig at få et eksplr. bragt til udvekling.

Talrigst var Noctuerne, og det var også de, som dengang indsamledes med störst forkjærlighed og ydede den interessanteste sport. I störst antal optrådte Mamestra dentina (af glauca har jeg taget 2 pupper i nabolaget), Agrotis c-nigrum, plecta, corticea og exclamationis, Hadena rurea, Leucania conigera, comma, pallens og impura, Caradrina alsines og morpheus, som sværmede omkring de lave buske, der det år var stærkt besatte med bladlus; de övrige arter forekom mere enkeltvis. Som sjeldenheder kan nævnes Hadena lithoxylea, Agrotis festiva, strigula, Cucullia asteris og en afflöiet Toxocampa, hvoraf kun

et enkelt individ af hver art erholdtes, medens Jaspidea celsia, Calocampa solidaginis, Xylina ingrica og socia ligeledes hörer til de sparsomt forekommende arter. Perlen blandt dem alle er dog Cucullia gnaphalii, som min yngste broder, der endnu i nogle år fortsatte fangsten, har sendt mig tilligemed flere andre sjeldnere arter, som han har fanget sammesteds; dette er mig bekjendt det eneste i Norge observerede eksplr. af denne vakre art.

Våren 1875 tog jeg et större antal larver under stene på græsbund, sparsomt en mörkebrun, hvoraf der til min allerstörste overraskelse og glæde fremkom et halvt dusin pragteksemplarer af Agrotis cuprea, i större antal derimod en brun og gråstribet glat en, som jeg i min uskyldighed holdt for Charæas graminis, men hvoraf der som en ligeledes behagelig overraskelse fremkom i eller 2 Neuronia cespitis og forresten N. popularis, som aldrig tidligere var kommen mig for öie. Denne sidstnævnte må i almindelige år vistnok regnes til de store sjeldenheder hos os (cespitis er altid sjelden), men i hösten 1875 forekom den i aldeles uhörte masser i omegnen af Kristiania, og interessant vilde det være at vide, om den dette år også viste sig talrig i Sverige og andetsteds.

Næsten endnu större interesse frembyder Geometrerne, der var rigt repræsenterede. Rækken åbnes af den pragtfulde Phorodesma smaragdaria, som erholdtes i 2 haneksplr. 29 juni og I juli, og hidtil ikke er bemærket andetsteds på den skandinaviske halvö, såvidt jeg ved. Så kommer Cidaria olivata, en noget forkröblet of 22 juli, hidtil kun bemærket på få punkter i Skandinavien; C. cucullata og galiata hver i et nyklækket pragteksplr. og ligeledes store sjeldenheder, C. capitata, adæqvata, Pellonia vibicaria, Gnophos obscuraria, Lobophora sexalisata, Eupithecia minutata Gn. også kun i enkelte individer. eller mindre hyppigt forekom: Halia brunneata, Cid. fulvata. dotata, flavofasciaria, Scoria lineata, Anaitis plagiata etc. Af min broder har jeg desuden fået 2 friske eksplr. af den vakre C. rubidata, hvoraf tidligere kun et eneste norskt eksplr, var kjendt, hvilket jeg selv tog ved Kristiania i 1873, ligeså en vakker Eur. dolabraria, og det foresvæver mig, at han også gav mig en Crocallis elinguaria, en sjeldenhed i Norge, men jeg tör dog intet med bestemthed sige derom.

Af *Micros* indsamledes et ganske betydeligt materiale, men som ofvenfor bemærket tör opgaverne for enkelte arter være noget usikre, og udentvivl erholtes flere end de, som listen optager.

Af Botys flöi purpuralis og cespitalis i mængde og bemærkedes også i en generation n:0 2, som udmærker sig ved störrelse og livligere farver. B. aurata forekommer også i Vestre Aker, men den synes kun at holde sig i skoven på enge og bemærkedes ikke på St. Hanshaugen men vel etpar kilometer længere borte. B. terrealis var talrig, Orobena extimalis flöi ikke sjelden tilligemed Hypochalcia ahenella; af Eurycreon palealis erholdtes et enkelt individ, medens den på Hovedöen bemærkedes ganske talrig. Af speciel interesse var Ancylosis cinnamomella, som blev funden i flere eksplr. på en liden tör haug på den anden side af Gedemyrsveien, ligesom Myelois advenella, som min broder fangede i et friskt eksplr., heller ikke er funden andetsteds i Norge. Meget interessant var også forekomsten af Psamotis pulveralis, der erholdtes i flere eksplr. på den våde eng.

Af Tortricider forekom T. viridana og Teras ferrugana i allerstörste mængde på de små ekebusker og klækkedes omkring 23—24 juli, ligeledes klækkedes i större antal Penthina variegana fra Sorbus og Graphol. tripunctana med cynosbana af roser. Af Sciaphila forekom den vakre penziana mere enkeltvis og endnu sjeldnere argentana, medens pasivana og wahlbomiana var almindelige. På den lille eng tog jeg mærkelig nok etpar gode eksplr. af den vidt udbredte men yderst lokale Steg. ericetana, medens St. qvadrana var hyppig på de törreste partier af haugen. Af sjeldne arter må desuden nævnes Cochylis hamana og kindermanniana, Penthina ochroleucana, antiqvana, Grapholitha foenella m. fl.

Af *Tineider* skal kun nævnes *Lita sestertiella*, der klækkedes i etpar eksplr. fra *Acer*; den er mig bekjendt ikke bemærket andetsteds i Skandinavien.

I den nærmere omegn har jeg desuden iagttaget en hel del arter, som ikke er optagne i denne fortegnelse, da det kun er min hensigt med denne lille opsats at fremhæve et enkelt lepidopterrigt punkt og redde erindringen herom fra forglemmelse, för det blev forsent.

Fortegnelse over Lepidoptera bemærkede på »St. Hanshaugen» ved Kristiania.

Pieris brassicæ. Fumea crassiorella. H. strigilis. P. napi. Bombyx quercus. Cloantha polyodon. Anthocharis cardamines. B. rubi. Trachea atriplicis. Drepana lacertinaria L.* Colias balæno. Nænia typica. Thecla betulæ. Notodonta ziczac. Taspidea celsia. Th. w album. Acronycta auricoma. Hydroecia nictitans. Leucania impura. Polyommatus phlæas. A. menyanthidis. Lycæna argus L. Agrotis strigula. L. pallens. L. icarus. A. c-nigrum. L. comma. L. semiargus. A. cuprea. L. conigera. A. plecta. Caradrina morpheus. L. argiolus. Vanessa c-album. A. exclamationis. C. alsines. V. urticæ. A. festiva. Amphipyra tragopoginis. Melitæa cinxia. A. nigricans. Calvmnia trapezina. Argynnis lathonia. A. tritici. Orthosia circellaris. A. selene. A. obelisca. Xvlina socia. A. corticea. A. euphrosyne. X. ingrica. Pararge mæra. Charæas graminis. Calocampa solidaginis. Neuronia cespitis. P. hiera. Cucullia asteris. Epinephele janira. N. popularis. C. gnaphalii. E. hyperantus. Mamestra thalassina. C. umbratica. Coenonympha pamphilus. M. dissimilis. Toxocampa viciæ.? Euclidia mi. Syrichtus serratulæ. M. pisi. S. malvæ. M. brassicæ. E. glyphica. M. oleracea. Phorodesma smaragdaria. Hesperia sylvanus. M. dentina. Nisoniades tages. Acidalia pallidata. Deilephila galii. Polia Polymita. A. incanata. Hadena adusta A. immorata. D. porcellus. Zygæna loniceræ. H. lateritia. Zonosoma pendularia. Euchelia jacobææ. H. rurea. Pellonia vibicaria. H. lithoxylea. Cabera exanthemata. Arctia caja. H. basilinea. Numeria pulveraria. Hepialus humuli.

Odontopera bidentata,

H. didyma.

H. sylvinus.

^{*} Dr. falcataria erholdtes vistnok også, men jeg har ingen notits derom.

Enrymene dolabraria. Rumala Interclata

Boarmia scopularia THBG.

(punctularia HB.). Gnophos obscoruria.

Halia wawaria

H. brunneata.

Phasiane clathrata. Scoria lineata.

Ortholitha limitata.

Anaitis plagiata. Lobophora sexalisata.

Cheimatobia brumata

Lvoris prunata. Cidaria dotata.

C fulvata

C. ocellata.

C. miata L.

C. citrata. C. viridaria F.

C. fluctuata.

C. ferrugata.

C. cucullata.

C. galiata. C. sociata.

C. olivata.

C. adæqvata. C. flavofasciaria.

C. bilineata.

C. sordidata.

C. capitata. C. rubidata.

Eupithecia oblongata.

E. succenturiata.

E. vulgata.

E. minutata.

E saturata

Scoparia, mindst 2 arter. C. dubitana.

Botys purpuralis.

B. cespitalis.

B. terrealis. B. hvalinalis.

B. pandalis.

Burycreon verticalis.

E. palealis.

Pionea forficalis. Orobena extimalis.

Psamotis pulveralis. Crambus pascuellus.

C. pratellus.

C. dumetellus. C. hortuellus.

C. myellus (eller pinetel-

lus).

C. culmellus. C. inqvinatellus.

C. tristellus.?

C. perlellus. Hypochalcia ahenella.

Myclois advenella. Teras ferrugana.

T. forskåleana. T. holmiana.

Tortrix bergmanniana.

T. corylana,

T. ministrana.

T. viridana. Sciaphila penziana.

Sc. argentana.

Sc. pasivana. Sc. wahlbomiana.

Cochylis hamana.

C. kindermanniana.

Penthina variegana.

P. ochroleucana.

P. striana.

P. antiquana.

Aphelia lanceolana.

Tmetocera ocellana. Grapholitha tetraqvetrana.

Gr. brunnichiana.

Gr. cynosbana.

Gr. tripunctana. Gr. perlepidana.

Gr. foenella. Gr. contaminana.

Steganoptycha ericetana.

S. ramella.

S. ustomaculana.

S. qvadrana.

Dichrorampha plumbana.

D. alpinana. Lita sestertiella.

Lampronia morosa. Plutella annulatella.

Pancalia latreillella. Argyresthia sp.

Depressaria applana.

D. chærophylli.?

Endrosis lacteella. Recurvaria leucatella.

Amblyptilia acanthodactyla.

Platyptilia gonodactyla.

Pl. zetterstedtii. Pl. bertrami.

RÉSUME.

(Page 131 du texte.)

J. SPARRE SCHNEIDER. La faune lépidoptère de St. Hans Haugen.

L'auteur fait l'énumération des Lépidoptères trouvés par lui dans les années 1875—1876 à St Hans Haugen, près de Kristiania, Norvège, à cette époque une hauteur stérile et sèche, actuellement transformée en un parc public, ce qui a sans nul doute fait disparaître de cette localité une grande quantité des espèces que l'on y rencontrait alors. La colline mentionnée paraît avoir été l'une des meilleures localités possibles pour les papillons comme, du reste, pour tous les autres représentants de la faune entomologique. Aussi la liste donnée par l'auteur contient-elle diverses espèces très rares dans d'autres localités de la Norvège, et quelques unes mêmes n'ont été trouvées jusqu'ici que sur ce point spécial.

NOTIS

Pygæra anastomosis L.

Under en exkursion i Upsalatrakten mot slutet af sistlidne maj månad fästes min uppmärksamhet på några å en aspbuske sittande fjärillarver af egendomligt utseende, hvilka vid närmare undersökning befunnos tillhöra den hos oss ganska sällsynta arten *Pygæra anastomosis* L. Den omständigheten, att larverna denna tid på året voro fullvuxna, synes tyda på öfvervintring af larven, ett förhållande, som, åtminstone i vårt land, hittills ej hos denna art blifvit iakttaget, då man ansett, att den endast öfvervintrar såsom puppa. Redan två dagar efter hemtagandet började larverna att spinna in sig i sina ljusröda silkeshylsor, och efter endast 13 dagars hvila framkom den första fjärilen.

J. Peyron.

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS I STOCKHOLM SAMMANKOMST

DEN 26 APRIL 1890.

Sammankomsten hölls som vanligt å Hôtel Phœnix under prof. O. Sandahls ordförandeskap.

Öfver den genom döden den 27 mars detta år bortryckta medlemmen af föreningen apotekaren J. C. Indebetou meddelades en kort lefnadsteckning af ordföranden, som därefter tillkännagaf, att såsom ny ständig ledamot i föreningen inträdt frih. Carl de Geer (Leufsta i Upsala län).

Prof. Aurivillius höll sedan ett längre och särdeles intresserikt föredrag »om några sidor af fjärillarvernas morfologi», hvarunder framhölls den olika utvecklingen af fötterna, särskildt de s. k. bukfötterna hos olika fjärilsgrupper och betydelsen häraf i biologiskt och systematiskt hänseende. Vidare redogjordes för när- eller frånvaro af vanligen hårbevuxna vårtor å ryggen och sidorna samt dessa vårtors egendomliga anordning, företeende många karakteristiska förändringar o. s. v. Föredraget illustrerades dels genom ritningar å svarta taflan och dels genom förevisning af talrika i sprit inlagda larver af olika fjärilsslägten samt af några uppblåsta och torkade larver.

Konservator S. Lampa redogjorde derefter för lökflugans (Aricia antiqua Zett) lefnadssätt och dess härjningar å löksängarne vid Bjersjöladugård och flere ställen i Skåne, der denna härjning var så genomgående, att lökskörden fullständigt tillintetgjordes. Hr L. meddelade flere medel af erfarenheten med framgång pröfvade till utrotande af dessa skadedjur.

Apotekaren H. Thedenius anförde i sammanhang dermed, huruledes rå karbolsyra utblandad med sågspån eller kolstybb och strödd öfver sängarne befunnits vara ett ofelbart medel att rädda rädisor, kålplantor och dylikt från förstörelse af »jordloppor» (Haltica).

Hr LAMPA förevisade en samling, af artisten EKBLOM för firman Tjäder & komp:s räkning särdeles fint utförda, afbildningar af skadeinsekter, för menniskan besvärliga inom hus.

Ordföranden referade det första häftet af det nyligen påbörjade arbetet: Die Raupen der Schmetterlinge Europas» sammanfördt af E. Hofmann, se detta häfte sid. 142. Ordföranden förevisade det nyss utkomna 7:e häftet af det vackra af prof. Aurivillius redigerade arbetet »Nordens fjärilar», som utgifves af aktiebolaget L. J. Hiertas bokförlag.

Byråchefen J. Meves redogjorde sedan för lefnadssättet hos larven till den mycket sällsynta spinnaren Acronycta Alni L. af hr M. iakttagen under sistlidne sommar, och af hvilken puppan i dessa dagar lemnat en vacker fjäril, som visserligen fått namn efter alen, men hvars nu iakttagna larv dock icke fann alens blad smakliga, utan föredrog aspblad.

Hr M. demonstrerade slutligen högst märkliga s. k. aberrationer af två mätarefjärilar: *Ematurga atomaria L*. och *Cidaria didymata L*., hvilka voro i så hög grad afvikande från sina resp. hufvudformer, att endast ett noggrannare skärskådande kunde uppdaga, att de funna fjärilarne voro aberrationer af de nämda arterna.

Oskar Th. Sandahl.

DIE RAUPEN DER SCHMETTERLINGE EUROPAS von Dr Ernst Hofmann, Hoffmansche Verlagshandlung (A. Bleil). Stuttgart 1800

I företalet till detta vackra och välkomna arbete-framhåller författaren hvilket stort intresse i många riktningar, som fjärilslarverna erbjuda såväl i vetenskapligt som rent praktiskt hänse-Särskildt betonas att man genom uppfödande af larver och puppornas kläckning kan erhålla fullt oskadade exemplar för samlingar af fjärilar. Det är emellertid ett kändt sakförhållande att, ehuruväl Europas fjärilar väl äro tämligen fullständigt kända, så äro likväl ett betydligt antal arters larver ännu alldeles obekanta. Förf, lemnar sedan en historik öfver arbeten rörande fjärilslarver allt ifrån förra århundradet, då den berömde miniaturmålaren Rösel von Rosenhof i Nürnberg utgaf sina utmärkta, rent af klassiska »Insektenbelustigungen», innehållande en mängd naturtrogna afbildningar och beskrifningar af fjärilslarver jämte mycket annat. Detta periodiska arbete började utgifyas 1746 och fortsattes sedermera af Rösels svärson Kleemann intill 1761.

Redan 1762 började holländaren SEPP utgifvandet af nederländska insekter under titeln: »Beschouwing der Wonderen Gods in de minstgeachte schepzelen of Nederlandsche Insecten». Han afbildade äfven insekternas ägg. Det 8:de bandet af detta arbete utkom 1860 och detsamma har under åren 1860—1883 fortsatts af SNELLEN VAN VOLLENHOVEN.

ESPER lemnade under åren 1777—1794 afbildningar af 269 larver. Denis och Schiffermiller, lärare vid Theresianum» i Wien utgåfvo 1776 den välbekanta förteckningen öfver fjärilar i Wiens omgifningar, vanligen citerad under märket W. V. eller

»Wiener Verzeichniss», i hvilken isynnerhet larverna användes till grund för den systematiska indelningen.

JAKOB HÜBNERS stora verk: » Blätter zur Geschichte europäischer Sehmetterlinge» började utgisvas 1790 och fortsattes ända till år 1842. Å detta stora och dyrbara arbetes 449 taflor äro 619 larver af Makrolepidopterer afbildade*.

F. Ochsenheimer, Skådespelare i Wien, skref 1807 »Die Schmetterlinge Europas», hvilket arbete fortsattes af »Hoftheater Oekonomen» Fr. Tteitzche från 1825 till 1835. De många och vanligen goda larvbeskrifningar, som här meddelas, hafva ofta begagnats af senare författare.

FREYER, »stiftskassör» i Augsburg utgaf 1827 sina »Beiträge zur Geschichte europäischer Schmetterlinge», och nya »Beiträge» utkommo nnder åren 1833—1858, i hvilka 413 larvbeskrifningar förekomma.

I Frankrike framträdde 1832 tvänne särdeles vackra arbeten öfver larver, nämligen: » Collection iconographique et historique des chenilles d'Europe par BOISDUVAL, RAMBUR et GRASLIN » samt » Iconographie des chenilles par DUPONCHEL », innehållande 211 arter, isynnerhet af stort värde för sydeuropeiska former.

Af MILLIÈRE utkom åren 1859—1875 det praktfulla arbetet: »Iconographie et description de chenilles et Lepidoptères inédits d'Europe» mest ashandlande Mikrolepidopterer.

En »Systematische Beschreibung der Raupen mit Angabe deren Lebensweise und Entwickelungszeiten», en god och med mycken slit åstadkommen sammanställning, utgass 1861 af O. WILDE, och år 1874 utkom v. Prauns »Abbildungen und Beschreibungen der Europäischen Schmetterlingsraupen», i hvilket verk asseende isynnerhet blisvit fäst vid Mikrolepidoptera.

Det nyaste arbete rörande fjärilslarver är W. Bucklers » Larvæ of the British Butterflies and Moths», utgifvet af Stainton, hvilket är det i detta hänseende fullständigaste, man hittills

^{*} Förf. anmärker om detta arbete att taflornas figurer icke äro numrerade utan blott betecknade med bokstäfver, hvarigenom olika uppfattning af taflornas ordning vid inbindning gjort sig gällande i de olika exemplaren och anser förf. att det Herrich-Schefferska exemplaret bör anses såsom ett normalexemplar i detta hänseende.

eger. I de tre under åren 1886-89 utkomna 3 banden äro 22 fjärilslarver för första gången afbildade.

I journaler, faunor o. s. v. hafva bidrag till larvkännedomen lemnats af många forskare, bland hvilka exempelvis nämnas Dr Wocke i Schlesien, Rössler i Wiesbaden, och A. Schmidt i Regensburg, andra onämda.

Det föreliggande arbetet är ett verk, som fullständigar det 1884 af samma förf. redigerade och af Hoffmanska förlagsbokhandeln utgifna: *Europäische Sehmetterlinge*, som utgått i tusentals exemplar. Det är ett *sammelverk*, som försöker att blifva så fullständigt som möjligt och som å 44 taflor i färgtryck kommer att innehålla 1500 afbildningar af larver och puppor jämte deras foderväxter. Taflorna med tillhörande text fördelas på 20 till 22 häften à 1 Mark för häftet, och torde arbetet blifva fullt färdigt under sommaren 1891.

Det nu utkomna Häft. I innehåller dels en afbildning under rubriken » Allgemeines», i hvilken omnämnes att då KIRBY 1865 utgaf sin förteckning öfver ännu obekanta larver till Europeiska dagfjärilar, voro blott 140 kända och 180 alldeles obekanta. Sedan dess, således under sista 25 åren, hafva blott 23 arters larver blifvit upptäckta. Det återstår således mycket här att göra. Den allmänna textafdelningen innehåller början till en skildring af fjärilarnes utveckling och meddelar figurer öfver flera former af fjärilsägg samt beskrifver larvernas byggnad i allmänhet. Den specielt beskrifvande delen af texten börjar med Dagfiärilarnes första famili Papilionidæ samt fortsätter med Fam. II Pieridæ och Fam. III Lycænidæ, allt ordnadt efter Staudingers katalog. De åtföljande taflorna, som icke utkomma i systematisk följd, utmärka sig för naturtrogna vackra afbildningar såväl af larver och puppor som af foderväxterna. Detta arbete lofvar att blifva af stort värde och kan med allt skäl rekommenderas till en hvar van af entomologiens studium.

Oskar Th. Sandahl.

SKANDINAVIENS VECKLAREFJÄRILAR BESKRIFNA AF

H. D. J. WALLENGREN.

(Forts. fr. sid. 112, häft. 3 föreg. år.)

I. A. myrtillana Treit. Framvingarne hvitgrå; framkanten vid basen gulaktig; i inkanten från basen till utanför midten en stor rostbrun fläck, som i främre brädden nära sitt yttre hörn gör ett rundadt starkt utsprång mot framkanten utan att likväl upphinna den; utanför vingmidten ett snedt, tandadt tvärband från framkanten till analhörnet, blekare rostbrunt; vingspetsen blekbrun; framkantshakarne skarpt hvita.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 30. 246.

Larven skall lefva på Vaccinium myrtillus.

Under maj, juni och juli månader i mellersta och norra Sverige från och med Östergötland in i Lappmarkerna, samt inom Norge vid Bergen, på Dovre och i Finmarken.

2. A. lundana FABR. Framvingarne hvitaktigt ockragula; i inkanten från basen till utanför midten en stor chokoladbrun fläck, som i främre brädden är jämn och utan utsprång, men begränsas af gulhvitt; utanför midten en rätvinkligt bruten blylinie, åtföljd utaf ett brunt streck; utkanten blekt rödaktigt brun.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 30. 245.

Larven grönaktigt grå med gulbrunt hufvud och blekare nacksköld samt hvitaktiga fläckar, lefver mellan sammanspunna blad på Vicia sepium, Lathyrus pratensis och Orobus niger. Ek uppgifves af Heinemann liksom af Treitschke.

Digitized by Google

Under juni månad i Sverige ända in i Norrbotten och inom Norge vid Kristiania, i Romsdalen, Söndmöre och Odalen.

3. A. derasana Hübn. Framvingarne grå, vattrade med mörkgrått; i inkanten från basen till utanför midten en stor, framtill helbräddad och ej hvitbegränsad, mörkt chokoladbrun fläck; utanför vingmidten är vid framkanten en stor tegelröd fläck, hvilken intager nästan hela vingspetsen och blott lemnar den grå spegelfläcken med sina hvitaktiga kanter fri.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31, 247.

Under juni månad i Blekinge. Larven lefver på törnbuskar, Rubus idæus och Vaccinium. Den är olivgrön med rödgult hufvud.

4. A. apicella Schiff. Framvingarne bruna, längs framkanten brunaktigt hvita med hvitaktig strimma från basen utöfver vingmidten, hvilken därefter böjer sig till analhörnet och där förenar sig med den af brunt uppfylda, hvitaktigt infattade spegelfläcken och afskär framför denna en tresidig framkantsfläck af grundfärgen.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 30. 243.

Larven svartgrön med hvita, svartspetsiga vårtor, blekgult, brunfläckigt hufvud och nacksköld och svartfläckigt analsegment; lefver på Rhamnus frangula, Myrica gale, Ligustrum och Cornus. Öfvervintrar fullvuxen i en pergamentartad spånad.

Under maj, juni och juli månader i södra och mellersta Sverige, åtminstone in uti Upland samt i Norge vid Kristiania.

12. Slägtet: Pædisca. TREIT.

Framvingarnes styloid- och glenoidalgrenar utgå från skilda punkter på diskfältet. Bakvingarnes radial- och subradialgrenar utgå ur samma punkt på diskfältet, och styloid- och ulnargrenarne likaledes, men oftast förenade i gemensam stam eller styloidgrenen saknas: oberoende nerven än aflägsnare från, än ur själfva bakre hörnet af diskfältet, men alltid vid sin upprinnelse böjd mot styloidgrenen. Thorax utan upprättstående hårbuske. Framvingarnes subradialgren upprinner närmare till radialgrenen än till carpalgrenen; metacarpalgrenen enkel. Framvingarnes framkant hos or med eller utan flikformigt omslag nära basen och

hanens baktibier utan hårpensel. Framvingarne antingen smala eller utåt mer eller mindre utvidgade, med rundad eller skarp aldrig sikelformigt böjd spets. Antennerna hos on enkelt, sällan penselformigt cilierade. Palperna långa eller korta.

Detta artrika slägte har blifvit deladt i flera, men då de af kroppens plastika delar hemtade karakterer nästan uteslutande tillhöra ena könet, kunna vi endast upptaga följande åtta såsom subgenera:

- I. Subgen. Cacochroea LED. Framvingarne hos on med flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam; antennerna hos on utan utskärning ofvantill nära roten, med penselformigt hopade cilier; palperna blott något längre än hufvudet; framvingarne utåt bredare med föga sned utkant och afrundad spets.
- 1. P. grandævana Zell. Framvingarne röda, gulaktigt gråtätt marmorerade af hvitt och rödbrunt, hvilken senare färg där och hvar hopas till större eller smärre fläckar; bakvingarne brungrå med hvitaktiga fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 20. 154.

Under juli månad i Skåne bland *Tussilago spuria*, där den lefver vid rötterna i perpendikulära sandrör, hvilkas nedre ända slutar vid växtroten.

- II. Subgen. *Poecilochroma* STEPH. Framvingarne hos on med fliktormigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam; antennerna hos on utan utskärning ofvantill nära roten enkelt cilierade, palperna dubbelt så långa som hufvudet; framvingarne utåt bredare med föga sned utkant och afrundad spets.
- 2. P. solandriana Lin. Framvingarne hvitgrå, grå eller gulaktigt grå, brunpudrade, med stor, bred, mörkbrun eller rostbrun, halfrund inkantsfläck, som börjar nära basen och sträcker sig ofta ända till analhörnet; bakvingarne brungrå; framvingarnes fransar grå, mot analhörnet städse med mörk färg, som skarpt afsticker från den ljusare främre delen.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 20, 156.

- Var. 1. parmatana Hübn. Framvingarne mörkt rödbruna med tydlig, triangulär, hvit inkantsfläck.
- Var. 2. ratana Hübn. Framvingarne blekt rödbruna; basfältets yttre brädd kantad med ett mörkt vinkelformigt brutet tvärstreck samt ett mörkt, snedt tvärstreck öfver disken.

Larven såsom ung smutshvit med glänsande svart hufvud och nacksköld samt svarta vårtor; äldre hvitgrå med mörkgrå

vårtor, svartbrunt hufvud och gråbrun nacksköld; fullvuxen gulhvit med grå fläckar omkring de svarta vårtorna, kastaniebrunt hufvud och gulbrun nacksköld; lefver i sammanspunna blad hufvudsakligen på hassel, men äfven på björk, asp och vide.

Under juli och augusti månader på hela halfön ända in i Finmarken uti en mängd varieteter, som förmedla öfvergången från hufvudformen till ofvan upptagna.

3. P. sordidana Hübn. Framvingarne blekt gråbruna med mörkbruna teckningar och småstreck; basfältets yttre brädd bildar vid inkanten ett snedt mörkbrunt streck, hvilket på midten af vingen möter ett liknande streck från analhörnet; det rum, som af dessa streck inneslutes, är blekare än öfriga vingen; bakvingarne gulbruna.

Hübn. fig. 292. Treit. VIII. 278. stabilana Staint. Man. II. 209. solandriana Hein. Schm. II. 1. 145.

Larven skall lefva på al, hvars blad den bollformigt sammanspinner. Den är blågrå med svarta punkter, hufvud och nacksköld.

Under augusti månad i Skåne, men utan tvifvel äfven i andra provinser af Sverige, alldenstund den sannolikt blifvit sammanblandad med föregående, från hvilken den lätt skiljes genom de längre och smalare framvingarne med dessas mycket snedare utkant. Dessutom är den större.

4. **P. semifuscana** STEPH. Framvingarne violettgrå eller hvitgrå, mörkspräckliga med en mörk fläck vid kanten af basfältet och en sådan bakom vingmidten; eller med kanelbrun inblandning isynnerhet i basfältet och utkantsfältet; stundom äro utkanten, ett tvärband och ett snedstreck ur vingspetsen brunröda i bakvingarne hvitaktiga, i spets och utkant brunaktiga.

STEPH. Ill. IV. 140. t. 36. 1. HEIN. Schm. II. 1. 144. sciurana H. S. VI. 159. f. 426.

Var. melaleucana Dup. Framvingarnes främre hälft svartgrå, inre hälften längs inkanten krithvit.

Dup. IX. 255. 2. p. 375. H. S. IV. 204. f. 75.

Larven skall lefva på åtskilliga pilarter. Den är hvitaktig, stundom längs ryggen gråaktig, hufvud och nacksköld blekgula eller bruna med mörkare teckning.

Under augusti månad i Skåne, men blott hufvudformen, ej ännu varieteten.

III. Subgenus: Padisca. Framvingarne hos o' med flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam, blott hos P. tripunctana Q ur diskfältets bakre hörn skilda från hvarandra; antennerna hos o' utan utskärning ofvantill nära basen, enkelt cilierade; palperna blott något längre än hufvudet; framvingarne utåt bredare med föga sned utkant och afrundad spets.

Öfversigt af arterna:

- II:o. Framvingarnes inre hälft åtminstone ej helt och hållet ljusare än framkantshälften.

  - B) Framvingarnes basfält ända till framkanten af lika färg.
    - (1:0) Framvingarne med en stöfvelformig hvit fläck, som börjar innanför inkantsmidten och vänder spetsen mot analhörnet... 7 Foenella,
    - (2:0) Framvingarne med 2 rödbruna inkantsfläckar...... 8 Hübneriana.
    - (3:0) Framvingarne med en mer eller mindre tydlig ljus fläck vid eller bakom inkantsmidten, ej hinnande framkanten, ej heller ut i analhörnets fransar.
      - a) Framvingarnes spegelfläck i det inre bredt hvit eller hvitaktig.

        - Framvingarnes fransar bakom vingspetsen ej med fullständigt genomgående ljusare fläckar.
          - (a) Framvingarnes inkantsfläck räcker framåt ej öfver vingmidten.
            - (I) Inkantsfläcken hvit med svag brun anstrykning. 10 Bimaculana.
            - (2) Inkantsfläcken hvitgrå med I eller flera bruna streck.

11 Biscutana.

- (b) Framvingarnes inkantsfläck räcker nästan till framkanten (vingspetsen rostfärgad).
- b) Framvingarnes spegelfläck i det inre ej eller knappt ljusare än grundfärgen, eller är den blott vid analhörnet infattad med hvitt, eller också är den otydlig.
  - 1) Spegelfläckens infattning och inkantsfläcken lika metallglänsande,
    - (a) Inkantsfläcken genomskuren af 1—2 mörka linier. 14 Ravulana.
    - /b) Inkantsfläcken icke eller blott otydligt mörkvattrad.

- ENTOMOLOGISK TIDSKRIFT 1800. (1) Atminstone panna och palper hvitgula ..... 15 Graphana. (2) Hufvud och palper svartbruna, lika mörka som thorax. 16 Sublimana. 2) Spegelfläckens infattning är starkare metallglänsande än den hvita eller med hvitt uppblandade inkantsfläcken. (a) Vid spegelfläckens främre infattning en skarpt markerad svart fläck. (1) Framvingames spets svartaktig ...... 17 Immundana. (2) Framvingarnes spets rostgul. o) Bakvingarne smala, spetsiga; spegelfläcken utan eller med otydliga svarta punkter ...... 18 Tetraquetrana. 00) Bakvingarne bredare; spegelfläcken med en rad tydliga svarta punkter. *) Spegelfläckens bakre blyinfattning är utåt tydligen och merendels tämligen bredt infattad af hvitt. 19 Cirsiana. **) Spegelfläckens bakre blyinfattning ej infattad af hvitt. 20 Brunichiana. (b) Vid spegelfläckens främre infattning ingen eller en otydlig svart fläck 21 Penkleriana. (4:0) Framvingarne utan någon ljus, framtill tydligen begränsad inkantsfläck, men ofta i det stället med ett mot vingspetsen riktadt tvärband, (Roborana och suffusana se ofvan.) a) Framvingarnes svartaktiga basfält sträcker sig utöfver 2/3 af framkanten eller ej skarpt begränsadt ända till den svartgrå vingspetsen. 22 Tripunctana. b) Framvingarnes basfält i framkanten tydligen begränsadt, eller kan det ej skiljas från öfriga vingfärgen. I) Framvingarne med ett från framkantsmidten till närheten af analhörnet snedgående mörkt tvärband, hvilket i inkanten är bredare än det innanför varande ljusa tvärbandet. (a) Framvingarne med silfverhvita mer eller mindre sammanflytande (b) Framvingarne med 2 silfverhvita tvärband, det yttre stundom genombrutet ...... 24 Proximana. 2) Framvingarne med ett från framkantsmidten till närheten af analhörnet snedgående mörkt tvärband, hvilket i inkanten är smalare eller knappt bredare än det innanför varande ljusa stället. (a) Hufvud och palper brungrå..... 25 Rhododendrana.

synnerhet mot framkanten.

 (1) Framvingarnes spets liksom vingen för öfrigt krithvit.

28 Bilunana.

- 5. P. crenana Hübn. Framvingarne längs framkanten svarta med blå, på tvären stälda blylinier, längs inkanten hvitaktiga med två rundade, framåt riktade utsprång, mot basen rostbrunaktiga; hjässan ockragul.

Hübn. f. 242. Zell. Isis 1846. 236. Staint. Man. II. 208. monachana H. S. IV. 240.

Larven hvitaktigt grön med blekbrunt hufvud; lefver på sälg och pil.

Under maj och juni månad funnen vid Kristiania, på Dovre och inom hela Sverige in i Lappmarkerna.

6. P. maculana FABR. Framvingarne rostbruna, vattrade med blygrå streck särdeles mot analhörnet; i inkanten nära basen en oregelbunden svart, med ockragult kantad fläck och nära analhörnet en rundad, rostbrun, hvitkantad, utåt med svart ifyld fläck.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 157.

Larven grönhvit med grå vårtor, glänsande svart hufvud och nacksköld. Nära förpuppningstiden är den smutshvit med grå vårtor, mörkbrunt hufvud och gulbrun nacksköld. Lefver i sammanrullade blad på asp.

Under augusti och september månader i södra och mellersta Sverige, åtminstone upp i Vester- och Östergötland; inom Norge anmärkt vid Kristiania och i Odalen.

7. P. foenella Lin. Framvingarne chokoladbruna; i inkanten en hvit, snedstående, inåt vinklad och därigenom stöfvelformig fläck, som vänder fotspetsen mot analhörnet och hälen mot framkanten utan att upphinna någondera; i analhörnet en blygrå, äggrund spegel, innehållande några svarta punkter.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 20. 155.

Larven gulaktigt hvit med brunt hufvud och blekare nacksköld; lefver i stjälkarne och rötterna till Artemisia vulgaris.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige samt södra Norge.

8. P. Hübneriana Zell. Framvingarne rödgrå; i inkanten nära basen en mörkt rödbrun, halfmånformigt krökt, trubbig, ljuskantad fläck och nära analhörnet en tresidig, större fläck af

samma färg, ingendera hinnande framkanten; spegelfläcken svartpunkterad; från vingspetsen till utkantsmidten ett mörkt band.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 178.

Under juli månad på Gotland.

9. P. Pflugiana Haw. Framvingarne gråbruna, svartvattrade; i inkantens midt en stor hvit fläck; vid analhörnet en rundad hvit (7) eller gråaktig (2) spegelfläck, inneslutande svarta punkter och innefattad af violettrödt eller blågrått; fransarne bakom spetsen med 2 fullt genomgående hvita, strålformiga fläckar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 163.

Larven glänsande röd med bruna fläckar, svart hufvud och nacksköld; lefver i stänglarne på tistel.

Under juni månad i Skåne.

ro. P. bimaculana Don. Framvingarne rostbruna med vio lettgrå inblandning och svartbrun vattring; vid midten af inkanten en hvit, till vingmidten hinnande, stor flack med svag brunaktig anstrykning; nära analhörnet en stor, framtill rakt afskuren gulhvit, ej punkterad spegelfläck; fransarne vid vingspetsen rostfärgade, i analhörnet bredt hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 158.

Larven gråhvit med svarta vårtor, brungult hufvud och gröngul nacksköld; lefver på björk och förpuppas i jorden.

Under juni, juli, augusti och september månader i södra och mellersta Sverige upp i Vester- och Östergötland, men sannolikt ännu högre mot norden. Anmärkt i Norge på Modum.

11. P. biscutana Wocke. Framvingarne mörkbruna med rostfärgad inblandning och några tvärgående blylinier; i inkantens midt en blygrå, hvitgrå eller hvit, till vingmidten hinnande, oregelbundet qvadratformig, stor fläck med 1—3 bruna streck från inkanten; nära analhörnet, en stor rundad, genom ett rostfärgadt streck delad fläck af samma färg som den förra eller något dunklare; fransarne grå, i analhörnet ljusgrå eller hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 172.

Larven mörkt gulgrön med mörkare vårtor, som bära fina hår; hufvud och bröstfötter mörkbruna, lefver på Betula nana. Under augusti månad på Dovre och i Finmarken. 12. P. roborana Schiff. Framvingarne hvita med matt violettgrå inblandning; basen och en strimma längs framkanten bruna; vingspetsen roströd jämte utkanten; spegelfläcken blygrå, inåt brunbegränsad, med svarta punkter; fransarne blygrå, i spetsarne brunaktiga, i analhörnet hvita: palperna rostbruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 171.

Larven glänsande brun eller lefverbrun, halft genomskinlig, med litet, ljusbrunt hufvud, svart nacksköld och liten svart analsköld; intestinalkanalen synlig. Lefver i de unga skotten på Rosa canina och R. spinosissima m. fl., Rosa-arter, där den sammanspinner löfven och uppäter hjärtskotten och de späda blomknopparne.

Under juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland; inom Norge anmärkt vid Kristiania.

Anm. För vidare efterforskning hos oss må diagnoser för 2:ne denna närstående arter här intagas, hvilka sannolikt äfven hos oss förekomma, ehuru ej ännu här anmärkta:

P. rosacolana DOUBL. Alldeles lik föregående till färgen, men framkanten mera rundad och mer regelbundet fläckig. (Anses af några såsom var. af 'P. suffusana).

DOUBL. Zool. 1849. 2364. STAINT, Man. II. 206. BARRETT. Ent. Month, Mag. XV. 247.

Larven afsmalnande mot hufvud och anus, ryggsidan ända till andhålen purpurbrun, buksidan hvitaktig; hufvudet brunt, nackskölden svart och analskölden brun; lefver i de unga skotten på Rosa rubiginosa m. fl. Rosa-arter, där den förfar på samma sätt som föregående.

Under juni och juli månader i England och Danmark.

P. amoenana Hübn. Framvingarne blekt rosenfärgade; basfältet gråbrunt; midtelbandet grått; vingspetsen rödgrå; spegelfläcken tämligen otydlig, rosenfärgad, med små svarta fläckar i yttre och en stor svart fläck i inre kanten.

Hübn. t. 248. Treit. VIII. 41. Staint. Man. II. 206. Barret Ent. Month. Mag. XV. 248. incarnatana Hein. Schm. II. 1. 163. (ex parte).

Larven liknar den till roborana hörande, men är mindre och lefver likaledes på Rosa-arter, särdeles på R. spinosissima. Arten är träffad i England, Tyskland och Finland.

13. P. suffusana Zell. Framvingarne hvita med blygrå inblandning; det vertikalt begränsade basfältet gråbrunt, i inkanten tydligt, ehuru ej mycket bredare än i framkanten; utkanten och vingspetsen kanelröda; spegelfläcken blyfärgad, inåt be-

gränsad af en gråbrun, med svart uppblandad fläck; fransarne blygrå; palperna gråbruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 173.

Larven såsom yngre lefverbrun med glänsande hår, svart hufvud och nacksköld; såsom äldre blekare med grönbrun anstrykning, ljusbrunt hufvud, svart nacksköld och gulaktig analsköld. Lefver i de unga skotten på hagtorn, där den sammandrager bladen.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige, åtminstone in i Vestergötland.

14. P. ravulana H. S. Framvingarne brungrå, vid basen fint svartstreckade; i inkantsmidten en ljusgrå, svartstreckad fläck, som genom ett smalare och något mörkare band utlöper i framkanten; utanför detta ett smalare ljusgrått, vid spegelfläcken slutande, snedt tvärband och nära utkanten en blylinie; spegelfläcken rostfärgad, på båda sidor med blygrå infattning samt med eller utan små svarta punkter; fransarne grå, med otydliga, ljusare ställen; hufvud och palper mörkt askgrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 159.

Under juni och juli månader omkring Betula nana i Odalen, Gudbrandsdalen och Finmarken.

15. **P. graphana** TREIT. Framvingarne gråbruna, stundom rostgult pudrade och med blygrå inblandning, vid basen mörkstreckade; i inkanten en hvit, i yttre brädden obestämdt begränsad, i inre brädden mörkpunkterad öfver vingmidten hinnande, bred, tresidig fläck; vingspetsen rostfärgad; spegelfläcken rostfärgad med svarta punkter eller streck och tjock blyfärgad infattning; fransarne blygrå med grågula spetsar och otydliga ljusare ställen; panna och palper hvitgula.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 160.

Under juli månad i Skåne.

16. P. sublimana H. S. Framvingarne svartgrå (Φ) eller svartbruna (Φ), gulpudrade, vid basen mörkstreckade; i inkanten en tämligen liten, framtill obestämdt begränsad, hos Φ ofta genom ett smalt band till framkanten fortsatt, föga brunstreckad, hvit fläck; vingspetsen nästan guldgul; spegelfläcken smal, svartpunkterad, på båda sidor infattad af breda, fint hvitkantade bly-

linier; fransarne grå med 2 hvita fläckar, i analhörnet knappt ljusare; hufvud och palper svartbruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 179.

Under juni och juli månader på Dovre.

17. P. immundana F. R. Framvingarne svartbruna, mörkare och ljusare marmorerade, med bred, hvit, gråvattrad, tresidig inkantsfläck och svart, ofta otydlig fläck nära den ovala, stundom med glänsande blyfärgad inblandning försedda, sällan svartpunkterade, men af tjocka blylinier infattade spegelfläcken; vingspetsen svartaktig; hufvud och thorax grå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 166.

Larven grönaktigt grå med brunaktigt hufvud; lefver i sammanvecklade blad på al, men enligt Stainton äfven på björk.

Under juni, juli och augusti månader i Skåne, Blekinge och Småland inom Sverige samt inom Norge vid Kristiania, i Gudbrandsdalen, Odalen och på Dovre.

18. P. tetraquetrana HAW. Framvingarne gulbruna, mörkt brunvattrade, med ljusgrå, brunváttrad, tresidig eller fyrsidig, ofta till framkanten genom ett något mörkare, smalt tvärband fortsatt inkantsfläck och svart, tresidig, stundom otydlig fläck nära den hvitgrå, inuti gulaktiga, ofta svartpunkterade, af tjocka blylinier innefattade spegelfläcken; ofvan den tresidiga svarta fläcken en liten hvit fläck; vingspetsen rostgul; hufvud och thorax grågula.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 165.

Larven gulgrön, hvitgrön eller gul med vårtor antingen af samma färg som kroppen eller ljusgrå eller mörkgrå; hufvudet ljusbrunt eller brunt; nackskölden brunaktig eller brun, stundom grönaktig och baktill med mörkbrun kant. Lefver i sammanvecklade blad på björk och al.

Under juni och juli månader i halföns flesta provinser ända upp i Finmarken.

19. P. cirsiana Zell. Framvingarne svartaktigt bruna, svartvattrade, med mörkt blygrå inblandning och stor hvit, i inkanten mörkpunkterad, stundom genom ett blygrått band till framkanten fortsatt inkantsfläck; den smala, vertikala, med svarta punkter eller streck försedda spegelfläcken är i inre brädden bredt blygrå och vid analhörnet infattad af bredt hvitt; vingspetsen och utkanten rostgula; fransarne grå, vid analhörnet ljusare grå, utan

ljusare fläckar; hufvud och palper mörkbruna; bakvingarnes fransar grå, sällan hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 162.

Larven skall lefva i stängeln på tistel, Scabiosa och Cirsium palustre, där den öfvervintrar och förpuppar sig.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland, samt inom Norge i Gudbrandsdalen och på Dovre. Liknar närmast *P. Pflugiana*, hvarför många anse den såsom var. däraf och sannolikt med rätta.

20. P. Brunnichiana Schiff. Framvingarne ockragula eller mer eller mindre mörkbruna, mörkvattrade, med rostfärgad inblandning och stor, oregelbunden, hvit, i inkanten matt mörkpunkterad, sällan af mörka linier genomskuren och stundom genom ett matt ljust band till framkanten fortsatt inkantsfläck; den smala, rostfärgade, med svarta streck försedda spegelfläcken är i båda bräddarne infattad af tjocka blylinier; vingspetsen rostgul; fransarne grå, i analhörnet hvitgrå; hufvud och palper gulgrå; bakvingarnes fransar gulhvita.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 161.

Larven skall lefva i blomstänglarne på Tussilago farfara Hein. men sannolikt misstag.

Under juni, juli och augusti månader i hela Sverige ända in i Lappmarkerna, men inom Norge anmärkt blott vid Kristiania och Bergen, samt i Gudbransdalen.

- 21. P. Penkleriana Schiff. Framvingarne rostgula eller mer eller mindre rostbruna med stor, hvit, matt brunvattrad, genom ett smalt, mer eller mindre dunkelt band till framkanten fortsatt inkantsfläck; den breda, framtill öppna, rostgula, merendels med svarta streck tecknade och genom ett rostgult ställe med inkanten förenade spegelfläcken är af glänsande blylinier infattad; fransarne grå med blyglans, vid analhörnet i spetsarne rostgulaktiga; palperna hvitaktiga.
- Var. Framvingarne enfärgadt rostgula utan annan teckning än spegelfläckens blyinfattning och de hvita framkantsfläckarne.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 21. 164.

Larven smutsigt hvit, grågrön eller smutsgrön med föga mörkare vårtor; hufvud, nacksköld och analsegment glänsande

svartbruna eller gulaktiga. Lefver i bladknoppar och blomknoppar på hassel och al.

Under juli och augusti månader på hela halfön ända in i Finmarken.

22. P. tripunctana Schiff. Framvingarne blåhvita med hvita tvärstrimmor; basen och en strimma längs framkanten till dennas midt svartgrå; vingspetsen svartgrå; spegelfläcken i det inre brunaktigt hvit med starka, svarta punkter, framtill öppen, bredt infattad af blygrått; fransarne mörkgrå, glänsande, i analhörnet hvitaktiga; palperna rödgula.

WALLENGR, Sp. Tortr. & Tin. 22. 170.

Larven smutsigt brungul med svarta långslinier och tvärlinier, svartbrunt hufvud och nacksköld. Lefver i knopparne på Rosa.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Öster- och Vestergötland samt inom Norge anmärkt vid Kristiania och Bergen samt i Gudbrandsdalen, Romsdalen och Söndmöre.

23. P. tedella Lin. Framvingarne mörkbruna med silfverhvita, mer eller mindre till oregelbundna tvärband sammanflytande, vågformiga linier, som stundom betäcka hela ytan, så att grundfärgen blott antydes genom mörk vattring, men stundom försvinner och blott antydes nära framkantspunkterna; fransarne ljusgrå med 2 hvita fläckar; ansigte och palper hvitaktiga.

Wallengr. Sp. Tortr. & Tin. 23. 177. (comitana Auct.).

Larven ljust brungul med 2 smala, bruna ryggband, grå
vårtor, eller grönaktig med hvitaktiga eller smutshvita ryggband;
hufvud och nacksköld svartbruna med ljusare fläckar; analsegmentet gråtöcknigt. Lefver mellan sammanspunna barr på Pinus ahies.

Under maj, juni och juli månader i hela Sverige ända in i Lappmarkerna; inom Norge anmärkt vid Kristiania och i Odalen.

24. P. proximana H. S. Framvingarne svartbruna med 2 silfverhvita tvärband, det yttre i framkanten gaffelformigt deladt, stundom genombrutet; fransarne ljusgrå utan hvita fläckar; hufvud och palper brunaktigt hvita.

H. S. IV. 219. f. 127. distinctana STAINT. Man. II. 216. Bland barrtrad i juni manad i Blekinge.

25. P. rhododendrana H. S. Framvingarne ljust brungrå med rostgul glans i utkanten och blygrå vattring vid basen; ett matt blygrått, af brunt genomskuret, snedgående tvärband innanför midten och matta blylinier från framkantshakarne till analhörnet; fransarne glänsande hvitgrå med 1 hvit fläck; hufvud och palper brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 175.

Under juli månad i svenska Lappmarken och i Gudbrandsdalen.

26. P. nigricana H. S. Framvingarne mörkbruna med violett glans och vid basen blygrå vattring; innanför och bakom midten oregelbundna tvärband, bildade af blygrå, tättstående, vågiga tvärlinier; fransarne gråbruna; hufvud och palper bruna.

WALLENGR, Sp. Tortr. & Tin. 23. 176.

Larven smutsgul med grön anstrykning, svart hufvud och svart nacksköld. Lefver i knoppar på gran.

Bland gran i juni månad i Vestergötland.

- 27. P. nisella CLERK. Framvingarne grå, brunvattrade, med mer eller mindre ockragul anstrykning; en stor bred, rostbrun inkantsfläck, hvilken börjar nära analhörnet och sträcker sig in emot basen; spegelfläcken krökt, med svarta, framåt längre streck, hvitinfattad, men ofta otydlig; fransarne brungrå, vid analhörnet hvitgrå; hufvud och palper brungrå.
- Var. Framvingarne enfärgade utan brun inkantsfläck, eller basfältet brunt och midtelfältet ljust. Varierar så, att knappt det ena exemplaret är alldeles likt det andra.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 168.

Larven skall likna den till P. maculana och lefva på asp och vide.

Under juli, augusti och september månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland, samt inom Norge i Gudbrandsdalen, Österdalen, Odalen och vid Kristiania.

28. P. bilunana HAW. Framvingarne krithvita, matt gråtöckniga, med 2 mörkgrå inkantsfläckar, den ena innanför midten, den andra nära analhörnet.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 174. Larven skall lefva i knoppar på björk.

Digitized by Google

Under juni och juli månader i Östergötland, på Gotland och vid Kristiania.

29. P. campoliliana Schiff. Framvingarne hvita med brunvattradt basfält och rostfärgadt utkantsfält med svarta fläckar framför den öppna, rostgula, med fina, svarta streck försedda spegelfläcken, som är infattad med starka blylinier; vingspetsen rostgul.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 22. 169.

Larven gulgrön med genomlysande grön eller gul intestinalkanal; hufvudet ljust rödgulaktigt med mörka mundelar; nackskölden glänsande, af samma färg som hufvudet. Lefver på undre sidan af bladen på Salix caprea.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Vestergötland samt inom Norge vid Kristiania, i Odalen, Österdalen och Söndmöre.

IV. Subgen: Catoptria (GN.) Framvingarne hos o' med flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam; antennerna hos o' utan utskärning ofvantill nära roten, enkélt cilierade; palpernå något längre än hufvudet, nedböjda; framvingarne långsträckta, smala, utåt knappt utvidgade, med ganska sned utkant och framstående spets.

Öfversigt af arterna:

- B) Framvingarnes framkant har mer eller mindre tydliga, ljusa, snedt mot utkanten stälda framkantshakar.

  - b) Framv. utan mörka, vågformiga tvärlinier och streck .... 32 Cana.
- 30. P. infidana HÜBN. Framvingarne ljust rostbruna med hvitaktiga nerver och 2 mörkbruna genom de hvitaktiga nerverna i fläckar upplösta tvärband, det inre från inkanten till diskfältet och därefter till vingbasen, det yttre från inkanten nära analhörnet, oregelbundet snedt mot framkanten, en stor tresidig mörkbrun fläck nära vingspetsen genom en strimma utskjutande både däri och i det yttre tvärbandet.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24 185.

Under augusti månad i Skåne bland Artemisia campestris, hvarpå larven skall lefva i rötterna och rotskotten.

41. P. cœcimaculana Hübn. Framvingarne gråaktigt ockrabruna; basfältet vattradt af ljusa och mörka, vågformiga tvärlinier, en i grundfärgen försvinnande och obestämd gråaktig inkantsfläck; spegelfläcken otydlig, bred med matt glänsande infattning och 2 otydliga svarta punkter.

HÜBN. f. 27. H. S. IV. 246. STAINT. Man. II. 210. HEIN. Schm. II. 1. 172. Kollariana H. S. f. 295. Under juli månad i Skåne bland Ononis och Artemisia samt vid Asker i Norge.

32. P. cana Haw. Framvingarne hvitgrå eller blekt ockragula; basfältets bakre del rödbrun, ei vattrad; öfver midten ett något vinkladt brunaktigt band, från hvilket en långsgående strimma löper öfver spegelfläcken ut i utkanten; spegelfläcken, infattad af blylinier, har 2—3 svarta streck eller punkter.

HAW. Lep. Brit. 456. STEPH. Ill. p. 124. Carduana Gu. Ind. 54. SCOPOLIANA STAINT. Man. II. 210 Hohenwarthiana Treit. VIII. 204. H. S. IV 248. f. 296. Hein. Schm. II. 1. 173. (non. Gn. Wilk.) Wallengr. Sp. Tortr. & Tin. 24. 184.

Larven gulhvit med kastaniebrunt hufvud och nacksköld; lefver i fröhufvuden på Cirsium lanceolatum och andra tistlar; sällan i Centaurea.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland; inom Norge anmärkt vid Kristiania.

Anm. En annan art, denna närstående, torde äfven hos oss förekomma, hvarför en kort diagnos må för densamma här intagas:

P. fulvana (STEPH.) Framvingarne blekt ockragula, med en bred brun strimma från basen långs framkanten till utkanten och närmast framkanten stundom utplånad; spegelfläcken, infattad af matt blyglans, har 3 svarta, genombrutna linier.

STEPH. III. IV. 124. WOOD. Ind. f. 986. STAINT. Man. II. 210. jaccana H. S. IV. 248. HEIN. Schm. II. 1. 210.

Larven blekröd med kastaniebrunt hufvud, och gulbrun nacksköld och analsegment; på bakre delen af hvarje segment finnes en något upphöjd ribba. Lefver i fröhufvuden på Centaurea scabiosa och C. jacea.

Under juli och augusti månader i England och, såsom det vill synas, äfven i Danmark.

- V. Subgen. Catoptrographa (WALLENGR.) Framvingarne hos od utan flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältets bakre hörn, men ej i gemensam stam; antennerna hos od utan utskärning ofvantill nära roten, enkelt cilierade; palperna stora, nedböjda, något längre än hufvudet; framvingarna långsträckta, smala.
- 33. P. hypericana (Hübn.). Framvingarne rostgula eller brungula, mörkt streckade, utan annan teckning än den lilla, framåt öppna, i det indre blekare gula, mot analhörnet grå, med 3 svarta linier försedda, af blyglänsande linier i båda bräddar infattade spegelfläcken.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 183.

Larven smutsigt hvit eller ljusgrå med genomlysande, brunaktig intestinalkanal, glänsande, rödgulaktigt hufvud, svart nacksköld med hvit längdstrimma och svartfläckigt analsegment. Den lefver mellan öfversta bladen på Hypericum perforatum, af hvars knoppar den närer sig.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland samt inom Norge vid Kristiania, i Romsdalen, Gudbrandsdalen och Söndmöre.

VI. Subgen. Semasia (STEPH.). Framvingarne hos on utan flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam, men hos P. pupillana saknas styloidgrenen; antennerna hos on utan utskärning ofvantill nära roten, enkelt eilierade: palperna stora, nedböjda, något längre än hufvudet; framvingarne långsträckta, smala, utåt knapt utvidgade, med ganska sned utkant och framstående spets.

Öfversigt af arterna:

- A) Framvingarne med 2 bruna, nästan parallela tvärband.
  - a) Framvingarnes grundfärg gul, bakvingarne med styloidgren 34 citrana.
  - b) Framvingarnes grundfärg hvit; bakvingarne utan styloidgren 35 pupillana.
- B) Framvingarne utan tvärband, men med ljusa långstrimmor och askegrå inkantsfläck i den gulbruna grundfärgen ...... 36 aspidiscana.
- 34. P. citrana (Hübn.). Framvingarne svafvelgula, med blekare, matt glänsande ställen och stundom vid bas och inkant brun vattring; 2 olivbruna, sneda tvärband; från det yttres midt utlöper en brun strimma i vingspetsen; spegelfläcken otydlig, snedt tresidig, infattad af silfverlinier och inuti försedd med 2—3 otydliga, svarta streck eller punkter.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 180.

Larven skall lefva mellan sammanspunna blad på Achillea millefolium, Artemisia campestris och Anthemis tinctoria.

Under juni och augusti månader i Skåne.

35. P. pupillana (CLERK.). Framvingarne hvita, med blekgrå skuggningar; 2 gråbruna, sneda tvärband; från det yttres midt utlöper till utkanten ofvan spegelfläcken en gråbrun båge; spegelfläcken stor, rund och inuti försedd med svarta punkter mellan 3 silfverglänsande fläckar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 181.

Larven gulaktigt hvit, med liten, grå fläck vid hvarje andhål; hufvudet glänsande kastaniebrunt; nackskölden ljusbrun; analsegmentet gulaktigt; äldre får den rödaktiga dorsal- och subdorsallinier, ljusbrunt hufvud och hvitaktig nacksköld och analsegment. Lefver först under yttre barkhinnan, men sedan inuti stjelken på Artemisia absinthium och förpuppar sig på våren ej inuti stjelken utan nedanföre näringsplantan bland hvarjehanda affall.

Under augusti och september månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland.

Anm. För eftersökande hos oss intages diagnos för följande art:

P. candidulana (NOLCK). Framvingarne hvita med blekgrå skuggningar; basfältets yttre gräns bildar en mörkgrå fläck på vingvecket; ett vinkladt, smalt tvärband öfver disken; spegelfläcken silfverglänsande, med några få, svarta fjäll.

NOLCK. Fn. II. 269. Vimmerana WILK. STAINT. Man. II. 254. (non Treit.)

Larven skall lesva i topparne på Artemisia maritima, A. absinlhium och A. campestris.

Under juli månad i Liffland och England.

36. P. aspidiscana (HÜBN.). Framvingarne blekgrå, med längsgående, mörka streck; basfältet rödbrunt, i yttre brädden starkt vinkladt; en askgrå inkantsfläck, som stundom fortsättes såsom ett otydligt band till framkanten; ett vinkladt tvärband där bakom mörkbrunt, hvarifrån en mörk strimma fortsättes ofvan spegelfläcken till utkanten; spegelfläcken ljusgul, med 3 grofva, svarta streck; dess infattning starkt blyglänsande; bakvingarne brungrå, hos og stundom hvita med brun kant.

Wallengr. Sp. Tortr. & Tin. 23. 182.

Larven lefver i en tubformig silkesspånad bland blommorna

på Solidago virgaurea och Linosyris vulgaris eller i sjelfva stjelken af dessa växter, hvilken då är krökt och förvissnande.

Under juni och juli månader på hela halfön ända upp i

37. P. conterminana (H. S.). Framvingarne blekt lädergula, basfältets yttre brädd bildar en lefverbrun fläck i inkanten, hvilken, sedan den bildat en skarp vinkel, blir mot framkanten blekare; dernäst en stor blekt lädergul, af otydliga, mörka, vågformiga linier genomskuren, i yttre brädden obestämd inkantsfläck; därefter en mörkbrun, obestämd skuggning ända till vingspetsen och omgifvande den gulaktiga, med 2—3 svarta linier genomskurna samt med silfverglänsande infattning försedda spegelfläcken.

H. S. IV. 247, f. 297. BARRETT. Ent. Month. Mag. X. o. Hein. Schm. II. 1. 172.

Larven ljust brunröd, med gulhvit buk; långs ryggen en mörkare linea; vårtorna med svart punkt; hufvudet svartbrunt; nacksköld, analsegment och andhål svarta. Lefver i blommor på Lactuca sativa och L. scariola samt förpuppas i jorden.

Under juni månad i Skåne.

Anm. På följande tvänne arter må uppmärksamheten fästas, emedan de möjligen kunna förekomma hos oss:

P. amulana (SCHLÄG.). Framvingarne grågula, i basfältet med hvitgula och mörkbruna, vågformiga tvärlinier; detta fält på midten spetsvinkligt och i diskfältet försedt med en hvitaktig, långsgående strimma ända till tvärnerven; en stor mörkstrimmig inkantsfläck, föga ljusare än grundfärgen; spegelfläcken jemnbred, inuti ljus med 2—3 svarta streck, infattningen silfverhvit; framkantshakarne fina; de derifrån utgående linierna svagt blyglänsande.

Schläg. Ber. 1849. 39. H. S. IV. 248. Hein. Schm. II. 1. 175. latiorana H. S. f. 312.

Larven blekgul, med mörk purpurstrimma långs ryggen, blekare purpurfärgade subdorsal- och spiracularstrimmor; hufvudet svart, nackskölden hvitaktig med svart fläck på hvarje sida och deremellan 2 svarta punkter; analsegmentet ljusbrunt. Lefver i blommorna på Solidago virgaurea.

Under juli månad i Tyskland, England och Danmark.

P. tripoliana (BARRETT.). Framvingarne blekgulaktigt bruna, gråbruna, mörkbruna eller ljusgrå utan tvärlinier i basfältet; detta angifvet genom ett mörkare brunt band, som hinner till $\frac{2}{3}$ af vingbredden och ofta är på midten genombrutet; ett snedt, brunaktigt, mer eller mindre otydligt tvärband öfver midten; spegelfläcken glänsande, oftast med 2 grofva, svarta linier; ofvan den en mörk skuggning från midtelbandet till vingspetsen, framkanten med bruna fläckar, som ofta bilda streck.

BARRETT Ent. Month. Mag. XVII. 84.

Larven blekt laxgul, med knapt mörkare rygglinea. svart hufvud, brun nacksköld och brunt analsegment. Lefver i blommorna och fröhufvudena på Aster tripolium.

Under juli månad i England.

VII. Subgen. *Tmetocera*. (LED). Framvingarne hos on utan fliktormigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam; antennerna hos on med utskärning ofvantill nära roten; palperna små, buskiga; framvingarne långsträckta, smala, utåt knapt utvidgade, med ganska sned utkant och rundad spets.

38. P. ocellana Schiff. Framvingarne hvita eller grå, i spetsen mörkbruna; basfältet svartgrått eller mörkbrunt, med blåaktiga, vågformiga tvärlinier, i framkant och inkant lika bredt; i inkanten nära analhörnet en triangulär, mörk, svartpunkterad fläck; spegelfläcken smal, blygrå med svarta streck och blygrå infattning; hufvud och thorax mörkbruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 217.

Larven brun med svart hufvud och nacksköld, eller rödgrå, hufvud och nacksköld svarta. Lefver i knoppar på Sorbus aucuparia, Carpinus betulus, Alnus glutinosa, äppelträd, päronträd m. fl.

Under juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland. Inom Norge anmärkt vid Kristiania och i Odalen.

VIII. Subgen. Steganoptycha (STEPH.). Framvingarne hos on utan flikformigt omslag nära framkantsbasen; bakvingarnes ulnar- och styloidgrenar ur diskfältet med gemensam stam; antennerna hos on utan utskärning ofvantill nära roten; palperna små, buskiga; framvingarne långsträckta, smala, utåt knapt utvidgade, med ganska sned utkant och rundad spets.

Öfversigt af arterna:

- I) Framvingarnes basfält med en mörkbrun fläck i inkanten.

  - b) Framv. grå med kastaniebrunt tvärband och kastaniebrun spets

40 Gimmerthaliana.

- II) Framvingarnes basfält af lika färg ända till framkanten.
  - A) Framvingarne med en mer eller mindre ljus inkantsfläck, som ej hinner framkanten.
    - I:o) Framvingarnes ljusa inkantsfläck räcker ända till analhörnets fransar
      41 ustomaculana

- II:o) Framvingarnes ljusa inkantsfläek räcker ej till analhörnets fransar.
- B) Framv. utan en ljus framtill tydligt begränsad inkantsfläck, men i dess ställe oftast ett ljust, mot vingspetsen obestämdt utbredt tvärband.
  - (1:0) Framv. med ett mer eller mindre begränsadt mörkt, snedt tvärband från framkantsmidten till analhörnet eller nära derintill i inkanten.
    - (A) Bakv. hvita, blott i spetsen brungrå ..... 45 pygmæana.
    - (B) Bakv. ljusare eller mörkare grå. (Framvingarnes mörka tvärband är ej genombrutet och går till inkanten samt är der smalare eller knapt bredare än det ljusa stället innanför detsamma.)
      - a) De ljusa framkantshakarne enkla eller felande, blott den som är närmast vingspetsen stundom dubbel.
        - (a) Framv. utan tvärgående blylinier..... 46 cruciana.
        - (b) Framv. med tvärgående blylinier.
          - Framv. vid basen olivgrå, utkantsfältet brunrödt, tvärbandet och en framkantsfläck olivgrå 47 Gyllenhaliana.
      - b) De ljusa framkantshakarne till största delen dubbla, ehuru mer eller mindre tydligt,
        - (a) Det ljusa stället i framvingarnes inkant (slutet af det ljusa tvärbandet) räcker ej ända till analhörnets fransar. (Framv. med 1—2 ljusa ögonpunkter innanför fransarnes delningslinier.)
          - Framv. mörkbruna med 2 otydliga ljusa tvärband
             49 nanana.
          - 2) Framv. hvitaktiga med 2 rostbruna tvärband
            50 quadrana.
        - (b) Det ljusa stället i framvingarnes inkantsmidt räcker till analhörnets fransar.

          - 3) Hufvud och thorax ljusgrå, violettgrå eller mörkbruna.

- Framvingarnes spetsfält rostgult; 3 hvitaktiga af blågrå linier bildade tvärband 58 rubiginosana.
- (2) Framvingarnes spetsfält af annan färg.
  - *) Bakvingarne svartgrå.

    - (**) Framvingarne med ett skarpt vinkladt silfvergrått tvärband .... 55 nemorivaga.
  - **) Bakvingarne ljusgrå.
    - (*) Framvingarnes fransar vid analhörnet bredt ljusa ...... 56 ericetana.
    - (**) Framvingarnes fransar vid analhörnet ej eller föga ljusare ..... 57 fractifasciana.
- (2:0) Framvingarne utan mörkt, snedt tvärband från framkantens midt till analhörnet, men i stället, där detta band skulle framgått, äro de stundom mörkvattrade, isynnerhet mot framkanten till.
  - a) Framvingarne askgrå med 2-3 svartgrå långsfläckar

58 granitana.

- b) Framvingarne utan svartgrå långsfläckar.
  - Framvingarne smutshvita med brungrå bas och gulbrunt, obestämdt tvärband; hufvud och thorax rostgula... 59 aceriana.
  - Framvingarne brungrå med blåvattrad bas, hvitt eller grått tvärband, rostbrunt hufvud och hvitt ansigte 60 incarnana.
- 39. P. ramella (Lin.). Framvingarne hvita, gråtöckniga, med mörkt olivbrun, tresidig fläck innanför inkantsmidten, en oregelbunden, gråbrun, obestämd fläck nära analhörnet och den svart punkterade spegelfläcken; vingspetsen mörkgrå; bakvingarne brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 219.

Larven skall lefva på björk.

Under juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland; inom Norge anmärkt vid Kristiania och Lillehammer samt i Österdalen, Gudbrandsdalen, Odalen och Söndmöre.

40. P. Gimmerthaliana (ZELL.). Framvingarne grå; det i yttre brädden vinklade basfältet och ett tvärband öfver midten kastaniebruna, kantade med silfverglänsande linier, vingspetsen kastaniebrun; bakvingarne brungrå, utåt mörkare.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 232. Under juni månad i Blekinge och Småland.

41. P. ustomaculana (Curt.). Framvingarne mörkbruna, i framkanten violettgrå, med en bred, hvit, i vingens inkant gråfläckig, inåt till vingmidten och utåt till analhörnets fransar hinnande, tresidig inkantsfläck och ett, med en skarp, mot vingspetsen vänd vinkel försedt, mörkbrunt tvärband samt därutanför några blyglänsande tvärlinier; spegelfläcken innefattad af grofva, violettgrå blylinier.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 223.

Larven hvitaktig med bruna fläckar, gulbrunt hufvud och nacksköld; lefver på Vaccinium vitis idæa.

Under maj, juni och juli månader, i Småland samt därifrån ända in i Lappmarkerna; inom Norge från Kristiania troligen ända upp till Saltenfjorden.

42. P. pinicolana (ZELL.). Framvingarne glänsande ljusgrå, med talrika tvärstående bruna småstreck; basfältets mörkbruna yttre brädd på vingmidten skarpt spetsvinkligt; ett från framkantsmidten snedt mot analhörnet gående mörkbrunt, tvärband bredast i inkanten och en mörkbrun fläck nära vingspetsen. (Mellan basfältet och tvärbandet ett tvärband af grundfärgen, hvilket bildas af en tresidig, ofta hvitaktig inkantsfläck och en därmed smalt sammanhängande framkantsfläck.)

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 220.

Larven yngre svartaktig, äldre brunaktig med 2 grönaktiga sidoband; hufvud och nacksköld glänsande svarta; den senare med ljus midtellinea. Lefver på fur- och lärkträd.

Under juli och augusti månader i Upland, Norrbotten och Gudbrandsdalen.

43. P. isertana (FABR.). Framvingarne ljusare eller mörkare bruna med mossgrön inblandning, mot framkanten blekare; en hvitaktig, ljusgrön eller brungul, mörkvattrad, inåt mörk eller svartbegränsad inkantsfläck, som i yttre brädden är urholkad, inåt räcker öfver vingmidten och sträcker sig in emot basen, där den är åter något utvidgad; en tvärstrimma från analhörnet till framkanten af samma färg som inkantsfläcken; från framkantshakarne korta ljusa streck.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 221.

Larven smutsigt brun, glanslös; hufvud och nacksköld gulbruna. Lefver på ek och hagtorn.

Under juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige ända in i Upland; inom Norge anmärkt i Odalen.

44. P. Ratzeburgiana (RATZ.). Framvingarne blekt rödaktigt ockragula, från basen utöfver midten svartpudrade, med tresidig, öfver vingmidten räckande, af 2 hvitaktiga, glänsande tvärlinier bildad inkantsfläck, som fortsättes otydligt till framkantsmidten; en mot framkanten gaffelformigt delad, hvitaktig blylinea från analhörnet och en annan långs utkanten till vingspetsen; hufvud och thorax rostgulaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 222.

Larven lefver på Pinus abies, är ljust gulgrön med brungult hufvud.

Under juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige in i Upland; inom Norge anmärkt vid Kristiania.

45. P. pygmæana Hübn. Framvingarne töckniga af grått och brunt, med rostgulaktig glans isynnerhet mot spetsen; ett matt, blygrått, vid vingens inkant till en rundad fläck utvidgadt tvärband, samt därutanför ett svartaktigt, af ett långstreck genombrutet, med ett hörn mot vingspetsen utgående, utåt af en blylinea begränsadt tvärband, mellan hvilket och en annan blylinea spegelfläcken ofta genom mörka, otydliga punkter antydes; bakvingarne hvita, i spets och utkant brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 229. Subsequana. Haw. Lep. Brit. 448. (Non H. S.)

Larven gulaktigt grön; hufvud och nacksköld svarta. Lefver på Pinus abies.

Under april och maj månader i Upland.

46. P. cruciana Lin. Framvingarne utan blylinier, i basfältet olivgrå, i utkanten bredt brunröda; båda färgerna åtskilda genom ett hvitaktigt från framkanten närmare basen till inkantens midt snedgående tvärband; en tresidig hvitaktig fläck i framkanten nära vingspetsen; bakvingarne gråbruna med ljusare, hos od hvitaktiga fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 234.

Larven blekgul med knapt märkbara fläckar; hufvudet svart; nackskölden svartbrun. Lefver mellan sammanspunna blad på Salir-arter.

Under juni, juli och augusti månader i södra och mellersta

Sverige, åtminstone in i Upland; inom Norge anmärkt vid Lillehammer, i Söndmöre och i Finmarken.

47. P. Gyllenhaliana Thec. Framvingarne i basfältet olivgrå, i utkanten bredt brunröda och där genomskurna af 2 fina blylinier; båda färgerna åtskilda genom ett blekt, olivgrått, stundom af mörka linier deladt, från framkanten nära basen till inkanten nära analhörnet snedgående tvärband; i framkanten nära vingspetsen en blekt olivgrå fläck, innefattad af 2 glänsande grå linier, som parallelt löpa till analhörnet; bakvingarne gråbruna, med ljusare, hos 3 hvitaktiga fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 23. 233.

Larven såsom ung smutshvit med genomlysande ljusbrun intestinalkanal, glänsande svart hufvud och nacksköld; äldre blir han gulaktig eller hvitgrönaktig; hufvudet mörkbrunt; nackskölden af kroppens färg, brunfläckig. Lefver på Salix caprea och S. lanata.

Under juli och augusti månader på hela halfön ända in i Finmarken.

48. P. mercuriana Hübn. Framvingarne i basfältet mörkt rödbruna och där med blyglänsande, strålformiga långstreck, ett ljusare rödbrunt, jämnbredt, af 2 grofva, glänsande blylinier innefattadt tvärband öfver midten; i utkanten bredt ockragulaktiga, med 2 grofva, glänsande blylinier; bakvingarne glänsande, grå, hos 🔗 ljusare, med hvita fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 231. Subsequana. WOOD. Ind. 1021.

Larven smutsigt gröngrå, stötande i gult, längs ryggen rödaktig, med fin mörkare rygglinea och sidolinea; hufvud och nacksköld glänsande blekbruna. Lefver i blomstren på Dryas octopetala, hvars blomblad den sammanspinner. Puppan smutsigt ljusgul, med trubbig analtagg och på hvarje segment en krans vårtor; han hvilar mellan mossa och torra blad.

Under juli och augusti månader i Lappmarkerna; inom Norge vid Kristiania, i Gudbrandsdalen, på Dovre och i Finmarken.

49. P. nanana TREIT. Framvingarne mörkbruna med rödaktig glans och 2 breda, otydliga, af 2 ljusgrå dubbellinier bildade tvärband, samt i utkanten en ljusgrå linea till första fram-

kantshakarne; bakvingarne brungrå; hufvud ofvan brungrått, ansigtet hvitgrått.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 88. 222. b.

Larven lefver på Pinus abies, är brun med svarta fötter, hufvud och nacksköld.

Under juni och juli månader i Skåne, Småland och Södra Norge.

50. P. quadrana Hübn. Framvingarne grå, med mörka, vågformiga tvärlinier och 2 rostbruna, vid vingarnes inkant svartbruna tvärband och ytterligare ett sådant, men smalare, nära vingspetsen, hvilket stundom ej hinner analhörnet; vingspetsen gråspräcklig; bakvingarne brungrå, undertill hvitaktiga, gråspräckliga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 228.

Larven askgrå, med gult hufvud. Lefver sällskaplig på Trichera arvensis nära vid marken. (H. S. anser dock denna larv tillhöra P. fractifasciana Haw.)

Under juni och juli månader inom Sverige anmärkt sydligast i Småland och nordligast i Lappmarkerna, men inom Norge vid Kristiania, på Dovre, i Gudbrandsdalen och Finmarken.

51. P. minutana (Hübn.) Framvingarne rödaktigt hvita, rödaktigt ockragula eller köttröda, mot spetsen purpurbruna; genom täta, svartgrå, vågformiga tvärlinier blifva de vanliga teckningarne helt otydliga, men oftast synes ett ljusare tvärband öfver disken; spegelfläcken bred med långa, svarta streck, som sträcka sig inåt vingen, och innefattad af matt glänsande linier; bakvingarne grå; palperna på sidorna grå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 20, 237.

Larven smutsigt hvit; hufvudet blekgult med svartbruna mundelar och svart punkt på hvardera sidan därom; nackskölden med 2 svarta punkter på hvardera sidan. Lefver mellan 2 platt på hvarandra sammanspunna blad på poppel.

Efter uppgift träffad i Vestergötland (Zett.); enligt SIEBKE i Gudbrandsdalen, men något exemplar af arten finnes ej i hans samling (SCHÖYEN).

52. **P. trimaculana** Doug. Framvingarne brunaktigt ockragula med täta, brunaktiga, vågformiga tvärlinier; ett hvitaktigt tvärband innanför och ett bredt mörkt rödbrunt snedband näst derintill utanför midten; utkantsfältet rostgult; spegelfläcken in-

uti rostgul, utan eller med otydliga svarta punkter, innefattad af matta blylinier; bakvingarne grå; palperna hvitgula med grå spets.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 236.

- Var. a. Framvingarne ockragula med föga mörkare teckningar.
- Var. b. Framvingarne hvitaktiga; basfält och tvärband mörkbruna.

Larven blekt olivgrön med gråaktiga fläckar och svart hufvud och nacksköld; lefver på alm.

Under juni och juli månader i Skåne, Upland, på Gotland och vid Kristiania samt i Odalen.

53. P. rubiginosana H. S. Framvingarne svartgrå, i spetssen bredt rostgula med 8 af hvitaktiga och blågrå, vågformiga linier bildade tvärband; det mellersta bredt, vid vingens inkant renare hvitt; de öfriga smala, det 1:sta nära basen, det 3:dje från framkanten till analhörnet; från 2:dra paret framkantshakar en hvitaktig, genombruten linea till fransarnes ögonpunkt och därifrån utmed utkanten till analhörnet; spegelfläcken antydes genom 2 svarta streck; bakvingarne brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 20. 235.

Under juni månad bland fur på Gotland.

54. P. vacciniana Zell. Framvingarne rostbruna, vid basen med violettgrå, vågformiga tvärlinier; ett bågformigt, glänsande, violettgrått tvärband innanför midten och en vid spegelfläckens plats fläckformigt utvidgad, glänsande, violettgrå tvärstrimma från framkanten till analhörnet; bakvingarne svartgrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 224.

Larven lefver på Vaccinium, isynnerhet på V. vitis idæa och är rödgrå med brunt hufvud. Enligt andra skall han äfven lefva af ek. Puppan öfvervintrar.

Under juni och juli månader i Skåne, Blekinge och vid Kristiania.

55. P. nemorivaga TENGSTR. Framvingarne mörkt olivbruna, vid basen med otydliga hvitaktiga eller grå tvärlinier; ett snedt, af mörkare linier genomdraget, matt metallglänsande, silfvergrått, vid vingens inkant bredast, på midten smalast, vinkladt tvärband; spegelfläcken smal, med 3—4 svarta punkter och innefattad af grofva, blyglänsande streck; fransarne nära ving-

spetsen genombrutna af ett hvitt streck; bakvingarne mörkt brungrå; hufvudet mörkt olivbrunt.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 18. 225.

Larven minerar i bladen på Arctostaphylus officinalis.

Under juni och juli månader vid Kristiansand och på Dovre.

56. P. ericetana Zell. Framvingarne rödaktigt violettgrå med mörka, vågformiga tvärlinier; basfältets yttre brädd, ett från framkanten snedgående tvärband, vingspetsen och ett snedstreck där bakom rostbruna eller svartbruna; spegelfläcken stor, rund, inuti hvit med fina svarta punkter, innefattad af hvitkantade blylinier, som merändels förena sig med ett par framkantshakar; bakvingarne ljusgrå med hvitgrå fransar; hufvudet rostgulaktigt.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 226.

Under maj och juni månader bland björkar, Salix och Vaccinium, i Skåne, södra Lappmarken, på Dovre och i Finmarken.

57. **P. fractifasciana** HAW. Framvingarne hos δ bredare, hos Q smalare, ljusare eller mörkare rostbruna, vid basen med ljusa, vågformiga tvärlinier; 2 af mörka, vågformiga linier genomskurna tvärband och en linea vid utkanten hos δ grå, otydliga, men hos Q glänsande hvitgrå och tydliga; spegelfläcken fint svartpunkterad, bakvingarne ljusgrå (δ) eller brungråaktiga (Q).

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 28. 227.

På sandfält under juni månad i Skåne.

58. **P. granitana** H. S. Framvingarne askgrå, fint mörkspräckliga, med 2 svartaktiga långsfläckar, en på vingvecket och en i diskfältet och öfver tvärnerven; stundom sådana fläckar äfven nära vingspetsen och analhörnet; bakvingarne grå med ljusare fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 29. 230.

Flygtiden infaller i maj och juni månader och arten förekommer bland gran. Funnen i Östergötland.

59. **P. aceriana** Dup. Framvingarne smutsigt hvita med brungrå bas och ett obestämdt, från framkanten till analhörnet snedgående, gulbrunaktigt, matt tvärband; spegelfläcken hvit med bred silfverglänsande infattning och otydliga svarta punkter; hufvud och thorax rostgula.

DUP. IV. 83. 12 ZELL. Isis 1846. 656. H. S. IV. 232. f. 350. STAINT. Man. II. 220. HEIN. Schm. II. 1. 206.

Larven smutsigt brun, bakåt blekare; hufvudet blekt kastaniebrunt; nackskölden svart. Lefver af barken och unga grenskott på Populus och Acer.

Under juli månad vid Kristiania.

60. P. incarnana Haw. Framvingarne brungrå, vid basen med blåaktiga, vågformiga tvärlinier, i utkanten och vingspetsen rostgula med hvit inblandning; ett hvitt, i yttre brädden obestämdt tvärband och 2 svarta punkter vid tvärnerverna; hufvud rostbrunt, framtill jämte palperna hvitaktigt; thorax brungrå,

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 218.

Larven smutsigt hvit med grå eller svartaktiga vårtor; hufvud och nacksköld glänsande svarta eller mörkbruna, den senare med ljus midtellinea. Lefver i knoppbladen på de högre grenarne af hassel och äter sig ofta därifrån in i märgen på sjelfva grenen. Åfvenså på balsampoppel, Canadapoppel och flera andra löfträd.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige; på Gotland och inom Norge ända in i Finmarken.

Anm. För efterforskning hos oss må diagnos för följande art intagas:

P. nigromaculana HAW. Framvingarne hvita, vid basen svartpunkterade; 2 af svartaktiga, vågformiga linier bildade inkantsfläckar, en svartbrun framkantsfläck, en svartbrun fläck framför spegelfläcken; den sistnämuda oval med otydliga svarta punkter och innefattad af rödaktigt silfvergrått; vingspetsen rostgul; hufvud och thorax hvita; skuldertäckarne framtill och halskragen svarta.

HAW. Lep. Brit. 436. STAINT. Man. II. 320. HEIN. Schm. II. 1. 209. Freyeriana F. R. pag. 135. t. 51. f. 3. H. S. IV. 279.

Under juni och juli månader i Tyskland, Danmark och England. Larven skall lefva på arter af slägtet Senecio, i synnerhet på S. paludosus.

13. Slägtet: Coptoloma. LED.

Framvingarnes styloid- och glenoidalgrenar utgå från skilda punkter på diskfältet. Bakvingarnes radial- och subradialgrenar utgå ur samma punkt på diskfältet och styloid- samt ulnargrenarne likaledes, men ej förenade i gemensam stam; oberoende nerven utgår från diskfältets tvärnerv långt från styloidgrenen och är rät samt vid sin upprinnelse ej böjd mot sistnämda gren. Thorax utan upprättstående hårborste. Framvingarnes subcostal, radial- och subradialgrenar utlöpa i framkanten skilda från och

under loppet ej berörande hvarandra; metacarpalgrenen enkel. Framvingarnes framkant hos on utan flikformigt omslag nära basen och hanens baktibier utan hårpensel. Framvingarne utåt obetydligt utvidgade med nästan vertikal utkant och rundad, ej sikelformig spets. Palperna korta, ej räckande öfver hufvudet. Antennerna hos on enkelt cilierade. Bakvingarnes utkant mellan subulnargrenens utlopp och analhörnet rakt afskuren, så att utkanten bildar mot inkanten en tydlig vinkel vid analhörnet hos båda könen, men mera hos on.

1. C. janthinanum Dup. Framvingarne mörkbruna starkt purpurglänsande, med ljusare vågformiga tvärstrimmor, hvilka mot utkanten blifva stålblå; en af 2—3 mörka linier delad inkantsfläck, föga ljusare än grundfärgen; utkanten smalt orangegul; spegelfläcken otydlig, svartstreckad; ett kort hvitt streck i framkanten nära vingspetsen; hufvud och thorax rostbruna; panna och palper hvita; bakvingarne bruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26 206.

Under juli månad omkring slånbuskar. Funnen i Skåne och på Gotland. Larven lefver på *Cratægus oxyacantha* och är hvitaktig med röd anstrykning och ljusbrunt hufvud. Den lefver i frukten.

14. Slägtet: Grapholitha. TREIT.

Framvingarnes styloid- och glenoidalgrenar utgå från skilda punkter på diskfältet. Bakvingarnes radial- och subradialgrenar utgå ur samma punkt på diskfältet, och styloid- och ulnargrenarne likaledes, men stundom förenade i kort gemensam stam; oberoende nerven utgår från diskfältets tvärnerv långt från styloidgrenen och är rät samt vid sin upprinnelse ej böjd mot sistnämnda gren. Thorax utan upprättstående hårborste. Framvingarnes subcostal-, radial- och subradialgrenar utlöpa i framkanten skilda från och under loppet ej berörande hvarandra; metacarpalgrenen enkel. Framvingarnes framkant hos od utan flikformigt omslag nära basen och hanens baktibier utan hårpensel. Framvingarne merendels korta och breda, utåt föga utvidgade med rundad, föga framstående spets. Bakvingarnes utkant är ingenstädes rakt afskuren, utan öfvergår i jemn böjning i inkanten och bildar ej vid analhörnet någon vinkel mot densamma.

Detta slägte har också blifvit sönderdeladt i flera, men då de karaktärer, som skulle kunna rattfärdiga en sådan splittring, tillhöra blott ena könet, hafva vi endast kunnat upptaga en del såsom subgenera, ehuru de öfvergå i hvarandra genom vissa arter åtminstone hvad nervulationen beträffar.

I. Subgen. *Grapholitha*. Bakvingarnes styloid- och ulnargrenar utgå ur samma punkt på diskfältet, men ej förenade i gemensam stam; hos on finnes ingen skålformig fördjupning i bakvingarnes membran nära inkanten.

Öfversigt af arterna:

- I:o) Framvingarne i inkantsmidten med en ljus, stundom af I—4 ljusa linier sammansatt fläck.
  - A) Inkantsfläcken en smal, odelad eller blott af en mörk linea delad halfmåne, som räcker utöfver vingvecket.
    - a) Inkantsfläcken odelad.

      - 2) Inkantsfläcken bred, räckande öfver vingmidten; spegelfläckens infattning violettblå ...... 2 orobana.
    - b) Inkantsfläcken delad genom en mörk linea.
      - Framvingarne ljusbruna, vid framkant och utkant ljusare än vid inkanten
         3 Jungiella.

      - 3) Framvingarne öfver allt lika mörka.

        - (b) Ansigte icke eller föga ljusare än hufvudet.
          - (1) Palper gula; inkantsfläcken med tydlig delningslinea

6 fissana,

- B) Inkantsfläcken icke månformig, antingen vid inkanten lika hred som eller bredare än hög, eller ock mot framkanten försvinnande eller tillspetsad, odelad eller oftast delad af flera obestämda mörkare vågor eller 3 skarpa mörka linier.
  - (A) Inkantsfläcken skarpt begränsad; gul eller hvit.
  - (B) Inkantsfläcken obestämd, ej skarpt begränsad, bestående af flera gula eller violetta linier.

- a) Framvingarne mörkbruna med rostgula och blygrå vågformiga tvärlinier och hvita framkantshakar...... 10 Woeberiana.
- b) Framvingarne svartaktigt purpurbruna med obestämda, breda stålblå tvärlinier och knapt antydda framkantshakar 11 rufillana.
- (C) Inkantsfläcken hvit, med 3 tydliga, skarpa mörka de!ningslinier.

  - Spegelfläcken ingen, men antydd genom en grof, kort, snedt mot analhörnet gående, glänsande blylinea ... 13 compositella.
- II:o) Framvingarne utan ljus inkantsfläck och utan metallinier vid basen eller öfver midten.
  - A) Framvingarne utan spår till mörka eller ljusa vågformiga tvärlinier; spegelfläcken med svarta punkter.
    - a) Framvingarne mörkbruna, mot utkanten guldgula ... 15 albersana.
  - B) Framvingarne med flere eller färre mörka vågformiga tvärlinier.
    - a) Spegelfläcken askgrå, infattningen utan metallglans 17 funebrana.
    - b) Spegelfläcken brungul, innefattad af grofva violetta blylinier

18 ulicetana.

1. **G. dorsana** FABR. Framvingarne ljusare eller mörkare olivbruna med flera (10) korta, otydliga brunaktiga snedstreck vid framkanten och en smal, till vingmidten hinnande, krökt, odelad inkantsflack; spegelfläcken infattad af silfverhvitt och försedd med svarta streck; hufvud och thorax olivbruna; bakvingarne brunaktiga, hos og mot basen hvitaktiga.

FABR. S. E. 654. STAINT. Man. II. 246. HEIN. Schm. II. 1. 182. lunulana Hübn. f. 35. Jungiana TREIT. VIII. 227. X. 3. 125. ZELL. Iris 1846. 253. H. S. IV. 268. WALLENGR. Sp. Tortr. 3. Tin. 25. 200.

Larven orangegul utan brun anstrykning; vårtorna af samma färg; hufvud, nacksköld, och analsegment bruna eller svarta. Lefver inuti baljorna på åtskilliga baljfrukter såsom ärtor, Orobus tuberosus m. fl., hvars frö den förtär.

Under maj och juni månader från Skåne, ända in i Upland, samt i södra Norge ända upp på Dovre.

2. G. orobana Treit. Framvingarne mörkt olivbruna med flera korta, tydliga, hvita snedstreck vid framkanten och en bred,

öfver vingmidten hinnande, oftast kolfformig, odelad inkantsfläck; spegelfläcken infattad af violettblått och försedd med svarta streck; hufvud och thorax glänsande gulgrå; ansigte och palper ljusare; bakvingarne svartgrå, hos on mot basen hvitaktiga.

TREIT. VIII. 226. H. S. IV. 268. f. 288. HEIN. Schm. II. 1. 182. arcigera TENGSTR. Bidr. 160.

Larven mörkgul med tydlig brun anstrykning och vårtor af samma färg; hufvud och nacksköld nästan svarta; yngre är den ljusare gul. Lefver äfven i baljväxternas frukter, såsom i Vicia sylvatica, Orobus niger m. fl.

Under juli månad i Skåne samt enligt D:r Wocke äfven i Lappmarken.

Anm. Denna och föregående art likna hvarandra mycket, men G. dorsana har smalare, spetsigare framvingar med sned utkant och otydligare framkantsstreck samt smalare, krökt, nästan vinklad inkantsfläck. G. orobana däremot har bredare, ej spetsiga framvingar, med rundad utkant och tydliga hvita framkantshakar, samt bred, sned, oftast halfmånformig inkantsfläck; dessutom är spegelfläckens infattning hos denna violettblå, men hos den förra violettrödaktigt silfverhvit.

3. **G. Jungiella** Lin. Framvingarne ljusbruna, i inkanten chokoladbruna, med alternerande mörkbruna och hvitaktiga framkantsstreck, i utkanten gulaktiga; vid midten af inkanten, en öfver vingmidten hinnande, genom en mörkgrå linea delad, smal, krökt, spetsig hvit fläck, åtföljd af en chokoladbrun; spegelfläcken gul med 3—4 svarta streck och infattad af gulhvita metallinier; bakvingarne hos 0³ mjölkhvita med blekbrun utkant, hos 2 brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 198.

Larven lefver på Orobus niger.

Under maj, juni och juli månader i södra och mellersta Sverige in i Upland; i Norge anmärkt vid Edsberg och Kristiania.

4. **G. aureolana** TENGSTR. Framvingarne mörkt guldgula med 2 silfverglänsande framkantspunkter och 2, dubbla, silfverglänsande strimmor i inkanten, den ena vid midten och sned, den andra vid analhörnet och rät; en svart tvärbandslik linea utmed fransarne och framkantspunkternas mellanrum svarta.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25, 195.

Under juni månad i södra Lappmarken.

 G. discretana Wocke. Framvingarne mörkbruna med gulhvita framkantshakar, och gulhvit, af en mörk linea ända ige-Entomol. Tidskr. Årg. 11, H. 4 (1890).

 $\mathsf{Digitized}\,\mathsf{by}\,Google$

nom delad, framtill tillspetsad, böjd eller bruten inkantsfläck; spegelfläcken gulpudrad, med svarta streck och innefattad af matta blylinier; bakvingarne mörkbruna: ansigte och palper gulhvita.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 199.

Under maj och juni månader i Skåne och Vestergötland.

6. G. fissana Froel. Framvingarne mörkbruna med hvita framkantshakar och hvit, af en mörk linea ända igenom delad, framtill föga tillspetsad och föga böjd inkantsfläck; spegelfläcken gulpudrad, med svarta streck och innefattad af violettgrå linier; bakvingarne mörkbruna; ansigtet mörkbrunt, palperna och ögonkretsarne gula.

FROEL. Enum. Tortr. 205. ZELL. Isis 1846. 252. H. S. IV. 266. HEIN. Schm. II. 1. 187. dorsana TKEIT. VIII. 227. diffusana H. S. f. 284.

Under juli månad i Skåne; men troligen äfven i andra provinser, ehuru sammanblandad med föregående, som den är förvillande lik. Utom hvad genom diagnoserna angifves, skiljas båda från hvarandra därigenom, att G. discretana har 4—5 par framkantshakar utanför midten, men innanför densamma endast en matt och svag antydæing till ett sådant par, hvaremot G. fissana har 5 par framkantshakar utanför midten och innanför densamma ett tydligt, skarpt hvitt par sådana.

7. **G. duplicana** Zell. Framvingarne mörkbruna med 4 par hvita framkantshakar utanför och ett par ganska stora innanför midten; inkantsfläcken smal, otydligt och åtminstone ej ända igenom delad af en mörk linea, framtill bruten och därifrån tillspetsad, föga öfver vingvecket hinnande; spegelfläcken guldgult pudrad, med svarta streck och innefattad af glänsande blylinier; bakvingarne mörkbruna; ansigte och palper grå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 197.

Larven lesver inuti knölformiga uppsvällningar på Juniperus communis och förpuppas der; äsvenså i bastet på Pinus abies.

Under juni, juli och augusti månader i Lappmarkerna samt inom Norge vid Kristiania, på Dovre och i Finmarken.

8. G. aurana FABR. Framvingarne gulbruna med 2 runda guldgula fläckar, den ena i inkanten närmare basen, den andra nära vingspetsen, men stundom utbredande sig, så att de mer

eller mindre undantränga grundfärgen; hvarken framkantshakar, spegelfläck eller blylinier finnas.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 202.

Under juni och juli månader bland umbellater och hagtorn. Funnen i Vestergötland.

9. **G. phacana** Wocke. Framvingarne svartbruna med 3 par otydliga hvita eller gulhvita framkantshakar och ett par snedstående utåtrigtade innanför midten; inkantsfläcken något bakåtböjd, fyrsidig, hvit, oftast ända igenom delad af en brun linea och på hvarje sida därom genom en kortare, men stundom äro dessa linier blott antydda; i spegelfläckens plats 2, ofta till en förenade blylinier; längs utkanten en rad hvita punkter; bakvingarne brungrå; hufvudet mörkbrunt.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25, 201.

Under juli månad på blomstren af Astragalus oroboides och A. alpinus, mera sällan på Phaca frigida; på Dovre vid Kongswold.

10. **G. Woeberiana** Schiff. Framvingarne mörkbruna med täta rostgula och blygrå, vågformiga tvärlinier, fem enkla, hvita framkantshakar och en slingrande blylinea från 5:te framkantshaken till utkantens ögonpunkt; inkantsfläcken knapt antydd; spegelfläcken rostgul med grofva svarta linier och omgifven af en blylinea; hufvud och palper bruna; bakvingarne svartbruna med grå linier.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 194.

Larven gulgrön eller smutsgrön med brunaktigt hufvud och rödaktigt ryggband. Lefver i den inre mjuka barken på åtskilliga fruktträd, i synnerhet af slägtet *Prunus*, och förpuppar sig i larvgången.

Under juni, juli och augusti månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in uti Upland, samt inom Norge vid Kristiania och i Söndmöre.

11. G. rufillana Doubl. Framvingarne svartaktigt purpurbruna utan tydliga framkantshakar, längs utkanten smalt ockragula, med obestämda, stålblå, vågformiga tvärlinier; öfver midten ett bredt, brutet, obestämdt, genom en mörk linea deladt, af stålblå och violettblå fläckar bildadt tvärband; en sådan därmed ofta genom ett snedstreck förenad strimma från framkanten och

en tvärrad sådana punkter närmare vingspetsen; spegelfläcken något gulaktig med svarta streck eller punkter; hufvud och thorax gråbruna; ansigtet gulgrått; bakvingarne bruna.

STAINT. Man. II. 241. HEIN. Schm. II. 1. 179. pudicana H. S. IV. 263. f. 331.

Larven köttfärgad med svart hufvud och nacksköld. Lefver i fröredningen på den vildt växande Daucus carota, men enligt andra äfven på Dipsacus-arter.

Flygtiden infaller i juli och augusti månader. Funnen i Skåne.

12. G. corollana Hübn. Framvingarne svartgrå med 3 par hvitaktiga framkantshakar utanför midten och ett par större innanför midten, hvilket sammanhänger med en hvit, af 3 mörka linier delad inkantsfläck, hvarigenom ett skarpt vinkelbrutet tvärband bildas; från det första paret af de yttre framkantshakarne utgår en blylinea; spegelfläcken tresidig, blekt ockragul med 5 långa svarta streck och innefattad af fint hvitkantade blylinier; bakvingarne mörkt brungrå, sällan hvita med brun utkant.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 191.

Larven lefver i och förorsakar utväxter på grenarne af asp, på samma sätt som Saperda populnea, ehuru mindre utväxter.

Under maj och juni månader träffad i Östergötland och vid Kristiania.

13. **G. compositella** Fabr. Framvingarne svartbruna med 6 knapt parvis stälda, hvita framkantshakar utanför och 2 gröfre, snedare innanför midten; inkantsfläcken lika bred som hög, snedt fyrsidig, hinnande till vingmidten, hvit, delad af 3 krökta, svarta linier; i spegelfläckens ställe en snedt mot analhörnet stående grof, kort glänsande blylinea; ansigte och palper hvitaktiga; bakvingarne brungrå mot basen hvita (ΤΡ) eller enfärgade (Ψ), med hvita fransar (Γ) eller brungrå (Ψ) fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 25. 196.

Under maj, juni och juli månader i Sverige från Skåne in i Låppmarkerna. Inom Norge anmärkt vid Kristiania. Träffas isynnerhet på klöfverfält och der *Melilotus officinalis* växer.

Anm. För efterforskning hos oss intages diagnos för följande arter.

14. G. Servilleana Dup. Framvingarne hvita, i basfältet grå och blåvågiga, i utkanten och omkring spegelfläcken gråaktiga, i midten gråtöckniga; spegelfläcken hvitaktig med 3 svarta punkter, och innefattad af blå blylinier;

framkantshakarne otydliga; hufvudet ofvan brungrått, undertill hvitgrått; bakvingarne hvita, i utkanten brungrå (3') eller enfärgadt brungrå (9).

DUP. IX. 262, 6. H. S. IV. 234, f. 98. HEIN. Schm. II, 1, 192. STAINT, Man, II, 220,

Larven lefver i och förorsakar utväxter på grenarne af Salix caprea. Den är ljust gröngul med brunt hufvud. Flygtiden infaller i juli och arten förekommer i Tyskland och Danmark.

15. G. albersana Hübn. Framvingarne gulbruna mot spetsen ockragula; båda färgerna åtskiljas genom en böjd blylinea, som inåt begränsar den svartpunkterade spegelfläcken, hvilken utåt begränsas af en annan från framkanten kommande blylinea; framkantshakarne hvitaktiga, föga afstickande mot grunden; stundom finnes innanför vingmidten antydning till en enkel eller dubbel tvärgående blylinea; hufvud och thorax guldgula; bakvingarne brungrå, hos og mot basen hvitaktiga.

HÜBN, f. 224. H. S. IV. 257. f. 154. STAINT. Man. II. 254. HEIN. Schm. II. 1. 178.

Larven lefver i sammanvecklade blad på Lonicera, blekt gulgrå med brunt hufvud och nacksköld. Flygtiden infaller i maj och juni månader. Arten förekommer i Tyskland, Finland, Danmark och England.

16. **G. roseticolana** Zell. Framvingarne mörkbruna med violett glans och matta framkantshakar, från hvilka matta, blå, ofta i punkter upplösta, korta snedlinier utgå; spegelfläcken antydd genom 4—5 fina, svarta punkter samt utåt begränsad genom en, med utkanten parallel blå linea; palperna hvitaktiga; bakvingarne gråbruna med ljusgrå fransar.

ZELL. Ent. Zeit. 1849. 253. H. S. IV. 256. f. 408. HEIN. Schm. II. 1. 178.

Larven köttfärgad med rödgulaktigt hufvud, blekt brunfläckig nacksköld och blekbrun analsköld. Lefver på buskar af slägtet Rosa inuti njuponen, af hvilkas kött den närer sig. Förvandlingen sker i ruttet trä eller i växtstjelkar.

Under juni månad i Blekinge och inom Norge vid Molde och Bergen.

17. G. funebrana Treit. Framvingarne askgrå med gråbruna tvärvågor, matta framkantshakar och en brunaktig skuggning från analhörnet till framkantsmidten; spegelfläcken askegrå, oval, matt blyglänsande med 4 svarta punkter och otydliga infattningslinier; bakvingarne ljust blågrå med gulaktigt hvita fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 187.

Larven blekröd med svart hufvud och gulbrun nacksköld.

Lefver i plommon och slån. Under juni månad i Skåne, Småland och på Gotland

18. **G. ulicetana** Haw. Framvingarne hvita, i basfältet och längs framkanten med grå vågformiga linier, i utkanten gulbruna; framkantshakarne tydliga med derifrån utgående blylinier; spegelfläcken brunaktigt gul med svarta streck och innefattad af violettröda blylinier; hufvud och thorax hvitgrå; sällan mörkgrå; bakvingarne brungrå, hos on mot basen ljusare, med hvitgrå fransar.

HAW. Lep. Brit. 458. lanceolana Steph. Ill. IV. 121. asseclana Hübn. fig. 194. succedana Froel. Ent. Tort. 224. Treit. VIII. 211. H. S. IV. 252. Hein. Schm. II. 1. 193. WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 188. micaceana Const. Ann. soc. Ent. de Fr. 1845.

Larven skall lefva på Sarothamnus scoparius, Lotus corniculatus och Genista anglica. Under juni och juli månader anmärkt i Skåne, Vestergötland och södra Lappmarken.

II. Subgen. *Eudopsia* GN. Bakvingarnes styloid och ulnargrenar utgå ur samma punkt på diskfältet, förenade i gemensam stam; hos on finnes ingen skålformig fördjupning i bakvingarnes membran nära inkanten.

Öfversigt af arterna;

- I:o) Framvingarne vid midten med enkel eller dubbel, hvit, i sednare fallet stundom tvärbandlik tvärlinea.

  - B) Framvingarnes tvärlinea är dubbel, hvit, mer eller mindre metallglän. sande, tvärbandslik och kommer från tydligen dubbel framkantshake.
    - a) Spegelfläcken med tydliga svarta punkter eller streck.
- 19. G. cosmophorana Treit. Framvingarne glänsande gråaktigt bruna mot basen gråaktigare med 4 hvita framkantshakar utanför och en svagt böjd hvit, på vingmidten blågrå tvärlinea

innanför midten; spegelfläcken tresidig med 3-5 skarpt svarta streck och innefattad af glänsande blygrått; bakvingarne mörkbruna.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 190.

Larven grönaktigt ockragul med ljust brunrödt hufvud och nacksköld. Lefver i späda grenar på fur, der den förorsakar knutformiga utväxter.

Under maj och juni månader i mellersta och norra Sverige samt vid Kristiania i Norge.

20. **G. coniferana** RATZ. Framvingarne glänsande brungrå, med en smal krökt hvit inkantsfläck, som delas af en svart linea och samanhänger med det första paret framkantshakar, så att ett vinkladt tvärband bildas; 3—4 hvita framkantshakar utanför midten; spegelfläcken tresidig, ej gulpudrad, men med 3—4 svarta streck och innefattad i violettröda blylinier; ansigte och palper ljusgrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 192.

Larven gulaktig med ljusbrunt hufvud. Lefver i barken på gran.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige, men troligen genom hela halfön, emedan den blifvit anmärkt ända upp Finmarken.

Anm. En annan närstående art förtjenar att eftersökas hos oss:

G. cognatana BARRETT. Framvingarne glänsande mörkt brungrå med tresidig, bred, utåt krökt, silfverfärgad inkantsfläck, som innesluter en triangulär brun fläck; 5 sneda, dubbla, silfverfärgade framkantshakar; från den 2:dra af dessa utgår en linea, som går omkring spegelfläckens inre brädd och böjer sig ned deromkring till analhörnet; spegelfläcken gulpudrad, med alternerande svarta och silfverfärgade linier; ansigte och palper mörkgrå.

BARRETT Ent. M. Mag. X. 244.

Förekommer i Holland på gran. Är större än föregående med bredare framvingar, bredare och mera krökt inkantsfläck och snedare framkantshakar. Anses af somliga såsom var. af följande art.

21. G. pactolana Zell. Framvingarne olivbruna med en glänsande, skarpt vinkelbruten, hvitaktig tvärlinea öfver midten och hvita framkantshakar, från 2 af hvilka korta blylinier utgå mot spegelfläcken; denne så bred som hög, fyrsidig, framtill öppen, inuti gulpudrad med 1—2 rader svarta punkter, innesluten af blylinier.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 193.

Larven hvitaktig, ofta stötande i rödt, med ljusbrunt hufvud och nacksköld. Lefver under barken på gran.

Under juni månad på Gotland.

22. G. strobilella Lin. Framvingarne olivbruna, i utkanten gulpudrade med 2, svagt böjda, tvärgående blylinier öfver midten och 6 hvita, merändels enkla framkantshakar utanför midten, från hvilka utgå korta blylinier; utanför tvärlinien ett mörkare tvärband; spegelfläcken utan eller med blott antydning till 1 rad svarta punkter, innesluten af blylinier.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24. 189.

Larven blekgul med blekbrunt husvud. Lesver af frön i grankottar och ösvervintrar fullvuxen.

Under maj månad i hela Sverige ända in i Lappmarkerna samt på Dovre i Norge.

23. G. tenebrosana Dup. Framvingarne olivbruna med spridda hvitaktiga fjäll och hvita samt svarta framkantshakar; 2 blå snedgående linier, hvaraf den yttre slutar i utkanten, den inre vid spegelfläcken; denne föga gulaktig, med svarta punkter eller streck, innefattad af matta, violettgrå blylinier.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 24., 186. pisana Gn. Ind. 48.

Var. nigricana (Steph.). Framvingarne mörkare olivhruna; framkantshakarne tydligare, gulaktiga.

STEPH. Ill. IV. 101. STAINT. Man. II. 251.

Larven gulaktigt hvit med svartaktiga eller grå punkter, brunaktigt hufvud och gulaktig nacksköld. Lefver i baljorna på ärter, Orobus, Vicia silvatica och andra leguminoser.

Under juli månad i södra och mellersta Sverige in uti Upland. Inom Norge anmärkt i Gudbrandsdalen.

III. Subgen. Carpocapsa Treit. Bakvingarnes styloid och ulnargrenar utgå ur samma punkt på diskfältet förenade i gemensam stam; hos og finnes en skålformig fördjupning i bakvingarnes membran nära inkanten.

Öfversigt af arterna:

1:0. Framvingarne grå med mörka vågformiga linier, aldrig med hvitaktigt eller gråaktigt tvärband. (Spegelfläcken utan svarta punkter eller streck.)
24 pomonella.

- II:o. Framvingarne grå med mörka vågformiga linier, ofta med hvitaktigt eller gråaktigt tvärband. (Spegelfläcken med svarta punkter eller streck.)
  - a) Spegelfläcken, belägen i en svartbrun fläck, begränsas inåt af en svart linea _______ 25 splendana.
- 24. **G. pomonella** Lin. Framvingarne grå med talrika, mörka tvärlinier samt med en krökt svart linea innanför den rödaktigt mörkbruna, af grofva rödaktigt guldglänsande linier innefattade spegelfläcken, som saknar svarta punkter eller streck. Bakvingarne hos og ega ofvantill nära basen en hårpensel, som hvilar i ett långsgående veck nära mediannerven.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26, 203.

Larven såsom yngre hvit, äldre köttfärgad eller gulrödaktig med grå, långhåriga vårtor, rödbrunt hufvud och nacksköld. Lefver i äpplen och päron derifrån den utkryper om hösten och öfvervintrar till följande vår. Förpuppar sig gerna i ruttet trä och vid kläckningen utkryper puppan likt Setiernas till hälften ur kokongen.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige, åtminstone in i Upland, samt i södra Norge.

25. **G. splendana** Hübn. Framvingarne hvitgrå med talrika brunaktiga tvärlinier; basfältets yttre biädd skarpt vinkelformigt bruten och grundfärgen derutanför ofta tvärbandslik; den gula, med svarta streck tecknade spegelfläcken, som är innefattad af silfverglänsande linier, belägen i en svartbrun fläck och begränsad i inre brädden af en svart linea.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26. 205.

Larven smutshvit eller blekröd; hufvudet och nackskölden blekrödaktiga. Lefver i ekollon.

Under juli månad i Skåne.

26. **G. grossana** HAW. Framvingarne blåaktigt askgrå med talrika mörka tvärlinier; basfältets yttre brädd skarpt vinkelformigt bruten och grundfärgen där utanför ofta tvärbandslik; den brungula, med svarta streck tecknade spegelfläcken, som är innefattad af blylinier, ej belägen i en svartbrun fläck, men i inre brädden begränsad af en brun, tresidig fläck i vingens inkant.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26, 204,

Larven mörkt bernstensfärgad, med orangegula flammor och blekt gulaktigt brunt hufvud. Lefver i bokollon.

Under juli månad i Skåne och Blekinge.

15. Slägtet: Phthoroblastis. LED.

Framvingarnes styloid- och glenoidalgrenar utgå från skilda punkter på diskfältet. Bakvingarnes radialgren saknas hos &. men hos Q utgår den från diskfältet, närmar sig och berör subradialgrenen innan den utlöper skild derifrån uti framkanten; subcostalnerven löper hos Q på vanligt sätt, mén hos ♂ utlöper den i subradialgrenen och bildar härigenom ett slutet fält framför diskfältet; styloid- och ulnargrenarne utgå från samma punkt på diskfältet, stundom förenade i kort stam: oberoende nerven utgår från diskfältets tvärnerv långt från styloidgrenen och är rät samt vid sin upprinnelse ei böjd mot sistnämnda gren. Thorax utan upprätt stående hårborste. Framvingarnes subcostal-, radialoch subradialgrenar utlöpa i framkanten skilda från hvarandra och under loppet ei berörande hvarandra; metacarpalgrenen enkel. Framvingarnes framkant hos a utan flikformigt omslag nära basen och hanens baktibier utan hårpensel. Framvingarne utåt föga utvidgade med rundad spets. Bakvingarnes utkant är ingenstädes rakt afskuren utan öfvergår i jemn böjning uti inkanten och bildar ej vid analhörnet någon vinkel mot densamma.

Slägtet kan delas i tvenne subgenera efter styloid- och ulnargrenarnes lopp på bakvingarne och behålla vi för det sista af dessa det slägtnamn, som af Herrich-Schæffer blifvit förelaget för en hithörande art, sedan det af honom först för samma art föreslagna genusnamnet: Strophosoma befunnits enligt äldre datum tillhöra ett coleopter-slägte och således är inom lepidopterologien oanvändbart.

I. Subgenus: Phthoroblastis: bakvingarnes styloid- och ulnargrenar utgå från samma punkt på diskfältet, men ej förenade i gemensam stam.

Öfversigt af arterna:

- I:0) Framvingare grå eller bruna, i midten af inkanten med en ljus, ofta af 2-3 ljusa linier sammansatt fläck.

  - c) Inkantsfläcken liftigt gul, stundom med mörka punkter ... 3 regiana.

- II:0) Framvingarne mörkbruna utan ljus inkantsfläck.
  - a) Framvingarne mot vingspetsen rödaktigt orangegula ..... 4 rhediella.
- 1. Ph. fimbriana Haw. Framvingarne mörkgrå, skuggade med mörkbrunt längs inkanten och med bruna streck längs framkanten; inkantsfläcken belägen bakom midten, askgrå, inåt smalare och böjd, inuti delad af en bred och der framom af en fin mörkgrå linea; spegelfläcken brungul med fina svarta punkter, begränsad inåt af 3 runda, glänsande silfverfläckar, utåt af en matt glänsande askgrå strimma; bakvingarne smutshvita med brun utkant.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26. 207.

Larven lesver i ruttnande ekträd äsvensom i galläpplen på ek, förorsakade af Cynips lignicola och C. fecundatrix.

Under maj månad funnen vid Trondhjem i Norge.

2. **Ph. argyrana** Hübn. Framvingarne grå, marmorerade med hvitt och svart; inkantsfläcken stor, hvit af irregulier form, nästan femsidig, belägen vid midten af inkanten, inuti med några mörka streck, hvaraf det ena oftast helt delar honom; några smala, tvärgående blylinier; spegelfläcken brungul med några svarta streck eller punkter; bakvingarne brungrå ($\mathcal{Q}$) eller ljusbruna, mot basen hvita och mot utkanten svarta ($\mathcal{O}$).

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26. 208.

Larven lefver i ekbark.

Under maj och juni månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland.

3. **Ph. regiana** ZELL. Framvingarne olivbruna, bakåt svartaktiga; inkantsfläcken lifligt gul, stundom med grå punkter eller streck i vingens inkant; framkantshakarne gula; från dem utgå blåaktiga, ofta till punkter upplösta tvärlinier; spegelfläcken blott antydd genom den splittrade infattningen; bakvingarne svartbruna med lång, svart fläck nära inkanten och brungrå fransar (3) eller svartbruna med hvitaktiga fransar (2).

ZELL. Ent. Zeit. 1849. 879. H. S. IV. 270. f. 400-402. STAINT. Man. II. 243. HEIN. Schm. I. 1. 202. Larven smutshvit med svartaktiga fläckar, blekbrunt hufvud

och gulbrun nacksköld. Lefver under barken på lönn. (Acer pseudoplatanus).

Under juni månad i Skåne.

4. Ph. rhediella CLERCK. Framvingarne mörkt violettbruna, mot utkanten och vingspetsen orangegula och der med matta guldlinier; båda grundfärgerna öfvergå så småningom i hvarandra; bakvingarne brungrå med hvitaktiga fransar och hos on med matt svart oval fläck nära inkanten; hufvud och palper svartgrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 216.

Larven skall lefva i omogna bär på hagtorn, men enligt andra äfven i blomstren på äpple och plommonträd samt på Cornus sanguinea och slånbuskar.

Under juni månad i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Uppland. Inom Norge anmärkt vid Kristiania.

5. Ph. Germarana Hübn. Framvingarne mörkt svartbruna med hvita framkantshakar och från dem stålblå tvärlinier; vingspetsen svart; bakvingarne brungrå med hvitaktiga fransar och hos o med mattsvart oval fläck nära inkanten; ansigte och palper brunaktigt hvita.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 215.

Under juni månad i Skåne.

6. **Ph. Juliana** Curt. Framvingarne hvita; basen och framkanten till midten grå, den förra med svartaktiga streck; utkanten och analhörnet rostfärgade med violettröda, blyglänsande tvärlinier samt skarpt svarta fläckar framför den med svarta streck försedda spegelfläcken; den hvita grundfärgen bildar ett krökt band, som vid framkanten är mer eller mindre gråtöcknigt; bakvingarne gråbruna med hvitaktiga fransar; hufvud, skuldertäckare och palper hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26. 210. (exclus. syn. nimbanæ H. S. & Hein.)

Larven lefver på ek. Den är gråaktigt gul med brunt hufvud, mattsvart genomskinande rygglinea, brunaktig sidolinea och svarta andhål, nackskölden grönaktigt brun med svarta strimmor. Öfvervintrar och förpuppas om våren.

Under juli månad i Blekinge.

II. Subgen. Strophedra H. S. Bakvingarnes styloid- och ulnargrenar utgå från samma punkt på diskfältet, förenade i längre eller kortare gemensam stam,

Öfversigt af arterna:

- I:o) Framvingarne bruna med hvit inkantsfläck.
- III:0) Framvingarne bruna med grå tvärband.
- 7. **Ph. populana** FABR. Framvingarne bruna med några blåaktiga tvärlinier baktill och framkanten bakom midten med glänsande gult puder, i midten af inkanten en hvit, tresidig fläck med spetsen böjd bakåt, inuti vid inkanten med 1—2 mörka streck; framkantshakarne hvitaktiga; bakvingarne mörkbruna, undertill mot spetsen hvitaktiga, spräckliga af brunt.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 26. 211.

Larven hvit med genomskinande grön eller brunaktig intestinalkanal, svart hufvud och svartbrun eller svartaktig, af en hvit linea delad nacksköld. Lefver mellan sammanspunna toppblad på Salix caprea.

Under juli, augusti och september månader i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland samt inom Norge vid Kristiania.

8. **Ph. stragulana** TENGSTR. Framvingarne svartbruna, stötande i violett; vid inkanten en trapezformig hvit fläck, som knapt är brunlinierad, framtill bredare, utåt trubbvinklig och baktill afsmalnande, skarpvinklig; bakvingarne bruna med askgrå fransar.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 212.

Var. ovulana (TENGSTR.) Inkantsfläcken halfrund med omkring 3 bruna linier.

TENGSTR. Bidr. 160.

Under juli månad i Upland och Lappland.

9. Ph. Ochsenheimeriana Zell. Framvingarne svartgrå med rödaktig glans, i viss dager guldbruna, med svart, af glänsande

violettblå linier begränsadt tvärband bakom midten och violettblå linier vid utkanten och i basfältet; bakvingarne brunaktigt grå; palperna hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 213.

Under maj och juni månader bland gran i Vestergötland och Upland.

10. Ph. flexana Zell. Framvingarne mörkbruna, vid basen gråaktiga med ett, af mörk linea deladt, bakom vingmidten trubbigt brutet eller snarare bojdt violettgrått tvärband och der bakom en violett tvärlinea; framkantshakarne hvita, bakvingarne brunaktigt grå; ansigtet blekgrått.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 27. 214. Weirana Dougl. Zool. VIII. 2806 (1850). STAINT. Man. II. 244.

Larven skall lefva på bok i en fast spånad mellan platt spunna blad; den är grönhvit med mörkare ryggkärl, brunt hufvud och nacksköld.

Under juni och juli månader i Skåne, Blekinge och Vestergötland och på Öland.

11. **Ph. splendidulana** GN. Framvingarne gråbruna, basen, två tvärband, hvaraf det yttre är genombrutet af en svart fläck, samt en linea nära spetsen starkt glänsande rödaktigt blygrå; bakvingarne brungrå, mot basen ljusare.

GN. Ind. 45. STAINT. Man. II. 247. plumbatana Zell. Wallengr. Sp. Tortr. & Tin. 26. 209. cum syn. Bland ek och bok under maj månad i Skåne och Upland.

16. Slägtet Dichrorhampha. LED.

Framvingarnes styloid- och glenoidalgrenar utgå från skilda punkter på diskfältet. Bakvingarnes radial- och subradialgrenar utgå från vidt skilda punkter på diskfältet och äro parallela; subcostalnervens lopp normalt, styloid- och ulnargrenarne utgå från samma punkt på diskfältet; oberoende nerven utgår från diskfältets tvärnerv långt från styloidgrenen och är rät samt vid sin upprinnelse ej böjd mot sistnämnda gren. Thorax utan upprättstående hårbuske. Framvingarnes subcostal-, radial- och subradialgrenar utlöpa i framkanten, den enkla metacarpalgrenen i utkanten. Framvingarnes framkant hos od med eller utan flikfor-

migt omslag nära basen, och hanens baktibier utan hårpensel. Framvingarne utåt något utvidgade med rundad spets. Bakvingarnes utkant är ingenstädes rakt afskuren utan öfvergår i jämn böjning uti inkanten och bildar ej vid analhörnet någon vinkel mot densamma.

Afven detta slägte kan delas i tvenne subgenera allt eftersom framvingarne äro med eller utan flikformigt omslag nära basen. De hafva blifvit ansedda såsom sjelfständiga genera, men då inga andra karakterer kunna uppletas, hvarigenom de skiljas från hvarandra, än de som tillhöra blott ena könet, kunna vi ej upptaga dem såsom sådana.

I. Subgenus: Dichrorhampha LED. Framvingarnes framkant hos of med flikformigt omslag nära basen.

Öfversigt af arterna:

- I:o) Framvingarne med tydlig gul eller hvit inkantsfläck.
  - A) Inkantsfläcken gul eller hvitgul, månformig, ofta delad af en mörk linea.
    - a) Framvingarne olivbruna med hvitgul inkantsfläck ... 1 petiverella.
    - b) Framvingarne gråbruna med guldgult puder och guldgul inkantsfläck 2 alpinana.
- II:o) Framvingarne utan inkantsfläck eller är den blott antydd genom ljusare grundfärg.
  - A) Spegelfläcken infattad af mörkare, men matta blylinier.
    - a) Framvingarne bruna, öfver allt lätt gulpudrade ... 4 plumbagana.
    - b) Framvingarne purpurbruna, knapt gulpudrade ..... 5 acuminatana,
  - B) Spegelfläcken blott antydd genom ett svagt glänsande ställe

6 simpliciana,

1. **D. petiverella** Lin. Framvingarne blekt olivbruna, mer gråaktiga mot basen; vid midten af inkanten en blekgul, månformig skarpt begränsad fläck, som stundom är delad af en mörk linea; mot spetsen vid framkanten korta blekgula streck mellan blylinier och vid utkanten 4—5 svarta punkter; spegelfläcken otydlig.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 249.

Larven rödhvit med gulbrunt hufvud. Lefver i rötterna på Achillea millefolium.

Under juni och juli månader i södra och mellersta Sverige,

åtminstone in i Upland. Inom Norge anmärkt vid Kristiania, i Österdalen och Gudbrandsdalen.

2. D. alpinana TREIT. Framvingarne gråbruna, baktill starkt streckade med guldgult; vid midten af inkanten en stor guldgul, månformig, skarpt begränsad fläck, som stundom utsänder gula streck mot framkanten; framkanten med gula streck utanför midten; vingspetsen gul, vid utkanten 3 svarta punkter.

Var. politana Gn. Framvingarne brunaktigt ockragula; den breda och något otydliga inkantsfläcken blekare, framkanten utanför midten med korta blekgula streck; vid utkanten 3 svarta punkter.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 250 (exclus. alpinana STAINT. Man. II. 214).

Larven gulhvit med genomlysande rödaktig intestinalkanal, ljusbrunt hufvud och nacksköld. Lefver i roten på Achillea millefolium.

Under juni och juli månader i hela Sverige ända in i Lappmarkerna. Inom Norge anmärkt vid Kristiania.

3. **D. agilana** TENGSTR. Framvingarne mörkt olivgrå med hvitaktiga vågformiga linier vid basen; i inkanten en smal, snedstående, hvit, af bruna linier eller fläckar två eller tredelad fläck; framkanten med hvita streck utanföre midten; spegelfläcken med 4 svarta punkter, begränsad af blylinier frå framkanten; bakvingarne bruna.

TENGSTR. Bidr. 90, 21, HEIN. Schm. II. 1, 231.

Under juli månad i Skåne omkring Tanacetum vulgare.

4. **D. plumbagana** TREIT. Framvingarne bruna, genom tätstående gult puder olivgröna; inkantsfläcken bredt tresidig, föga ljusare än grundfärgen; framkanten med hvita, dubbla framkantshakar; blylinierna glänsande ljusgrå; spegelfläcken bredt tresidig, hvitgrå, innefattad af blylinier; bakvingarne brungrå, hos on mot basen hvitaktiga.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 252. (Excl. syn. STAINT.)

Larven skall lefva i roten på Achillea millefolium.

Under juni månad i Skåne och på Gotland samt inom Norge vid Kristiania och Tromsö.

5. **D. acuminatana** Zell. Framvingarne purpurbruna (med utdragen spets) mörkare vid kanten af den blekgrå, stora, tresidiga inkantsfläcken; framkantshakarne hvitaktiga samt derifrån utgående mörkt violettgrå, glänsande blylinier; längs utkanten några svarta punkter; bakvingarne ljusgrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 254.

Larven lefver i nedre delen af stjelken till Chrysanthemum leucanthemum och är hvitaktig med ljusbrunt hufvud.

Under juni, juli och augusti månader i Skåne, Upland och på Gotland.

6. **D** simpliciana Haw. Framvingarne gråbruna, blekare utmed framkanten; inkantsfläcken bred, triangulär, blekgrå, skarpt begränsad i främre brädden; framkantshakarne bleka samt derifrån utgående matta, violettgrå, glänsande blylinier; längs utkanten 3 svarta punkter, bakvingarne brungrå.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 251.

Larven gulaktigt hvit med ljusbrunt hufvud. Lefver i roten till Artemisia vulgaris.

Under juni och juli månader i Skåne, på Gotland och i Gudbrandsdalen.

- Ann. D. montanana Dup. (monticolana Hein.) har på grnnd af felaktig uppgift blifvit intagen i faunan, men då arten möjligtvis kan hos oss påträffas, må likväl dess diagnos här meddelas.
- D. montanana Dup. Framvingarne lergula med brungrå, vågformiga tvärlinier; inkantsfläcken bredt tresidig, gulaktigt hvitgrå, med tydliga mörka vågformiga linier; framkantshakarne dubbla samt derifrån utgående föga sneda, ljust violettrödaktiga blylinier; bakvingarne ljusgrå.

DUP. Lep. IV. 83. 7. subsequana WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 31. 253. (Exclus, syn. HAW.)

Under juli månad i Tyskland isynnerhet på alperna.

- II. Subgen, Lipoptycha Led. Framvingarnes framkant hos o^n utan flikformigt omslag nära basen.
- 7. **D. plumbana** Scop. Framvingarne olivgrå (σ) eller olivbruna ($\mathfrak{P}$) med gula, i utkanten tätare fjäll, som oftast äro ställda i rader, men stundom betäcka hela ytan; från de små, hvita glänsande framkantshakarne utgå glänsande blylinier och mellan dessa i rader ställda, ofta till linier sammanflytande svarta punkter; bakvingarne brungrå, hos σ ljusare.

WALLENGR. Sp. Tortr. & Tin. 32. 255.

Digitized by Google

Under juni och juli månader på gräsrika ställen, ofta vid vägkanter i södra och mellersta Sverige åtminstone in i Upland, samt inom Norge vid Kristiania och i Gudbrandsdalen.

Ann. För estersökande hos oss intages diagnos för följande art:

D. tanaceti STAINT. Framvingarne brungrå, lätt och likformigt pudrade med blekt ockragult; inkantsfläcken föga ljusare än grunden, med bred bas, men på midten sammanknipen och derefter åter utvidgad; framkantshakarne otydliga och derifrån början till matta blylinier; bakvingarne brungrå,

STAINT. Man. II. 214. saturnana HEIN. Schm. II. 238. (Excl. svn. omn.)

Omkring Tanacetum vulgare i Tyskland och England. Larven lefver i roten af nämnda växt. D. saturnana GN. Ind. 52 är en helt annan art.

NYE BIDRAG TIL NORGES LEPIDOPTERFAUNA.

۸F

W. M. SCHÖYEN.

Vanessa polychloros, Lin.

Da det i Siebke's »Enum. Ins. Nory.» III. p. o omhandlede. angivelig af Jernværkseier N. AALL ved Næs Værk i Nedenæs fundne Exemplar af denne Art ikke befandt sig hverken i AALL's efterladte Samling eller i Universitetsmusæet, ligesaa lidt som Arten hverken för eller senere vidstes observeret noget andet Sted her i Landet, har jeg hidtil anseet det rigtigst at stille mig tvivlende ligeoverfor denne Angivelse, som muligens beroende paa en Feiltagelse. Imidlertid glæder det mig nu at have faaet Vished for, at denne vakre og anseelige Art dog alligevel med rette tilhörer Norges Fauna, idet en Sönnesön af botanisk Gartner N. G. Moe baade ifjor og iaar (1889 og 1890) har taget mange Exemplarer af den ved Byen Risör i Nedenæs Amt. Den synes saaledes her endog at være temmelig hyppig og flöi ifölge Opgave helt fra Begyndelsen af Juni, hyppigst i Slutningen af samme Maaned, og forsvandt mod Slutningen af August. Midt i Juli toges ogsaa Larven, der forpuppede sig i Begyndelsen af August og udklækkedes omkring 20:de samme Maaned. Flere af de indsamlede Exemplarer er skjænkede til Universitetsmusæet.

Notodonta torva, HB.

Denne for Skandinaviens Vedkommende först af Prof. Aurivillius Aar 1886 i Roslagen fundne Art, der to Aar senere, i

Digitized by Google

1888, ogsaa toges i Finland ved Saarijärvi af K. Ehnberg, er i afvigte Sommer, 1890, ligeledes fundet her i Norge, idet en Sön af Sognepræst G. Sandberg den 26:de Juni tog et Han-Exemplar, siddende paa Væggen paa Bagns Præstegaard, söndre Aurdal i Valders.

Zanclognatha emortualis, S. V.

Et enkelt Exemplar (2) taget Juni 1889 i en Have i Hoansbyen, Kristiania, af Stud. med. H. HUITFELDT. Denne Art synes overalt, hvor den findes, kun at forekomme sparsomt og enkeltvis; i Danmark udbredt, i Sverige observeret i Skaane og ved Stockholm, men endnu ei i Finland. Larven skal spise visne og törre Egeblade, som den gjennemhuller.

Gnophos obscuraria, HB.

Denne Art staar vistnok allerede opfort som norsk i «Enum. Ins. Norv.» III. pag. 90, samt i min Reiseberetning fra Gudbrands dalen og Dovrefjeld i »Nyt Mag. f. Naturv.» B. XXIV. pag. 190; men som jeg allerede för (samme Sted pag. 309) har gjort opmærksom paa, beror disse Angivelser paa Feiltagelse, idet de saaledes benævnte Exemplarer i Virkeligheden tilhörer en mörkere Form af Gn. myrtillata, Thbg. Nu kan imidlertid Arten med rette indtages som norsk, idet et Exemplar er taget Vaaren 1889 i Homansbyen af Stud. med. Huitfeldt. At den maatte forekomme ogsaa her i Landet, var jo rimeligt nok, da den i Sverige er fundet helt op i Helsingland. Larven lever paa en Mængde forskjellige lave Plamter, baade Gramineer, Potentilla, Thymus, Helianthemum, Silene, Lychnis, Artemisia, Rubus o. fl.

Zophodia convolutella, HB.

Saavidt mig bekjendt har denne Art aldrig tidligere været observeret paa den skandinaviske Halvö, medens den dog i de senere Aar er fundet paa forskjellige Steder i Finland. I den forlöbne Sommer (1890) fandt jeg imidlertid i flere Haver paa Norderhov, Ringerike, de umodne Stikkelsbær i temmelig betyde-

ligt Antal angrebne af denne Arts Larver, som paa vanlig Vis havde boret sig helt ind i og udhulet dem aldeles. Navnlig viste dette sig at være Tilfældet paa Gaardene Frog, Gusgaarden, Præstegaarden og vistnok ogsaa flere andre Steder. En enkelt Larve fandt jeg ogsaa indboret i et Solbær, derimod ingen i Ribs, som ligeledes er anfört som Tilholdssted for Larven. De indsamlede Larver forpuppede sig i Begyndelsen af August og henligger for Tiden som Pupper.

Teras roscidana. HB.

Ved en Forglemmelse er Fundet af denne interessante Art her i Landet ikke för bleven offentliggjort, hvorfor den desværre heller ikke er kommet med i Wallengren's Fortegnelse og Bearbeidelse af Skandinaviens Tortricider her i dette Tidsskrift. Allerede for 15 Aar siden er den imidlertid taget ved Næs Værk i Nedenæs, saaledes som et af min Kollega Konservator J. Sp. Schneider til Universitetsmusæet skjænket Exemplar udviser. Dette Exemplar, der er aldeles friskt og har en Vingebredde af 25 mm., er nemlig, som den vedfæstede Etiket udviser, taget Hösten 1875 ved Næs Værk af O. Halvorsen. Arten er tidligere kjendt fra St. Petersburg, men saavidt vides hverken fra Sverige, Finland eller Danmark. Larven lever i Juni og Juli paa *Populus tremula*, og Imago overvintrer, som vanligt hos *Teras*-Arterne.

Lita tricolorella, Haw.

Af denne saavidt mig bekjendt heller ikke tidligere hverken fra Sverige eller Finland, men vel fra Danmark kjendte Art toges ihöst den 20:de August et friskt Exemplar i Haven paa Bagns Præstegaard, söndre Aurdal, af Sognepræst G. Sandberg. Exemplaret er overgivet til Universitetsmusæet. Larven af denne Art angives at leve paa Alsine media og Stellaria holostea, först minerende og senere i sammenspundne Skud (Hartmann).

P. S.

I Anledning af, at der i Entom. Tidskr. 1890, Häft. 3 pag. 124 opföres som ny for Finlands Fauna Dianthoecia capsophila Dup.

med Tillæg: »förut veterligen funnen nordligast i Irland och mellersta Europas fjälltrakter», skal jeg her henlede Opmærksomheden paa, at denne Form, der vel neppe tör gjöre Fordring paa Artsberettigelse *, af mig allerede Sommeren 1879 er fundet her i Norge paa Jelöen ved Moss (se Nyt Mag. f. Naturv., B. XXV. p. 304).

GÅFVOR TILL ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS BIBLIOTEK UNDER ÅR 1889.

(Forts. fr. sid. 112.)

2. Från enskilda gifvare.

- Obs. När ingen särskild gifvare är nämd, är arbetet skänkt af författaren. Aurivillius, Chr., Bidrag till kännedomen om våra solitära getingars lefnadssätt. 2. Sthm. 1889. 8°.
- -----, Berättelse i zoologi vid K. Vetensk.-Akademiens Högtidsdag den 31 mars 1889. Sthm. 1889. 12°.
- BERGSÖE, D., Om Oldenborrens Udryddelse ved Masseindsamling i Flyveaarene. Et Par Ord til Danmarks Jordbrugere. Kjöbenhavn. 1883. 8°. 24 sid. af S. LAMPA.
- ——, Samma bok, Andet foröget Oplag. Kjöbenhavn. 1887. 8°. 28 sid. af S. LAMPA.
- BORRIES, HERM., Bidrag til Danske Insekters Biologi. Kiöbenhavn. 1888. 8 sid.
- Dziedzielewicz, J., Nowy dodatek do fauny owadów siatkoskrzydlych. Kraków. 1888. 8°. 7 pg. 1 tab.
- HAGEMANN, A., Forstenthomologisk Undersögelse af Kystdistrikterne i Nedenæs og Lister & Mandals Amter. 1887. 23 sid.
- HEER, O., Die Käfer der Schweiz. 1-3. Neuchatel. 1837-41. 6 + 96 + + 55 + 67 + 79 pg.

af ingeniör C G. ANDERSSON.

Horváth, G., Iglet u Padsused u Zagrebackoj Okolici. Zagreb. 1888. 8°. 8 pg.

^{*} Cfr. desangaaende »The Entomologists Monthly Magazine», 1890, pag. 89—90.

EN FOR VIDENSKABEN NY DIPTER.

ΑF

OLAF BIDENKAP.

Blandt endel af mig næstforrige sommer i Jarlsberg og Laurvigs amt indsamlede diptera fandtes endel exemplarer af Anthomyia impuncta, Fall. Ved nærmere undersögelse af disse paatraf jeg et individ, der ved förste öiekast maatte antages for impuncta, men som dog adskiller sig saa væsentlig baade fra denne og de övrige nærstaaende arter, at den vistnok maa opstilles som en ny art. Jeg tillader mig herved at meddele en nöiere beskrivelse af exemplaret, som jeg har kaldt dignota.

Anthomyia dignota n. sp.

Cinerascens, thorace 3 lineis brunneis, abdomine immaculato, cinerascente, palpis antennisque nigris, femoribus usque ad apicem nigricantibus. — Longitudo: 7 mm. Q.

Q. Gulgraa, underansigtet noget mörkere end hos A. impuncta, graaskimrende. Antennerne og palperne sorte, de förstes 3die led graaskimrende, fölerbörsten længere fjæret end hos impuncta. Öinene adskildte ved en bred, askegraa stribe, hvori der findes en lysere 3-kantet plet. Rygskjoldet paa midten med 3 rödbrune længdestriber, hvoraf den mellemste meget smal, forövrig uplettet. Smaaskjoldet af samme farve som rygskjoldet. Baglivet aflangt ægformet, gulgraat, aldeles uplettet og fuldstændig uden rygstribe, med langt færre macrocheter end impuncta. Vingeskjællene og svingkolberne smudsig hvide, vingerne selv med graaligt anströg. Laarene med undtagelse af spidsen samt

tarserne sortagtige, skinnebenene og laarspidsene gulröde (hos alle andre nærstaaende arter er laarene helt gulfarvede).

Arten, der staar Anth. impuncta FALL. og Anth. separata MEIG. (MEIG. syst. Beschreib. V. p. 118 og 119, 61 og 62) meget nær, er tagen ved badestedet Aasgaardstrand 22 juli 1890.

GÅFVOR TILL ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS BIBLIOTEK UNDER ÅR 1889.

(Forts. fr. sid. 198.)

HORVATH, G., Die Excremente der Gallenbewohnenden Aphiden. Budapest.
1887. 7 pg.
, Description de deux Hémiptères nouveaux de France. Caen. 1887. 2 pg.
, Uebersicht der europäischen Cymus-Arten. Wien. 1888. 2 pg.
, Un genre noveau d'Hemiptères du Bresil. Caen. 1888. 2 pg.
, Materiaux pour servir à l'étude des Hémiptéres de la Faune Palé-
arctique. Caen. 1888, 22 pg. 1 tab.
Rapport sur le Phylloxera en Hongrie pendant l'année 1887. Budapest.
1888. 73 pg.
, Rapport etc. etc. 1888. Budapest. 1889. 75 pg.
, Essai monographique sur le genre Trigonosoma. Caen. 1889. 17 pg.
, Beitrag zur Hemipteren-Fauna von Turkmenien. Wien. 1889. 6 pg.
, Analecta ad cognitionem heteropterorum Himalayensium. Budapest,
1889. 12 pg.
LAMPA, S., Ollonborrarne, deras lefnadssätt och utrotande. Sthm. 1889. 8°.
40 pg.
L'Entomologie ou l'histoire naturelle des insectes. Paris. 1826. 8°. 2 + 437
pg. 9 tab. af Chr. Aurivillius.
SCHÖYEN, W. M., Notes on Dr Jordan's Entomological Ramble at Bergen,
Norway, august 20th, 1887. London. 1889. 4 pg.
Skovödelæggende Insekter. Christiania. 1888. 20 pg.
Om Myggene. Christiania. 1889. 8°. 16 pg.
Bidrag till Kundskaben om Norges Hemipter- og Orthopter-Fauna.
Christiania, 1889, 8°, 13 pg.
THORELL, TAMERLAN, Primo Saggio sui Ragni Birmani. Genova. 1887. 8°.
147 pg.
Aracnidi Artrogastri Birmani raccolti da I. Fea nel 18851887.

WESTWOOD, J. O., Descriptions of some new exotic species of Coleopterous

Genova. 1889. 213 pg. 1 tab.

Insects. London. 1876. 8. 3 pg. 1 tab.

NYA FJÄRILABERRATIONER.

BESKRIFNA AF

ENZIO REUTER.

Thyatira Batis L. ab. confluens. — Alis anticis superne basi medioqve sordide rubido-albidis, margine costali ante medium macula fere semiovali sordide fusco-olivacea, ab ea usque in marginem posticum pulvere fuscescenti parce et valde obsolete subfasciatim sordidatis; parte tertia apicali (exteriore) sensim sordide fusco-olivacea, maculis typicis ornata, his posterioribus autem qvam in typo multo obsoletioribus; ciliis fuscis unicoloribus; alis posticis ut in typo, sed fascia media pallida obsoletiore; abdomine albicanti (Q).

Denna aberration skiljer sig från hufvudformen därigenom, att basalfläcken, den bakre fläcken vid framkanten samt de båda fläckarne vid inkanten nästan helt och hållet sammanflyta, så att vingarne till $^2/_3$ från basen, blott med undantag af en tämligen stor halfoval fläck vid framkanten, äro nästan enfärgadt smutsigt rödhvita; blott öfver midten går en svagt an

Bild. 1. Tyatira Batis
L. ab. confluens.

tydd brunstoftig schattering från inkanten till den nyss nämda fläcken; den yttersta tredjedelen är däremot tecknad ungefär såsom hos den typiska formen, dock äro fläckarne vid inre hörnet mycket otydligare; fransarne äro hos denna aberration enfärgadt bruna, under det de hos hufvudformen afbrytas af tydliga svarta fläckar; bakvingarne likna dem hos hufvudformen, men hafva det bleka midtelbandet mycket otydligare; bakkroppen är något hvitare än hos typen.

Funnen i endast ett exemplar (2) på Karkkali udde i Karislojo i Nyland, den 19 juni 1889.

Zonosoma punctaria L. ab. infuscata. — Sordida alis fuliginoso-fasciatis, utrinove densius punctulatis, subtus (præcipue al. ant.) nonnihil infuscatis, rubro-indutis, anticis in medio paginæ superioris late saturateque fusco-hepaticoloribus (~).

Denna uva aberration afviker från hufvudformen genom en öfverhufvud taget dunklare färgton; tvärstrecken äro nötbruna.

tämligen smala och svagt färgade, isvnnerhet nå bakvingarne, där de ro nästan upplösta i fina punkter, på vingarnes undersida endast svagt antvdda därigenom att öfversidans teckning lyser igenom; vingarne på båda sidorna något tätare punkterade än hos hufvudformen; undertill, isynnerhet framvingarne, förmörkade genom en brunaktig anlöpning, hvilken tillika företer punctaria L. ab. arcuen isvnnerhet mot framvingarnes framkant täm-

Bild. 2. Zonosoma

ligen stark skiftning i rödt; fläcken på midten af framvingarnes öfre sida tämligen stor och intensivt färgad, chokoladfärgad eller lefverbrun.

Endast ett exemplar, en hanne, har af mig blifvit anträffad i en ekdunge på Lenholmen i Pargas socken nära Åbo sommaren 1885.

Zonosoma punctaria L. ab. arcufera. — Alarum anticarum fascia mox ante medium introrsum fortiter arcuata, in partem quartam basalem cellulæ discoidalis extensa (Q).

Vingarne mycket blekt färgade, fläcken på framvingarne kort före midten - ungefär vid diskfältets vttre ände - starkt inåt bågböjd, sträckande sig till den (från basen räknadt) första fjärdedelen af diskfältets längd, hvarest den gör en svag böjning mot dettas inre hörn; på undre sidan hafva tvärstrecken sitt normala förlopp, men den på öfre sidan gående bågen lyser dock äfven här igenom; främre delen af tvärstrecket - från framkanten till det ställe, från hvilket bågen böjer sig inåt -- är tämligen bred och skarpt markerad.

Äfven af denna nya aberration har jag lyckats fånga endast ett exemplar, en hona, på en med ekar bevuxen skogssluttning på samma holme som föregående, den 27 juli 1888.

NEUE KÄFER AUS AFRIKA

BESCHRIEBEN

VON

CHR. AURIVILLIUS.

Meloidæ.

- 1. Cissites africana n. sp. Rufa, supra nitida, glabra, subtus pubescens; oculis, antennis, palpis, femorum apicibus, tibiis tarsisque nigris; abdomine obscuriore, brunneo vel nigro-brunneo; tarsis elongatis; posticis vix compressis articulo ultimo longo, subclavato, apice leviter depresso. Long. corporis 23 m.m.—25 m.m.
- o. Segmento ultimo (sexto) ventrali fisso; femoribus posticis incrassatis, subtus apice dentibus duobus, brevibus armatis.
- Q. Segmento sexto ventrali integro, subtus medio canalicula apicem versus distinctiore instructo; femoribus posticis vix incrassatis.
  - Synon.? Horia senegalensis ♀ (non ♂) CASTELNAU Hist. nat. des Ins. 2. p. 280.
    - ? Cissites testacea DE BORRE An. E. Belg. 27. 1883 C. R. p. 136—138.

Habitat: Congo (EKBLOM). — Museum Holmiæ.

Diese ausgezeichnete Art, wovon bisher nur das Q erwähnt, aber mit der ganz verschiedenen Cissites testacea FABR. aus Java vereint wurde, ist in beiden Geschlechtern durch die nackte Oberseite und die langen, kaum zusammengedrückten Tarsen von C. testacea zu trennen. Das o hat nur zwei (nicht vier) Dornen an den Hinterschenkeln. In Gestalt und Farbe stimmt

unsere Art genau mit C. testacea; die Querfurche an der Basis des Halsschildes ist jedoch tiefer und in der Mitte deutlicher.

Ein Mann und ein Weibchen wurden vom Capitain Ekblom dem Reichsmuseum überreicht.

Cetoniidæ.

- 2. Taurhina Dannfelti n. sp. Splendide viridis, nitidissima immaculata, supra sparsim punctulata; femoribus antice purpurascenti-cupreis; marginibus clypei unguibusque nigris, femoribus anticis subtus antice dense ciliatis 31 m.m.—32 m.m.
- O. Clypeo apicem versus paululum dilatato, medio longitudinaliter acute carinato-elevato, utrinque profunde impresso, apice tridentato, dentibus lateralibus longis, divergentibus acutis, dente apicali recurvo-erecto, apicem versus paululum dilatato, apice truncato-emarginato; femoribus anticis validis, longius ciliatis, prope apicem dente maximo, subrecto, transversim compresso, extus nudo, intus ciliato armatis; tibiis anticis extus inermibus, prope apicem profunde emarginatis, intus basi margine anteriore fortiter laminato-producto, apice margine posteriore dentato-crenulato, dente apicali majore et insuper calcare mobili instructis; tibiis posterioribus extus inermibus.
- Q. Clypeo supra dense, fortiter punctato, medio longitudinaliter obtuse elevato, marginibus acute elevatis, margine apicali medio obtuse lobato-producto; genis a latere superiore late visibilibus, rotundatis; femoribus anticis brevius ciliatis, inermibus; tibiis anticis intus rectis, inermibus, extus acute tridentatis; tibiis posterioribus extus acute unispinosis.

Habitat: Congo (Dannfelt). — Museum Holmiæ.

Diese ausgezeichnete Art, welche vom Lieutnant M. Dannfelt dem Reichsmuseum in Stockholm verehrt wurde, ist durch bedeutendere Grösse und die oben angeführten Geschlechtskaraktere von *T. nireus* Schaum sofort zu unterscheiden. Der vom Mesosternum gebildete, vordere Theil des Sternalfortsatzes ist breit gerundet und kürzer als bei *T. nireus* Schaum.

Cerambycidæ.

- 3. Mecaspis Mapanjæ n. sp. Elongata, metallica, saturate cyanea, antennis pedibusque nigris, scapo antennarum femoribusque (basi apiceque exceptis) castaneo-rufis; tarsis argenteo-pilosis; antennarum articulis 4—11 extus distincte sulcatis et carinatis; prothorace basi apiceque constricto, medio fortiter elevato, sublævi et utrinque foveolato, lateribus spina valida armatis, depressionibus apicali et basali sublævibus, haud costatis, sed sulcatis; scutello triangulari, modice elongato, transverse sulcato, apice brevi acutissimo; elytris apicem versus sensim sat fortiter angustatis, basi utrinque impressione irregulari, nigro-velutina ornatis, disperse punctatis, margine haud explanato; femoribus inermibus, posticis apicem segmenti 5:i haud attingentibus; prosterno apice truncato et tuberculato, mesosterno antice arcuato-truncato 35"—40".
- 6. Antennis elytrorum medium sat longe superantibus; abdomine subtus articulis 6 coriaceis composito, qvinto apice late emarginato, sexto qvam 5:0 fere longiore, apice triangulariter exciso et subtus late sulcato.
- Q. Antennis elytrorum medium paullum superantibus; abdomine subtus articulis 5 coriaceis composito, quinto apice plus minus profunde emarginato angulis rotundato-subtruncatis.

Habitat: Camerun (Mapanja); VALDAU & KNUTSSON — Museum Holmiæ.

- 4. M. femorata n. sp. Aurato-viridis, nitidissima, a posteriore visa obscure coerulea, antennis pedibusque nigris, femoribus (basi apiceque exceptis) rufis, inermibus, tarsis argenteo-sericeis; prothorace antice posticeque depresso-constricto, disco medio elevato et utrinque leviter depresso, nitidissimo, punctato, et tantum ad marginem posticum elevationis transversim strigoso; elytris plaga utrinque elongata ad basin, sutura angusta et vitta media utrinque densissime punctulatis, nigro coeruleo-velutinis; corpore subtus præsertim pectore argenteo-sericeo. 30"—31".
- o. Antennis apicem elytrorum fere attingentibus; abdominis segmento 5:0 apice profunde emarginato, 6:0 apice leviter emarginato, vix sulcato; femoribus posticis segmentum quintum superantibus.

Q. Antennis elytrorum tertiam partem apicalem vix attingentibus; abdominis segmento 5:0 elongato, quam 4:0 longiore, apice levissime emarginato; femoribus posticis medium segmenti 5:i haud attingentibus.

Habitat: Sierra Leona. — Museum Holmiæ.

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGENS I STOCKHOLM SAMMANKOMST

DEN 27 SEPTEMBER 1890.

Denna ordinarie sammankomst hölls såsom vanligt å hotel Phænix under prof. O. SANDAHLS ordförandeskap.

Ordföranden helsade föreningens ledamöter välkomna åter från sommarens kampanj i skog och mark samt tillkännagaf, att föreningen hade sedan senaste sammankomsten förlorat en af sina medlemmar, jägmästaren CARL GUSTAF LENNMAN.

Tre nya ledamöter anmäldes: jägmästaren Arvid Monteli. (Pajala) på förslag af Hr Lampa; lektorn vid K. skogsinstitutet Lars Albert Nilsson på förslag af prof. Aurivillius och kollega Ernst Joseph Samuel Linnarson (Sköfde) på förslag af d:r Dovertie. Närvarande gäster för aftonen voro med. d:r T. H. Björkbom från Piteå och farm. stud. J. Westerlund från Ronneby.

Det samma dag utkomna häftet 3 af Entomologisk Tidskrift utdelades bland ledamöterne.

Byråchefen J. Meves höll sedan ett längre föredrag, hvilket här endast i största korthet återgifves, om de svåra härjningar, hvilka föröfvats i Baierns skogar sistlidne sommar af larverna till en spinnarefjäril, den s. k. Nunnan (Psilura Monacha), som i oräkneliga massor angripit och uppätit granarnes barr, så att träden stodo nakna med kronorna bruna i stället för vackert mörkgröna. Larverna kläckas på våren ur de under fjärilens flygtid (juli, augusti) föregående år i barksprickor o. s. v. lagda äggen. Larverna afbita barren på midten, så att den yttre hälften faller till marken och uppäta sedan barrets nedre, qvarsittande del.

Vandringen genom en sådan afbarrad skog är högst nedslående. Marken är täckt af torra barrdelar. Luften är fylld af milliarder kringflygande fjärilar, medan andra milliarder helt och hållet betäcka stammar och grenar å de barrlösa träden. För att söka minska häriningen af ännu icke angripna skogar till ett annat år, har man försökt flere åtgärder, bland hvilka fjärilarnes insamlande massvis genom användandet af en s. k. »exhaustor» är den mest originella och kanske äfven den mest verksamma. storn drifves af två ångmaskiner. Den ena underhåller en kraftig elektrisk båglampa, som är placerad nära den smalare ändan af en stor trattlik, horisontalt stäld apparat, genom hvilken det starka elektriska liusknippet kastas ut vid en höjd af 8 m. öfver marken. Den andra maskinen drifver en apparat, som med väldig kraft suger till sig en luftström genom den nämda tratten, hvars smalare ända fortsättes i ett vertikalt plåtrör. Vid dettas nedre mynning finnes ett slags stampverk, som också hålles i gång af ångkraften. Det elektriska ljuset drager fjärilarne massvis till sig, och så snart de komma inom trattens vida öppning fattas de oemotståndligt af luftströmmen och följa med denna ned till stampverket, där de krossas och sedan bortskaffas såsom en sammanstampad massa. Genom detta insamlande och dödande massvis af fjärilarne afser man att minska de äggläggande honornas (?) antal och sålunda inskränka, så vidt möjligt, äggens mängd och med det samma de härjande larvernas antal för nästkommande år. I detta bemödande lemnar naturen äfven en kraftig hjälp åt människan, i det att dels sjukdom synes hafva angripit tallösa individer, så att luften är förskämd genom stanken af döda fiärilar, hvarjämte parasitsteklar angripa larverna och hindra deras förvandling till fjärilar.

Åren 1852 till 1855 härjade Nunnan i Ostpreussen och ödelade alldeles skogarne på en areal af 217,000 svenska tunnland. Man försökte då företrädesvis ägginsamling och ensamt å ett skogsområde insamlades omkring 300 skålp. ägg, motsvarande ungefär 150,000,000 individer, men detta syntes föga hjälpa. De sjuka träden angrepos sedan af barkbaggen (Bostrichus l. Tomicus typographus) och måste fällas — en högst betydlig förlust.

Nunnan har i år visat sig härjande i Schlesien, Oldenburg

och Schleswig-Holstein. Äfven i Daumark har detta skadedjur en gång (1849) uppträdt massvis. I Sverige är icke någon härjning af denna fjäril med säkerhet känd, men den samma är funnen här och där upp till Vestmanland och Upland. I Skåne förekommer den vid Åhus icke sällsynt. Man må dock icke häraf insöfvas i säkerhet. Det är kändt, att en annan fjäril, Tallspinnaren (Eutrichia Pini), — som vanligtvis förekommer tämligen sparsamt — under åren 1814—1816 i vissa trakter af Norge uppträdde i tallösa skaror, ödeläggande skogar af betydlig utsträckning.

Såsom en anledning till att den nämda insektshärjningen i Tyskland varit så våldsam anförde hr Meves, att därstädes skogsbestånden utgöras af ett enda trädslag, icke en blandning af flere; larver, som lefva på detta trädslag, kunna således lättare utbreda sig och finna näring, hvilket icke är lika lätt, om skogsbeståndet är sammansatt af barrträd och löfträd, hvilka senare icke angripas af dessa larver och sålunda äro i viss mån hinderliga för deras utbredning. Häraf torde den slutsatsen kunna dragas, att blandade skogsbestånd, såsom de ofta äro i Sverige, äro tryggare med afseende på insektshärjning, än oblandade.

I det listiga meningsutbyte, som uppstod med anledning af det sakrika föredraget, meddelades underrättelser om slere andra insektshärjningar och medlen mot dem eller till deras förekommande. Det framhölls af slere, huru vigtigt det är, att kunskapen om skadeinsekternas lesnadssätt varder spridd till så många i landet som möjligt. Okunnigheten är i detta hänseende beklagligt stor och föranleder stundom alldeles oriktiga åtgärder. Såsom exempel härpå anfördes, att å ett ställe i Sverige, där Tallmätaren (Bupalus piniarius) afbarrat skogen, man sälde de angripna träden för att komma åt våldsverkaren, som då redan låg i lugn och ro förpuppad i marken. Alla uttalade önskvärdheten och behosvet af en utvidgning af Entomologisk Tidskrist med en assellning, innehållande populära uppsatser rörande skadeinsekterna.

Konservator Lampa redogjorde sedan för härjningen af en tallstekel (Lophyrus rufus) i Nerike. Denna stekelarts larv innesluter sig i en fast och hård kokong, i hvilken han kan ligga i åratal innan han förpuppar sig, väntande på gynsamma tider för vidare utveckling.

Hr L. anförde vidare från Gotland, att kornflugan förekommit allmänt äfven i år, så att mången landtbrukare tvekade, om han skulle våga så korn nästa år. Men då en mängd puppor till denna skadefluga befunnos nästan alla vara anstuckna af parasiter, så kunde man däraf sluta till, att kornflugan nästa år där skulle endast sparsamt uppträda, hvarför kornsådd utan risk kunde företagas. Detta var ytterligare en illustration af nödvändigheten att meddela allmänheten kunskap i praktisk entomologi.

Hr Lampa hade iakttagit, att ollonborrelarverna under sistlidne sommar talrikt, t. ex. i Karup, träffats döda och angripna af en mögelsvamp. Man känner icke, att dessa larver anfallas af parasiter, hörande till djurverlden, men det synes möjligt, att en mögelsvamp kommer människan till hjelp i striden mot ollonborrarne, hvilka, om de lemnas i fred, säkerligen, såsom hr J. Meves yttrade, »skulle taga öfverhand» och göra all sädesodling i det sydligaste Sverige till sist omöjlig. Såsom bevis på ollonborrelarvernas sega lifskraft omtalade hr L., att sådana larver utan svårighet öfverlefvat fyra dygns nedsänkning i vatten. En framstående landtman och riksdagsman, som är bosatt i ollonborrebygden, hade funnit denna larv kunna öfverlefva ännu långvarigare bad.

Prof. Aurivillius omnämde sedan fyndet vid Furusund af en sällsynt skalbagge, *Erirhinus festucæ*, lefvande i den nedersta, i vatten stående delen af vanlig säf (*Scirpus lacustris*).

Till sist förevisade ordföranden det nyss utkomna 8:e häftet af prof. Aurivillius vackra arbete *Nordens fjärilar*, i hvilket man finner med otrolig möda utarbetade öfversigter så väl af nattfjärilarnes slägten som af dessa slägtens ofta talrika och svårbestämbara arter.

Oskar Th. Sandahl.

MINNEN FRÅN EN LEPIDOPTEROLOGISK RESA I JÄMTLAND.

AF

EMIL HOLMGREN.

Det torde vara allmänt bekant, af hvilket ovanligt intresse landskapet Jämtland är både för turisten och naturforskaren. Redan länge har man också fäst uppmärksamhet vid specielt den insektverld, som här uppehåller sig. Ännu återstår dock i detta senare afseende ofantligt mycket att uträtta, såväl hvad beträffar upptäckandet af för landskapet egendomliga former, som också dessa lägre djurs biologiska och metamorfotiska förhållanden, hvilka senare åtminstone ännu äro till hufvudsaklig del fullkomligt obekanta.

För att särskildt i detta sist nämda hänseende något väsentligt skulle kunna uträttas, fordras emellertid en vida långvarigare vistelse på respektive lokaler, än hittills oftast varit förhållandet; lika så visst som äfven den fullständigare kännedomen om de olika arter, som därstädes förefinnas, fordrar åtminstone ett tre månaders uppehåll på de skilda platser, som därtill kunna anses fördelaktiga. Då under nuvarande förhållanden en entomolog blifvit satt i tillfälle att besöka dessa i högsta grad intressanta trakter, har han merendels af ekonomiska skäl nödsakats att inskränka sin vistelse därstädes till en månad eller däromkring och har sålunda blifvit tvingad att — för att i någon mån söka få valuta för de utlagda resemedlen — insamla så mycket som möjligt af t. ex. de fjärilar, som här förekomma i någon större

mängd, och därigenom utestängts från verkliga forskningar och iakttagelser. Endast af en händelse kan entomologen under slika förhållanden komma i tillfälle att bringa något nytt i dagen.

Redan af de geologiska förhållandena tycker man sig kunna sluta, att såväl floran som faunan måste på skilda lokaler af detta landskap vara väsentligt olika, och vid en närmare granskning finner man också detta i högsta grad vara händelsen. Så påträffas i den östligare delen af landskapet, eller i nejderna omkring Storsjön, där ännu den subalpinska karaktären gör sig gällande, former, som för denna del af Jämtland äro karaktäristiska, under det att man, då man närmat sig den vestligare, alpina delen, förgäfves söker flertalet af dessa, men i deras ställe finner former, som ofta äro af rent högnordisk natur.

Den första plats, på hvilken vi stanna för att till en början studera de mera subalpinska trakterna, är Mattmars gästgifvaregård, hvilken är belägen ei långt från Storsjöns nordvestra hörn. Lokalerna i ställets närmaste omgifning utgöras af ganska vidsträckta myrar, hvilka begränsas af sanka gräsvallar, där företrädesvis Betula verrucosa och arter af slägtet Salix växa. sielfva myrarna, hvilkas tufvor beklädas af Betula nana, föra lafbevuxna tallar ett tvinande lif. Redan vid vårt inträde å en af dessa myrar, hvilken är belägen i vestlig riktning från stället, finna vi i rätt stort antal Erebia Embla Thung., hvilken med tunga, oviga vingslag fladdrar omkring på gräsvallarna. Till en början hålla vi oss i myrens utkant för att fortsätta vår jagt efter Embla, hvarunder ex. af Argynnis Euphrosyne var. Fingal HBST, Aphirape ab. Ossianus HBST och Freya THUNB. få göra bekantskap med våra fångstredskap. Vi befinna oss ännu i de första dagarna af juni, men icke desto mindre äro de flesta af de infångade ex. af Freya nära nog utflugna, på samma gång som vi kunna glädja oss öfver individer, som förvisso för ej länge sedan lemnat puppskalet; och då vi dessutom veta, att det ingalunda hör till sällsyntheterna att ännu in i juli månad kunna erhålla en och annan nykläckt individ bredvid sådana, som måhända flugit en vecka eller något mer, kunna vi med skäl framställa det spörsmålet: när har denna art sin flygtid? - Medan vi ännu på den synnerligen sumpiga gräsvallen jaga de nykläckta Embla, möter oss ett ex. Oeneis Jutta Hübn., hvilken på jemfö-

relsevis lätta, sväfvande vingar flyger in mot myren, där den slår ned på en tallstam. Vi förfölja honom, och snart hvilar han i vår cyankaliumburk. Äfven denna fjäril förekommer, flygande omkring tallstammarna, i rätt stort antal. - Intressant är det att jakttaga de enahanda förhållanden Embla och Yutta förete under fortplantningstiden. Honorna, hvilka, såsom ju den allmänna regeln är bland fjärilarna, framkomma senare än hanarna, slå sig ned, då de ämna para sig, på tämligen högt upp sittande grenar å tallarna, och hanarna flyga därvid upp och ned efter trädstammarna under sitt sökande efter en lämplig maka. Helt säkert äro också dessa insekter under parningsakten genom detta öfver marken höjda biläger ganska väl fredade för de glupska sländor, hvilka i talrik mängd och utan rast och ro jaga på myrarna. — Bland tufvorna surra ex. af Syrichtus Centaureæ RBR, Anarta Cordigera THUNB., Myrtilli L. och ett ex. af Anarta Funebris Hüb, väcker både vår förundran och glädje, ty den var hittills påträffad endast i Lappland. Sedan vi sålunda fortsatt en ifrig jagt efter nämda fjärilar, till solen nått sin middagshöjd, draga vi oss in i den omgifvande af björk, tall och gran blandade skogen, der Cidaria Hastata L. och Subhastata Nolck, flyga i snart sagdt obegränsadt antal. Vi äro snart framme vid en liten insjö, omgifven delvis af sumpiga gräsvallar, delvis äfven af backsluttningar, där vindfällen, ris och snår försvåra framträngandet. Äfven här finna vi Erebia Embla På backsluttningarna få vi göra bekantskap med en hittills osedd fjäril, nämligen Polyommatus Amphidamas Esp, hvilken i ystra dansar fladdrar omkring i solskenet. Äfven Pararge Hiera F. är här representerad genom några exemplar. — Vi gå vidare. Sedan vi genomvandrat en skogssträcka, hvilken här och hvar afbrytes af sumpiga ängar, där tomma hölador lemna något skydd mot de häftiga regnskurar, som då och då hemsöka oss, hafva vi uppnått en landsväg, hvilken nu vid aftonens inbrott för oss tillbaka till gästgifvaregården.

Följande morgon helsar oss äfven med sol och värme. Denna dag rikta vi vår marsch söderut. Vi följa den landsväg, som för från Mattmar till Qvittsle, hvilket ställe är beläget vid Storsjöns nordvestra strand. På båda sidor om vägen, men synnerligast på den högra, hafva vi stora myrsträckor, hvilka dock till

fölid af sin stora sumpighet äro ganska otillgängliga. Här flyga Erebia Embla Thung, och Oeneis Futta Hüb., - den förra i stort antal. Utefter hela vägen äro vi i tillfälle att rikta vårt förråd med talrika ex. af Polvommatus Ambhidamas Esp. äfvenså af Argynnis Selene ab. Hela STGR. Sedan vi närmat oss Ovittsle, finna vi på de smärre och torrare myrar, som här ligga inskiutna mellan skogsbackarna, Syrichtus Centaureæ RBR och Thecla Rubi L. — Vi hafva så småningom hunnit ned till Storsjön, där Indalselfven i brusande fart afbördar sig sitt vatten. Här finna vi på en vngre björk larven till Psyche Opacella H. hvilken oupphörligt måste stänga sig inne i sin lilla boning för att freda sig mot de glupska larverna till Cidaria Sordidata F. som i tallös mängd härja på björkar och videbuskar. Återvägen taga vi öfver myrar och skogsbackar och hafva fram på eftermiddagen hunnit till den tämligen starka stigning, som leder upp till Mattmars by, hvilken är belägen på en höjd af nära 300 meter öfver hafvet. Äfven här flyger Polyommatus Amphidamas Esp. i vmnighet. Vi kunna icke förneka oss njutningen af att taga i betraktande det storartade panorama öfver Jämtlands östligare fjälltrakter, som här utbreder sig. På venster hand begränsas taflan af de snöstrimmiga Oviksfjällen, hvilkas fot bekransas af mörka, vidsträckta skogstrakter, här och hvar genombrutna af Indalselfven, som likt en silfverorm slingrar sig fram mellan furorna. I fonden tronar i allt sitt mäktigt gripande majestät Åreskutan, som med den af snö bländhvita hjässan markerar sig i det blå fjärran. Norrut eller på höger sida mötas våra beundrande blickar af vidsträckta skogs- och myrsträckningar, ytterst begränsade af otydligt framträdande fjäll. snart nog sjunkit ned bakom de snöklädda jättarna i vester och lemnat qvar af allt sitt lifgifvande ljus endast ett gnistrande bräm på deras breda ryggar. En timme senare hafva vi återvändt till vårt qvarter, sedan vi under hemmarschen i en skogsdunge lyckats fånga några ex. af Hydrilla palustris HB.

Ännu några dagar qvarstanna vi vid Mattmar, men finna därunder ej något nytt i fjärilväg, hvarför vi fortsätta resan längre vesterut, lemnande sålunda bakom oss den subalpinska delen af Jämtland.

Till oskattbar nytta i flerfaldiga hänseenden torde onekligen

den anlagda järnvägen här, liksom annorstädes, vara. Man kommer med densamma fram både begvämt och hastigt: men för skildraren af en exkursion hade förvisso de forna fortskaffningsmedlen, förmedelst »rapphöna» eller båt o. d., lemnat ett tacksammare material. — Åkande sålunda efter de frustande ånghästarna, ila vi hän mot den norska gränsen, till Enafors, sedan vi dock gjort ett kort uppehåll i Åre, vid foten af Åreskutan. Det i högsta grad ogvnsamma vädret inskränker på detta senare ställe vårt byte till endast några ex. af Argynnis Euphrosyne ab. Fingal HBST och Erebia Lappona Esp. Vi veta emellertid. att Argynnis Thore ab. Polaris STGR, plägar flyga i den däld, som sträcker sig nära nog i norr och söder mellan höjden »Totten» och den lummiga sluttning, hvaraf bestigare af »Skutan» pläga begagna sig. Hoppande och klättrande på de stenar och klippblock, som i denna däld sköljas af en nedbrusande fjällfors, spana vi emellertid förgäfves efter den nämda fjärilen. För visso besöka vi dock detta ställe för tidigt på sommaren. — Vi resa sålunda vidare

Efter en eller annan timmes förlopp har det bantåg, på hvilket vi färdas, nått stationen Enafors, hvarest vi ämna stanna under återstoden af den korta tiden för vår resa. Huru helt annorlunda är icke den natur, som här ter sig för våra blickar, mot den vi förut under färden skådat i Jämtland! Vi befinna oss i en äkta fjälltrakt. De väldiga Snasahögarna resa sig mot himlen till en höjd af inemot 1,500 meter, och vid deras fot ligga sjöar och myrsträckningar, hvilka äro af väsentligt annan natur än de, med hvilka vi förut fått göra bekantskap. Sjöarna äro till största delen mycket grunda, och deras stränder bestå af de sanka myrarna, å hvilka knappast något enda träd står att finna. De äro torfslätter, bevuxna endast af dvärgbjörk, Andromeda och andra smärre fjällväxter. De synnerligen vidsträckta slätterna begränsas eller snarare skiljas från hvarandra af torftiga granskogar och genomkorsas af talrika fjällbäckar. Fjällens sluttningar erbjuda emellertid mera omvexling. Längst ned utbreda sig de öde myrarne; längre upp bilda rätt högväxta björkar ett grönskande bälte, här och der afbrutet af jämförelsevis yppiga högslätter eller sanka gräsvallar. Ännu högre upp blir björken mera lågväxt och krypande och täflar om utrymme på de myllrikare platserna med dvärgbjörkar och videbuskar. Slutligen högst uppe, bland snö och is, smyga ännu arter af Salix i skrefvor och afsatser och skjuta ej stort mer än de fruktifikativa delarna öfver marken. Här tyckas emellertid de mindre fjällväxterna trifvas väl, obekymrade af väder och vind. Arter af slägtena Rhodiola, Diapensia, Saxifraga, Ranunculus, Silene m. fl. trotsa helt frimodigt Nore nordan.

Sedan vi ordnat om logis och vivre, begifva vi oss ut på Första dagen egna vi åt en vidsträckt myr, belägen norr Solen strålar härligt på det nära nog molnfria om stationen. himlahvalfyet; endast omkring fjällens snöbeklädda toppar sväfva skymmande dimmor. Kort efter vårt inträde på myren få vi göra bekantskap med den så mycket omordade larven till Bombyx Lanestris ab. Aavasaksæ Teich. Vid det ganska sinnrikt å en dvärgbjörksbuske hopspunna »boet» krypa larver ut och in. »Boet» består, — i likhet förmodligen med »boet» till hufvudformen. Bombyx Lanestris, — af tvenne afdelningar, nämligen ett mera afskildt rum, där larverna under sin tillväxsttid i fred och ro kunna undergå sina hudombyten, och ett större, rymligare, ofta spaltadt i flere afdelningar, hvilket tienar såsom allmän hviloplats och tillflyktsort under ruskväder. Från denna sällsamma boning leda talrika vägar, uppbyggda af silkestrådar, än till stånd af Rubus Chamæmorus. än till småbuskar af Vaccinium uliginosum eller Betula nana, på hvilka växters bekostnad larverna lefva. Dessa senare hafva ej ännu nått någon betydande storlek. Dock äro de redan så långt komna, att man med tämlig säkerhet skulle kunna sluta sig till, att de respektive äggen blifvit lagda på hösten, icke på våren. Vi stärkas i denna vår förmodan, då vi på samma ställe finna äggsamlingen, omsorgsfullt kringspunnen af håren från honans abdonimaltofs och desslikes fästad på ett fjolårsskott. Den fullt utbildade individen torde sålunda flyga, i likhet för öfrigt med sina samslägtingar, om hösten, icke på våren. Vi medtaga ej larvkolonien, utan låta den ännu så länge stå på tillväxt. Vi vandra vidare öfver myren, i riktning mot en bäck, som rinner tvärs igenom mossen och hvilkens stränder beklädas af små löfdungar. Från en grästufva höjer sig med tunga, oviga vingslag en Erebia Lappona Esp. och knappast hafva vi hunnit gifva honom ett lämpligt härberge, förr än ett

ex. af Anarta Melaleuca Thung, genom sin pilsnabba flygt eggar vårt fångstbegär. Genom ett lyckligt språng äro vi öfver den omnämda bäcken, och nu går jagten lifligare. Vi hafva kommit in på något skiljaktiga lokaler mot dem vi nyss genomvandrat, i det att här smärre myrar utbreda sig, begränsade af gräsvallar. Inne på de egentliga myrarna flyga Syrichtus Centaurea RBR och Anarta Melaleuca Thunb., äfvenså ett och annat ex. af Argynnis Freya Thunb, och Frigga Thunb. Vi iakttaga dock, hurusom dessa båda sist nämda fjärilar oftast rikta sin flygt mot kanten af myrarna, mot gräsvallarna. Vi förfölja dem och finna dem också här vida talrikare. — Om man vågar sluta ex analogia, torde dessa fjärilar under sitt larvstadium lifnära sig på bekostnad af Viola palustris, som i ymnighet växer på de sanka gräsvallarna. --- Utefter myrkanterna håller sig äfven Erebia Lappona Esp. i detta afseende sålunda öfverensstämmande med sin samslägting Erebia Embla. Bland de talrika ex. af den förra fiärilen befinner sig äfven en och annan individ tillhörande ab. Pollux Esp. Beträffande Freya göra vi här samma iakttagelse som vid Mattmar. De flesta ex. äro utflugna, några nyss kläckta. Frigga deremot tyckes hafva en bestämd flygtid, nämligen i midten och i slutet af juni, eller i slutet af juni och i början af juli månad, beroende på temperatur- och väderleksförhållandena. Vi vandra vesterut öfver den långa sträcka af myrar, som ligga norr om järnbanan och få dervid oupphörligt tillfälle att förnya de gjorda bekantskaperna. Dessutom finna vi här och hvar spridda individer af Argynnis Aphirape ab. Ossianus HBST och Lycana Optilete ab. Cyparissus HB. När aftonsolen sänker sig ned bakom en mörk, hotande molnbädd och dervid gifver oss föga förhoppning om en gynsam morgondag, hafva vi uppnått stranden af Rensjöarna, hvarifrån vi anträda den rätt långa hemmarschen.

Det gamla märket, att vädret blir dåligt påföljande dag, när solen en afton »bäddar under sig» med moln, har verkligen slagit in. När vi uppvakna till en ny dags verksamhet, är himlen mulen och regndiger. Icke desto mindre begifva vi oss ut på exkursion, menande, att vädret, som ju städse är så ytterligt nyckfullt i fjälltrakter, äfven nu helt hastigt skulle kunna låta ett soligt leende gå öfver de mulna dragen. Vi rikta våra steg

åt fiällen. Sedan vi rotts öfver Engelfven, som skilier vårt gvarter från de myrar, hvilka utbreda sig vid foten af Snasahögarna. börja vi ånvo våra spaningar. När en lätt ljusning bland molnen då och då visar sig, framkryper en och annan fjäril ur sin gömma och gör några matta slag öfver tufvorna, och vi få snart anledning att ånvo glädja oss öfver fyndet af ett par ex. af Anarta Funebris HB. — Anarta Melaleuca Thunb., Svrichtus Centaurea RBR och Cidaria Serraria Z. visa sig äfven. Denna senare håller sig företrädesvis i löfdungarna i myrarnes utkanter. Talrika äro också de kolonier af Bombyx Lanestris ab. Aavasaksæ Teich, som vi under vår marsch mot fjällen påträffa. Oftast finna vi vid dessa kolonier de tillhörande äggsamlingarna, och utan undantag äro de alla fästade på fjolårsskott. - En lätt vind börjar spela öfver fjäll och myrar, och efter en stund kunna vi åter med glädje helsa solen. Vi hafva närmat oss upp mot fjällets fot och befinna oss därvid på en af de högslätter, som här utbreda sig. En och annan Argynnis Aphirape ab. Ossianus HBST, Freya THUNB., Frigga THUNB., Lycana Optilete ab. Cyparissus HB, Syrichtus Centaureæ RBR blifva vårt byte. Dessutom fladdra här, liksom nästan öfverallt annorstädes i de Enafors omgifvande trakterna, talrika ex. af Cidaria Hastata L. och Subhastata Nolck. Men snart riktas vår uppmärksamhet företrädesvis på en annan fjäril, som helt oförmodadt uppenbarar sig. Det är Oeneis Norna Thung. Tämligen tvärsäker och lugn i sina rörelser slår han ned på tufvorna, ofta på den därstädes i vmnighet växande Eriophorum Scheuchzeri. Detta intressanta fynd qvarhåller oss rätt länge på den nämda och angränsande högslätter, tills vi omsider lemna dem för att stiga högre upp på fjället. Vi taga därvid en liten sidoomväg, så att bestigningen kommer att ske från det håll, der Handöls by är belägen, — vid den vestra stranden af sjön Ånn. Ehuru vi äro nästan en half mil aflägsnade från de bekanta Handölsfallen, höra vi dock lik en aflägsen åska dånet af de väldiga vattenmassor, som där i flere afsatser och med skyhögt skum störta sig utför.

I samma mån som vi stiga högre upp på Snasahögarna, blir utsigten öfver det landskap, som därvid utbreder sig för vår syn, allt mer storartad och hänförande. Såsom en karta te sig de vida, gråbruna myrsträckningarna, där de afskiljas från hvarandra ge-

nom grönskande skogsvidder och genombrytas af slingrande elfvar och talrika småsjöar. Hela detta sällsamma panorama, hvilket äfven innesluter den vida Ånnsjön, så rik på sanka större och mindre holmar, begränsas på alla håll af blånande fjäll. Af dessa reser sig i öster och norr upp öfver de öfriga Åreskutan; i öster och söder skimra så underbart de snöklädda hjässorna af Bunnerviksfjällen; i norr och vester se vi den långa kedja af fjällryggar, som skilja Sverige från broderlandet, och slutligen i sydvest möta våra blickar drotten bland dem alla, treenigheten »Sylerne», såsom de så egendomligt formade och med trenne spetsar försedda Syltopparne af Jämten benämnas.

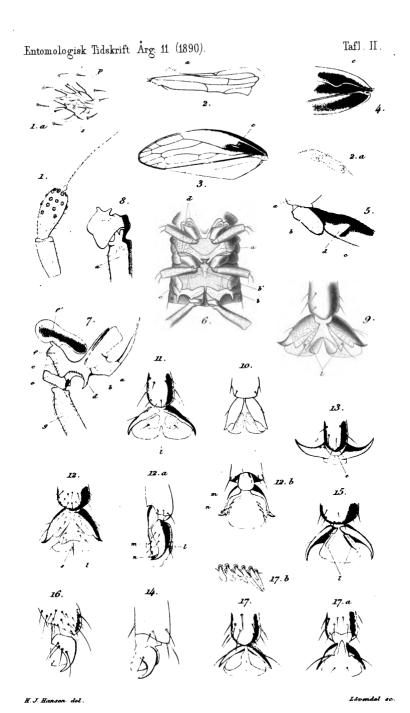
Snart ryckas vi emellertid från detta skådespel till helt andra sysselsättningar genom fångsten af Anarta Melanopa Thunb., hvilken vi hittills ej påträffat. (Måhända stå de infångade exemplaren närmare ab. Wiströmi än den egentliga hufvudformen). Jagten efter denna intressanta fjäril försvåras emellertid rätt betydligt genom den starkt sluttande och af kullerstenar belamrade terrängen, hvilken dessutom öfverallt genomsättes af nedstörtande fjällbäckar. Ännu högst uppe bland snö och is, flyger denna lilla lifliga fjäril, då och då sugande nektar ur de blomster, hvilka i likhet med fjärilen våga trotsa de ogynsamma temperatur- och väderleksförhållanden, som här på den stora höjden göra sig gällande.

Vi rikta nu vår marsch söderut komma dervid ned på Snasahögarnas södra sida. Äfven här utbreder sig vidsträckta myrar och högslätter, å hvilka vi påträffa Oeneis Norna Thunb., Syrichtus Centaureæ Rbr, Argynnis Freya Thunb., Frigga, Thunb., Aphirape ab. Ossianus Hbst. Allt efter som vi mer och mer stiga utför fjällets sluttning, närma vi oss till Handölselfvens lummiga stränder, där vi fånga några ex. af Erebia Lappona Esp. För visso skulle dessa senare jämförelsevis yppiga lokaler skänka oss ytterligare något i fjärilväg, om ej ånyo regndigra molnbäddar hopat sig omkring fjällens toppar och snart nog tömma sitt innehåll öfver oss och omgifvande nejder. Ovädret tilltar i häftighet, och vi finna oss nödsakade att söka skydd mot de rasande elementen. Att anträda den några mil långa hemmarschen är ej att tänka på; vi måste öfvervada den rätt breda, men dess bättre ej alltför djupa Handölselfven och där-

efter genomtränga en genom täta snår af vide- och enbuskar otillgänglig trakt för att ej för sent på aftonen hinna fram till några på andra sidan elfven boende lappar. Med välvilja och, om vi få säga, med gästfrihet mottagas vi af dessa, och sedan vi vid den flammande härden midt i kåtan torkat och med en kopp renmjölk och dito kaffe förplägat oss, inslumra vi ganska välbehållna mellan ett par i hemipterologiskt hänseende intressanta renfällar.

Tack vare det vida rökfånget å kojan, kan solen följande morgon väcka oss i tämligen god tid. Vi begifva oss ut på exkursion i de omgifvande trakterna och komma därvid i tillfälle att egna en flyktig uppmärksamhet åt de förvisso intressanta nejder, som utbreda sig vid foten af Bunnerviksfjällen. Något nytt i fjärilväg påträffa vi emellertid ej; men så är ej heller vädret det gynsammaste. Vi finna Argynnis Frigga Thunb., som för öfrigt tyckes förekomma mycket talrikt i alla Jämtlands fjälltrakter, Freya Thunb., Lycæna Optilete ab. Cyparissus Hb, Syrichtus Centaureæ Rbr, Anarta Melaleuca Thunb. och några andra förut påträffade arter. Fram emot aftonen anträda vi återfärden till Enafors, tagande vägen till en början i nordostlig riktning öfver Handöl, och påföljande dag få vi bereda oss på en nära ett och ett halft dygns oafbruten tröttande järnvägsresa till Stockholm.

Innan vi nedlägga vår penna, taga vi oss friheten att ännu en gång påpeka nödvändigheten utaf en långvarigare vistelse än hittills oftast varit händelsen, i dessa säregna bygder, på det att man måtte få en så fullständig kännedom som möjligt om de lepidopterologiska förhållandena därstädes, på samma gång vi använda tillfället för att uppmana de herrar entomologer, som egna sin uppmärksamhet åt mikrolepidoptera, att företaga forskningsresor äfven till dessa trakter, något hvarpå de helt säkert skulle vinna ej så litet.

ENTOMOLOGISK

TIDSKRIFT

UTĜIFVEN

ENTOMOLOGISKA FÖRENINGEN I STOCKHOLM

JOURNAL ENTOMOLOGIQUE

PUBLIÉ PAR LA

SOCIÉTÉ ENTOMOLOGIQUE À STOCKHOLM

STOCKHOLM GERNANDTS BOKTRYCKERT-AKTIEBOLAG 1890

ENTOMOLOGISK TIDSKRIFT

kommer att under 1890 af Entomologiska Föreningen i Stockholm utgifvas efter samma plan som hittills och vill bemöda sig att, så långt omständigheterna det medgifva, äfven tillgodose den praktiska entomologins kraf på ett organ i vårt land. Alla lämpliga uppsatser af vare sig praktiskt eller vetenskapligt innehåll mottagas med tacksamhet och införas i den ordning de till redaktionen inkomma. Redaktionen utgöres nu mera af en af styrelsen utsedd redaktionskomité, som består af följande tre ledamöter:

O. Th Sandahl, professor, Vasagatan 8, Stockholm. Chr. Aurivillius, professor, Vetenskapsakademien, Stockholm.

J. Spångberg, lektor, redaktör och ansvarig utgifvare, Gefle.

För tidskriften afsedda manuskript böra för tids vinnande helst insändas till någondera af de i Stockholm boende ledamöterna i redaktionskomitén.

Annonser å omslaget betalas med 10 kr. för hel sida, 5 kr. för half sida och 20 öre för rad; för stående annonser erlägges 25 % af ofvanstående pris för hvarje gång de ånyo införas.

Äldre årgångar af tidskriften finnas tillgängliga för ett pris af 5 kronor pr årgång; om minst 10 årg. tagas på en gång erhålles 20 % rabatt. Lösa häften säljas ej, men af en del af de i tidskriften intagna uppsatserna finnas ännu separater till salu efter ett pris af 2—3 öre per sida.

Föreningens ledamöter erhålla, sedan årsafgiften blifvit erlagd, tidskriften sig gratis tillsänd. Om denna ej redan erlagts, sändes första eller andra häftet för 1800 under postförskott.

Ständig ledamot, som vid erläggandet af afgiften (100 kr.) beställer minst 10 af de äldre årgångarne, erhåller 8 af dessa gratis.

Ledamöter, som ändrat adress, uppmanas vänligen att så fort som möjligt därom underrätta redaktionen eller distributören.

INNEHÅLL:

WALLENGREN, H. D. J., Skandinaviens Vecklarefjärilar (forts.)	Sid.	161
SCHÖYEN, W. M., Nye Bidrag til Norges Lepidopterfauna	3	195
Gåfvor till Entomologiska föreningens bibliotek år 1889 Sid.	198,	200
BIDENKAP, O., En for Videnskaben ny Dipter	Sid.	199
REUTER, ENZIO, Nya fjärilaberrationer.	*	201
AURIVILLIUS, CHR., Neue Käfer aus Afrika	>	203
SANDAHL, O. TH., Entomologiska föreningens i Stockholm samman-	٠.	
komst den 27 sept.	• *	207
HOLMGREN, E., Minnen från en lepidopterologisk resa i Jämtland	» \	211

Tidskriftens distributör: Hr G. Hofgren, adress: Kongl. Vet. Akad., Stockholm.

Utgifvet den 30 december 1890.

Makrolepidoptera

i stort Udvalg erholdes hos Undertegnede i gode, sikkert bestemte og med nöjagtig Lokalitetsangivelse forsynede Exemplarer til Halvdelen af de sædvanlige (Staudingerske) Priser. Desideratliste bedes snarest insendt til

W. M. SCHÖYEN, Konservator. Kristiania, Oskars Gade 33 III.

Cylindrar af tjockt, helhvitt glas, att använda vid uppfödning af larver och omnämnda af Herr Professor Chr. Aurivillius uti »Nordens fjärilar» p. XXIV, kunna hädanefter erhållas hos undertecknad till följande priser:

N:o	I	höjd	40	ctmeter;	diamet.	15	ctmeter	à	kr.	3: 30,
N:o	2	»	30	>	x .	IO	, »	à	×	ı: 80,
N:o	3	x .	20		»	8	~ »	à	*	A: 10,
N:o	4	>	25	. *	, »	. 7	>	à	»	1:06,
N:o	5	>	15	»	»	6	» ·	à	*	o: 60.

C. G. H. THEDENIUS.

Apotekare.

Stortorget N:o 16, Stockholm.

Coleoptera finnas till salu hos

R. WARENIUS.

Postexpeditör.

Adress: Helsingborg.

